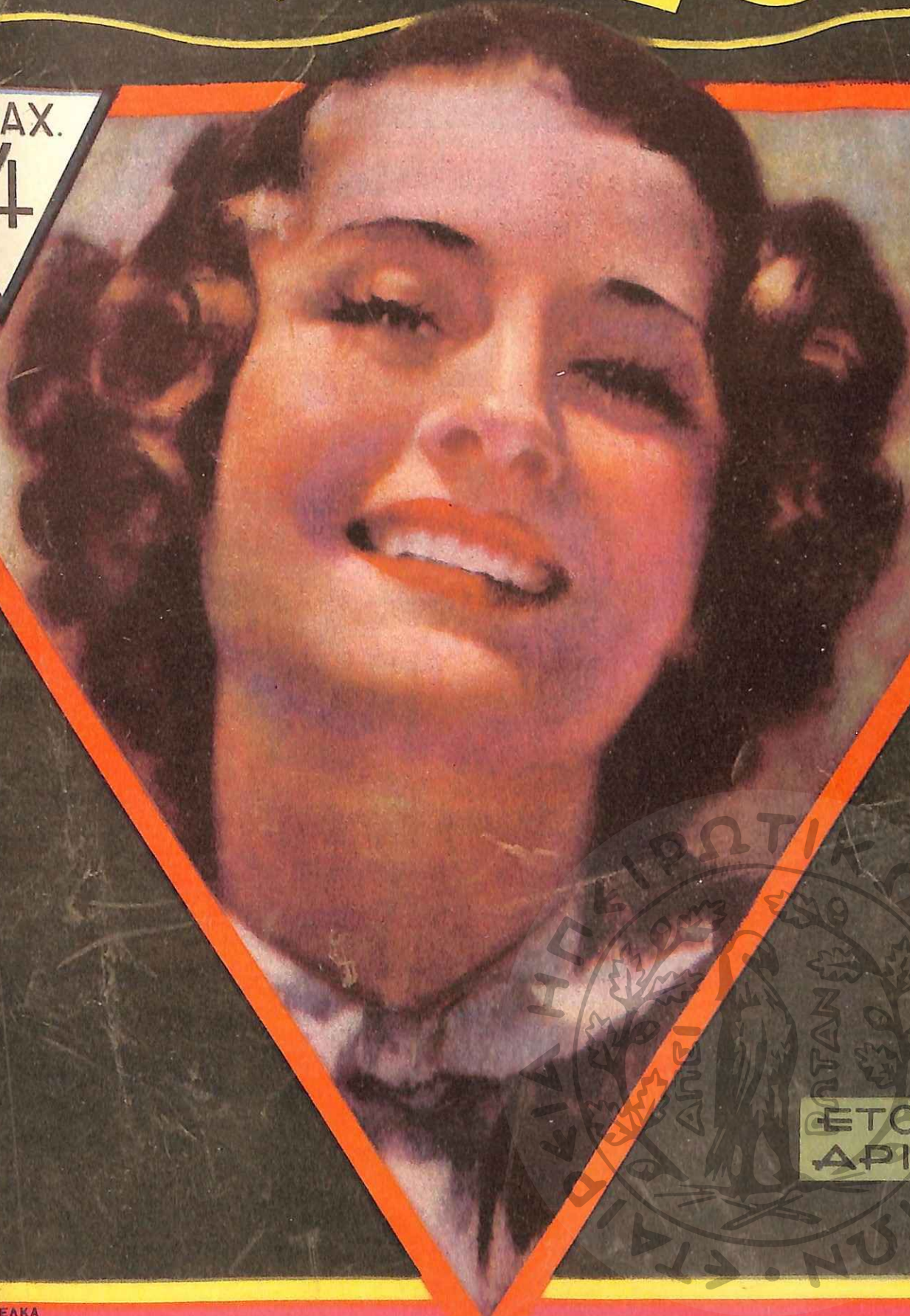


ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4



ΕΤΟΣ Α!
ΔΡΙΘ. 4

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ



Απαράμιλλα τά
νέα αφιχθέντα

ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ
ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ

ΜΙΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Δ.Ε.



ΟΔΟΣ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ
13-15
ΓΟΝΙΑ ΠΑΝΔΡΟΣ

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ ΠΟΥΡΑ

ΚΟΥΒΑ

άνωτερα των εύρωπαϊκων

ΟΛΙΓΟΙ ΑΓΝΟΥΝ ΟΤΙ Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΛΩΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΑΝΘΗ ΛΕΜΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΒΟΣΥΝΙΩΤΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 15
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25 - 080

Ο
Ν
Ε
Ι
Ρ
Ω
Δ
Η
Σ



Π
Ε
Ρ
Μ
Α
Ν
Α
Ν
Τ

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
Δ. ΚΑΒΒΑΔΙΑ & ΣΚΙΑΔΑ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 2

Κάθε κομψή κυρία που θέλει να ἔχη κα-
λοχτενισμένο κεφαλάκι ὥς τρέξει εἰς τὴν
γνώστην πεπειραμένην καλλιτέχνηδα Δδα
ΣΟΦΙΚΑΝ, ἥτις γνωρίζει καλῶς ὅλα τὰ
μυστικά τῆς τέχνης. Ἀς τρέξει κάθε κυρία
νὰ δοκιμάσῃ τὸ καλλιτεχνικὸ τῆς γοῦστο
μὲ τὴν ἄφθαστον περιποίησίν τῆς

PERMANENTE ONDULATION
MARCEL

μεγίστης διάρκειας, βαφές κ. λ. π.

Καλλιτεχνικὴ Διεύθυνσις:

ΣΟΦΙΚΑΣ ΤΥΛΗΡΙΔΟΥ

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΟΣ
ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ, ΖΥΓΙΟΝ ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΜΕΣΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ
ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

Οἶκος Ι. Βαλλυνδρά
Σταδίου 23 β Τηλ. 23-538



— Γκαρσόν, τί είναι αυτό Μιά μυ-
γα στη ντοματοσαλάτα;
— Συγγνώμην, κύριε, δεν είναι μυ-
γα, είναι βιταμίνη!



Μεταξύ διδασκάλων.
— Λυπούμαι πολύ που βρέχει συνά-
δελφε, άλλως θά σου έδινά την όμ-
πρέλλα μου!



Ανολογίες
— Από πού τάγόρασες αυτό το παλ-
τό; Θά ήθελα νά πάρω κι' εγώ ένα
ίδιο κι' απaráλλαχτο.



Ανδρείκελα πού... πα-
τινάρουν!

Τά πατινάζ στην Αμερική, και μά-
λιστα στη Νέα-Υόρκη τά τελευταία
χρόνια έπαψε σχεδόν τελείως νά είναι



μέσον άπλης ψυ-
χαγωγίας. Έγινε
συνηθέστατο και
κοινότατο μέσον...
ματαφοράς. Κο-
ρίτσια και άγόρια
πού δέ μπορούν
άκόμα νά προμη-
θευθούν αυτοκίνη-
το, χρησιμοποιούν
τά τροχοπέδιλα
για τίς «κούρσες»
τους.

Τό πράμα όμως
έγινε δημόσιος
κίνδυνος και μάλι-
στα από τους τρο-

μωωτέρους. Τά δυστυχήματα μέ τά
αυτοκίνητα πού γκρεμοσκαίζουν τους
«πεδιδρομίστας» έγιναν τόσο πυκνά,
ώστε άνησύχησαν την άστυνομία, πού
άναγκάστηκε νά λάβη μέτρα.

Και ή μέν δις Ιουδήθ Λόντον, από τό
Μπρούκλιν, έπρότεινε νά είναι όλοι ό-
σοι πατινάρουν στο δρόμο, έφωδια-
σμένοι μέ... άδεια κυκλοφορίας και ά-
ριθμό σαν των αυτοκινήτων, έπίσης
δέ μέ ήλεκτρικό φανό και... τρουμπέτα
για νά κορνάρουν!

Η Άστυνομία όμως έν τώ μεταξύ
φροντίζει νά έξασκή τους σωφέρ στην
άποτροπή των συγκρούσεων μέ τους
τροχοπεδιδρομίστας. Και τά μέσα στην
έξάσκηση αυτή τά δίνει—ποιός άλ-
λος;—ό ήλεκτρισμός. Απειροπληθείς
άψυχοι νεαροί, δηλαδή όμοιώματά νε-
αρών μαθητών, κινούνται δι' ήλεκτρι-
σμού επάνω σέ τροχοπέδιλα, μέ τα-
χύτητα 13 μιλλίων την ώραν. Αυτά τά
όμοιώματα έξορμούν από παρόδους
των μεγάλων λεωφόρων σέ στιγμές
πού δεν τά περιμένουν οι σωφέρ, οι
όποιοι άναγκάζονται έτσι νά έχουν
πάντα τά μάτια τους δεκατέσσερα.

Τήν πρώτη βδομάδα των άσκήσεων
αυτών κατερίφθησαν τά 34 των όμοι-
ωμάτων πού έξαπελύθησαν στούς δρό-
μους. Τά πρόστιμα όμως και οι άλλες
αυστηρές ποινές των σωφέρ τούς έκα-
μαν νά πηγαίνουν σιγά και νά προσέ-
χουν.

Χάρης σ' αυτή τη μέθοδο, μέσα σέ-
λίγους μήνες, τά δυστυχήματα περιω-
ρίσθησαν κατά 57 τοίς εκατόν.

Τι σου είναι τέλος πάντων, αυτοί οι
άμερικανοί!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ..

Οί μικροσκοπικοί συγγρα-
φείς

Στό Παρίσι άπονέμεται κάθε Όκτώ-
βριο ένα φιλολογικό βραβείο, πού ά-
ξίζει τον κόπον νά τό μιμηθούν όλα
τά κράτη και ή Ελλάδα πρώτη από
όλους. Πρόκειται για τό Βραβείο των
παιδιών—συγγραφέων από 2.000 φράγ-
κα, δηλαδή σχεδόν 1:000 δίκές μας
δραχμές, πού δίδεται κάθε χρόνο στο
παιδάκι—άγοράκι ή κοριτσάκι—κά-
τω των 13 χρονών, πού θά γράψη την
ώραιότερη ιστορία, εικονογραφημένη
μίτε και χωρίς εικόνες. Οί μικροσκοπι-
κοί συγγραφείς δίνουν τον λόγο τους,
ότι δεν τους βοήθησε κανένας μεγά-
λος σ' αυτή την εργασία. Η έπιτροπή
άποτελείται από την πριγκίπισσα του
Γεωργίου της Ελλάδος (την Μαρία
Βονοπάρτη), την κυρία Μαρσέλ Τι-
ννέρ και άλλα πρόσωπα γνωστά για
την δράση τους στον κύκλο των γραμ-
μάτων και των τεχνών.

Τί λένε οι δικόι μας «άρμόδιοι»;



Δημοπρασία πανίωνβιβλίων

Κατά την πώληση της τσαρκής βι-
βλιοθήκης του Τσάρκοε-Σέλο, πού έ-
γινε στη Λουκέρνη, πουλήθηκαν πολ-
λές σπάνιες έκδόσεις, χειρόγραφα και
αυτόγραφα μεγάλων άνδρων. Μιά βο-
τανική συλλογή του 15-2 από 450 ξε-
ρά φυτά πουλήθηκε 20000 δραχμές.
Μιά σπανιωτάτη παλαιά έκδοση της
Φυσικής Ιστορίας του Πλινίου, τυπω-
μένη στη Βενετία στα 1469, δηλαδή
ένα χρόνο μετά τό θάνατο του έφευ-
ρέτου της τυπογραφίας Γούτεμπεργ,
πουλήθηκε 350.000 δραχμές.

Ένας Γάλλος άγόρασε 35000 δρα-
χμές την πρώτη έκδοση του περίφη-
μου μυθιστορήματος του Στάνταλ
«Τό κόκκινο και τό Μαύρο». Σέ μεγά-
λη έπίσης τιμή πουλήθηκε μία σειρά
παλαιών έκδόσεων του Μπαλζάκ. Τά
«Ανθη του Κακού» του Μπωντελαίρ
πίασαν μόνο 12000 δραχμές. Έκείνο
δμως πού τράβηξε τους περισσότε-
ρους άγοραστές κι' έφτασε νά πουλη-
θί 40.000 δραχμές ήταν ένα ιδιόχειρο
και ένυπόγραφο πιστοποιητικό του
Μπετόβεν για μία υπηρέτριά του!



ΑΠΟ ΤΟ ΓΙΩΤΕΡΙΚΟ

Δύο γουρουνόπουλα ή περ-
μανάντ.

Μιά άπεργία ενός μηνός στα σφα-
γεία της Δανίας, πού έξυπηρετούν τη
σπουδαία βιομηχανία του ζαμπονιού,
του λαρδιού και των άλλων ειδών ά-
λαντοποιίας, άφισε νά συγκεντρωθούν
ζωντανοί 500.000 χοίροι και γουρουνό-
πουλα στις επαύλεις και στις άντρες
των ζωεμπόρων. Αυτή ή κατάσταση
είχε τά πιό περίεργα έπακόλουθα.
Τίς τελευταίες προ πάντων μέρες τό
χρήμα έλλειψε σχεδόν όλότελα, άφου
τά εργοστάσια σταμάτησαν τίς άγο-
ρές και οι ζωέμποροι βρέθηκαν στην
άνάγκη νά θυμηθούν τό πρώτογονο
άνταλλακτικό έμπόριο, και ν' άγορά-
ζουν μέ χοίρους αντίς για χρήματα τά
είδη πού χρειάζόντουσαν. Αναφέρε-
ται μάλιστα και ή περίπτωση μιάς
κομπής και χαριτωμένης έπαρχιωτο-
πούλας πού έδωκε στον κουρέα της
δυο γουρουνόπουλα του γάλατος για
μιά όντουλασιόν περμανάντ.



Μουσείο Μπερλιόζ.

Η Έταιρεία των Φίλων του Μπερ-
λιόζ αποφάσισε κι' έκανε Μουσείο τό
σπίτι όπου γεννήθηκε ό μεγάλος μου-
σικός, στην Κότ-Σαιντ-Αντρέ, κοντά
στη Γρενόβλη. Τό περιβάλλον, όλο
άνθρηποι κι' έξοχη, είναι πολύ κα-
τάλληλο για την άνάμνηση της ρωμαν-
τικής ζωής του συνθέτου της Καταδί-
κης του Φάουστ. Τά ένθύμια του μου-
σείου, αυτόγραφα, πορτραίτα, βιβλία
και διάφορα άλλα πράγματα μας θυ-
μίζουν την παιδική ήλικία του μου-
σουργού, τη θλιμένη του τεότητα,
τά δύσκολα χρόνια πού πέρασε δά-
σκαλος και κορίτσας και τό γάμο του
μέ την άγγλίδα ήθοποιό Σμίθσον, πού
έξ ατίας της άφισε τό άγαπημένο
του πατρικό σπίτι.

Έτσι, μέ την ίδρυση του μουσείου
Μπερλιόζ μπορούνε οι φίλοι του νά
παρηγορηθούν για την κατεδάφιση
του παλιού σπιτιού της Μονμάρτρης,
όπου πέθανε ό καλλιτέχνης.



Πώς έρωτεύονται τά
κουνούπια!

Ο καθηγητής Ντάιαρ, του Έθνικού
Μουσείου της Ουάσιγκτων και οι δό-
κτωρες Κάντλετζ και Κοσμίνα Ρώσοι



Πώς τρέφονται τά
κουνούπια στο εργαστή-
ριο του Δρος Ντάιαρ.
μέσα σέ ειδικό χαρτί,
τυλιγμένα μέ τρόπο πού
νά μή δυσκολεύη τίς κι-
νήσεις τους, υπό μίαν
«άντικειμενοφόρο πλά-
κα» δέχονται τά δοκι-
μαστικά «μενού» από
ένα ειδικό σωλήνα.

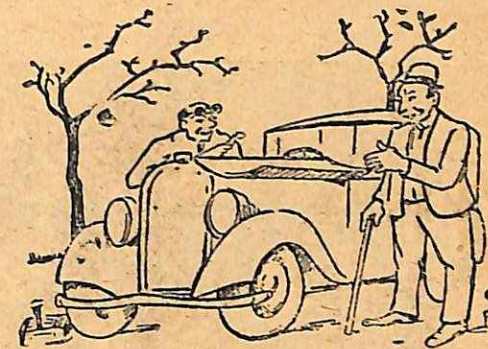
Βόρειο Πόλο! Η προσφιλέστερή τους
τροφή είναι τό ζαχαρωμένο νερό και...
τό ανθρώπινο αίμα.

Αλλά οι περιεργότερες και πιό έν-
διαφέρουσες πληροφορίες από όσες
μάς δίνουν οι σοφοί δόκτορες, είναι ό
τρόπος μέ τον όποιον έρωτεύονται τά
κουνούπια.

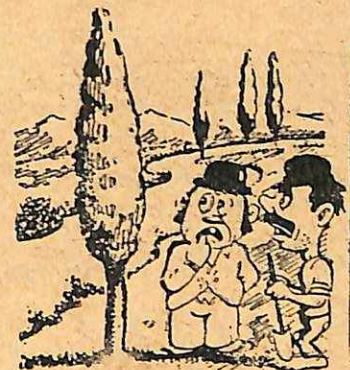
Λοιπόν τά κουνούπια πού ρουφούν
αίμα ανθρώπινο, είναι μόνον τά θη-
λικά. Και σαν νά μεθούν από τό άγα-
πημένο τους πιστό, άρχίζουν ύστερα
τό... έρωτικό τραγούδι. Αυτό τό επί-
μονο ββββββ!!! των κουνούπιων, πού τό-
σο μάς έκνευρίζει τό καλοκαίρι, δεν
είναι τίποτε άλλο παρά ένα θερμότατο
έρωτικό «μινωράλε» ένα είδος πυ-
ριφλεγούς... άμάνε, πού τό έρωτόπλη-
κτον θήλυ χρησιμοποιεί για νά μαλά-
ξη την καρδιάν «έκείνου».

Τά άρσενικά κουνούπια έξ άλλου,
τά όποια είναι ώπλισμένα μέ ειδικά
όργανα—πολύ λεπτές κεραίες έξαι-
ρετικά εύάισθητες στον ήχο—συλλαμ-
βάνουν άμέσως μέ τά αίσθητήρια όρ-
γανά τους τό άσμα της άδούσης θή-
λεος και άν μέν κατέχεται από τον
ίδιον έρωτικόν όργασμό, τρέχουν
πρός συνάντησίν της, άν όμως δεν έ-
χουν καμιά όρεξη για έρωτοδουλειές,
άπλούστατα της... γυρνούν την πλάτη.
Και άν αυτή έπιμένει, της άπαντούν:

— Ούψ!... κ ο υ ν ο ύ π ι μ ο υ γ ι ν ε ς!
Την τελευταία λεπτομέρεια δεν την
όφείλομε στον Δρα Ντάιαρ...



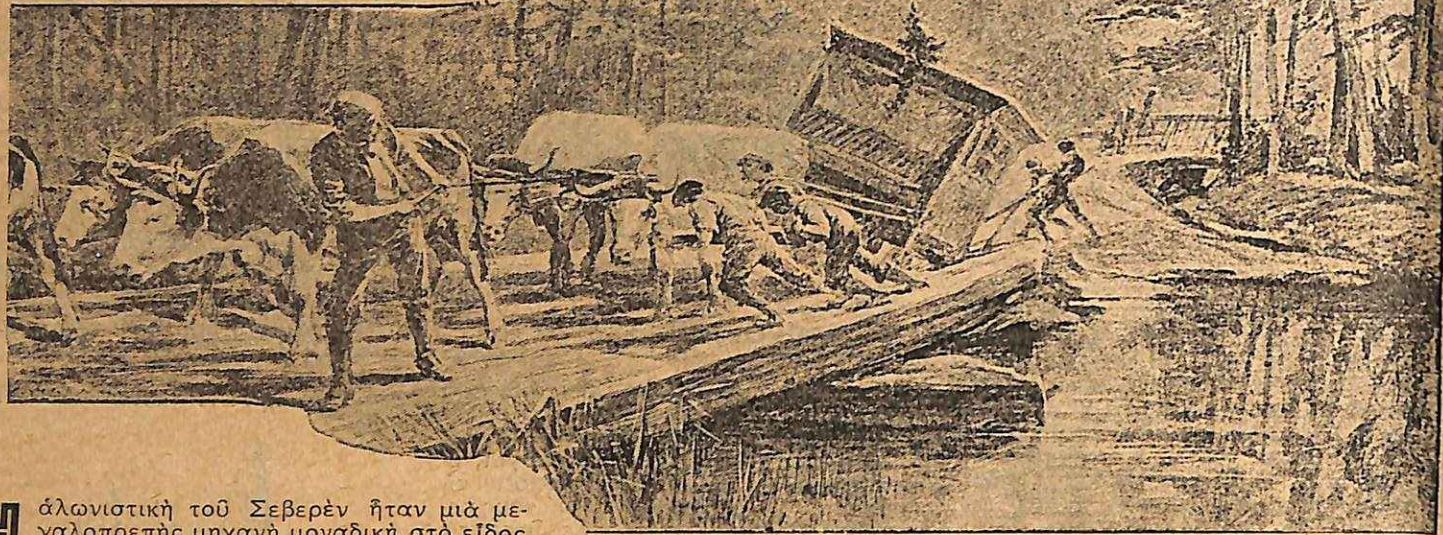
Η μηχανή ή δική μου πηγαίνει φίνα,
— Α! Και τη μάρκα είναι τ' αυτο-
κίνητό σας;
— Δεν έχω! Πηγαίνω μέ τά πόδια!



— Στα 1895 ήταν ή πλημύρα του
ποταμού τόσο μεγάλη πού τόχε σκε-
πάσει αυτό τό δέντρο.
— Άστείο, είναι δυνατόν;
— Σ' όρκίζομαι, άφου τόχα φυτέψει
ένα χρόνο πριν την πλημύρα.

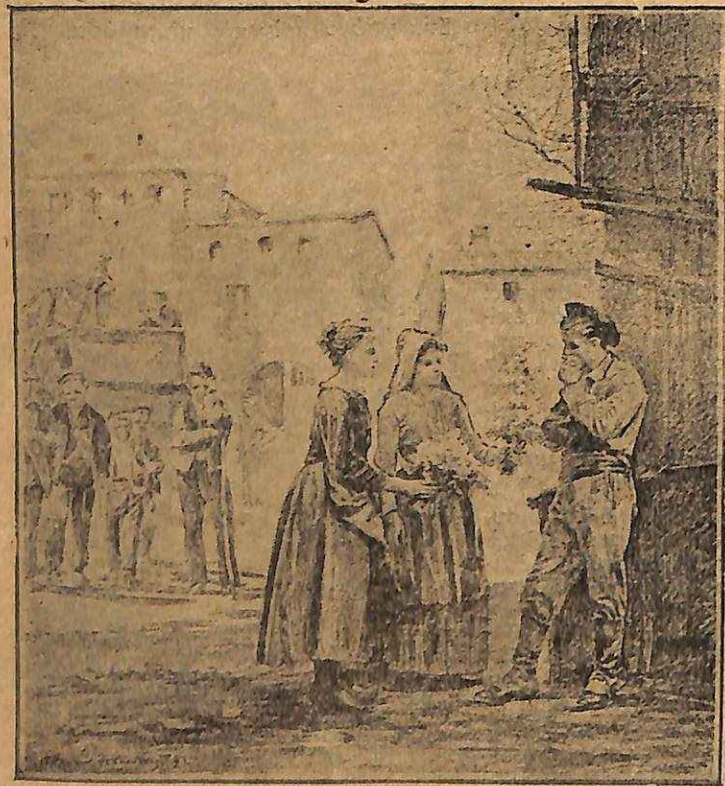


— Τό χρυσό μου! Βλέπεις πώς βρί-
σκει άμέσως τη μαμά του; Δεν μπορώ
νά κρυφτώ ούτε πίσω από ένα δέντρο!



Η αλωνιστική του Σεβερέν ήταν μια μεγαλοπρεπή μηχανή μοναδική στο είδος της, ονομαστή όχι μονάχα στο Μπελές, μά και σ' όλη την περιφέρεια. Τρακόσες λίρες στοίχισε. Ήταν όμως ψηλή, βαρεία, δυνατή. Κι' όταν δούλευε! καμιά μηχανή δεν έκανε τόν κρότο που έκανε αυτή. Άκουγόταν ως μια λεύγα μακρυνά. Όταν περνούσε απ' το δρόμο πηγαίνοντας σε κανένα χωράφι ν' αλωνίση, ο κόσμος την καμάρωνε με περηφάνεια, που είχε τέτοια μηχανή ο τόπος.

Ο Σεβερέν, ο κύριός της, ήταν κι αυτός σημαντικός τύπος. Ήταν ένας ευθύμος εργένης, παλληκαράς, που τ' έλεγε ή καρδιά του. Είχε κάτι ήρωϊκές μουστάκες, με στριμένες τις άκρες, σαν κορφοβούνια, και τουτό, απ' τόν καιρό που ήταν δεκανέας στο Μόν-ντε-Μαρσάν. Τις Κυριακές στην εκκλησία, τὰ κορίτσια της παντρειάς τόν κρυφοκίτταζαν με λαχτάρα και τού κρυφοχαμογελοῦσαν.



Από περιουσία δεν είχε τίποτε άλλο από τη μηχανή του. Με τη βοήθεια όμως τού μουστακιού του, ήλπιζε να παντρευτεί μια μέρα κανένα πλούσιο κορίτσι τού Μπελές ή καμιά ντεμουαζέλα της Μπαγιόνας.

Ένα απόγευμα τού Ιουλίου, η αλωνιστική του Σεβερέν δούλευε στο Λουσταλό. Τό χωράφι ήταν μπρός στο σπίτι, στο βάθος μιας χαράδρας, και γι' αυτό την ιδιοκτησία εκείνη την έλεγαν Μωχοουράτι, που γασκωνικά σημαίνει κακιά τρύπα. Καμιά τριανταριά πρόσωπα έκινούντο γύρω απ' τη μηχανή, κουβαλώντας τὰ δεμάτια, μαζεύοντας τούς κόκκους, τὸ άχυρο. Ο Σεβερέν, όπως διηύθυνε τη μηχανή, ήταν υπέροχος. Οί χωριατοπούλες τόν έθαύμαζαν. Κι' αυτές οι κόρες τού Λουσταλό, η Ίσαβέλλα και η Σεσίλια, δυο δροσερά κορίτσια, δεκαοχτώ και είκοσι χρονών, ξεχνιόντουσαν από καιρό σε καιρό στο πλάι του και τόν κύτταζαν σιωπηλές με τὰ άπονήρευτά τους μάτια.

Τὸ αλώνισμα τέλειωσε στις τέσσαρες τὸ απόγευμα. Μπήκαν όλοι στο σπίτι κι' άρχισαν τὸ φαγοπότη ως τὸ βράδυ. Ο Σεβερέν ήταν ὁ θεός του τραπέζιου. Λές και τὸ γεῦμα έδίδετο πρὸς τιμὴν του.

Έν τῷ μεταξύ, έξεψαν τὴ μηχανή σ' ένα κάρρο γιὰ νὰ τὴν μεταφέρουν σὲ μιά μακρινή φάρμα, ὅπου ὁ Σεβερέν θ' αλώνιζε πρῶτ' πρωί. Τέσσερα δυνατά βώδια ἦσαν έτοιμα νὰ τὴν σύρουν. Ο Σεβερέν έρριξε μιά ματιά στὴ μηχανή του.

Μπᾶ! μπᾶ! ανέκραξε μ' έκπληξη, δὲν ἔχει άνθη φέτος σὲ τοῦτο τὸ σπίτι;

Όλων τὰ μάτια στράφησαν πρὸς τὴ μηχανή. Ήταν συνήθεια, σὸ τέλος τῆς δουλειᾶς, νὰ στολίζουν τὴ μηχανή μ' ένα μπουκέτο λουλούδια. Ἡ παραλειψη αὐτοῦ τοῦ εἰθίμου αποτελοῦσε σκάνδαλο. Ο Λουσταλό έρριξε μιά χοντρή βλαστήμια κι' έτρεξε στὴν κουζίνα.

— Ίσαβέλλα! Σεσίλια! Τί εἶν' αὐτά; Ποῦ εἶν' τὰ λουλούδια τῆς μηχανῆς; Βαλθήκατε, λοιπόν, νὰ με ἀτιμάσετε;

Τὰ κορίτσια έγιναν κατακόκκινα. Ἡ Σεσίλια, ἡ μικρότερη, πῆγε σὸ δωμάτιό της καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μ' ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα καὶ γαρύφαλλα, δεμένο με μιά γαλάζια κορδέλλα. Τὴν ἴδια ὥμως στιγμή έφτασε καὶ ἡ Ίσαβέλλα μ' ένα τεράστιο καὶ πολύπολο μπουκέτο, ποῦ εἶχε σὸ κέντρο τὸ πυραμιδοειδὲς άνθος μιάς γιούκας, με γύρω γύρω γεράκια καὶ τουλύπες.

— Ε, παλληκάρη! εἶπε ὁ Λουσταλό, χτυπώντας στὸν ὦμο τὸν Σεβερέν. Δὲν ἔχεις παράπονο πιστεύω! Βλέπεις, οἱ κόρες μου ξέρουν τὸ καθήκον τους.

— Θαυμάσια! ἀπάντησε ὁ Σεβερέν, ἀχτινοβολώντας ἀπὸ χαρά. Θὰ βάλουμε δεξιά τὸ μπουκέτο τῆς Ίσαβέλλας, κι' ἀριστερά τὸ μπουκέτο τῆς Σεσίλιας.

— Όχι, φώναξε ἡ μεγαλύτερη με πείσμα. Ἀφοῦ ἡ

ἀδελφή μου σᾶς ἔφερε κι' αὐτὴ ἄνθη, ἐγὼ παίρνω πίσω τὰ δικά μου!

— Καῦτερα νὰ πάρετε τῆς ἀδελφῆς μου, ἐδήλωσε ἡ μικρότερη. Ἀφοῦ σᾶς έτοιμάσε τόσο ὠραῖο μπουκέτο χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῇ!...

Ήταν κι' οἱ δυὸ κατακόκκινες ἀπ' τὸ θυμὸ κι' ἀπ' τὴ ντροπή. Ο Λουσταλό προσπάθησε νὰ συμβιβᾶσῃ τὰ πράγματα, προτείνοντας στὸν Σεβερέν νὰ διαλέξῃ. Ὁ Σεβερέν τὰ σάστισε. Διάβολε! δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολο. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Κύτταζε με ἀμηχανία πότε τὴ μιά καὶ πότε τὴν ἄλλη. Ἡ Σεσίλια ἦταν πολὺ πιὸ ὠμόρφη ἀπ' τὴν Ίσαβέλλα, πιὸ τρυφερὴ καὶ πιὸ γλυκειά. Ὅλη τὴν ἡμέρα τὸν κερνοῦσε. Καὶ πέτσι — θυμήθηκε — γυρίζοντας ἀπ' τὸ πανηγύρι τοῦδωσε σῦκα καὶ μιά φέτα χοιρομέρι. Καὶ μήπως ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, αὐτὴ δὲν κοκκίνιζε πολὺ ἀπ' τὶς ἄλλες ὅταν περνοῦσε ἀπὸ κοντά του; Ναί, μά ἡ προίκα τῆς δὲν θάταν περισσότερη ἀπὸ τριακόσια σκούδα, ἐνῶ ἡ προίκα τῆς Ίσαβέλλας, σὰ μεγαλύτερη, θὰ περνᾷ ἀσφαλῶς τὶς δύο χιλιάδες φράγκα. Αὐτὸ εἶναι. Ὁ Σεβερέν πῆρε τὴν ἀπόφασή του.

— Ε, λοιπόν, ἀφοῦ πρέπει νὰ διαλέξω, ἐμένα μ' ἀρέσουν οἱ γιούκκες!

Καὶ πῆρε τὸ μπουκέτο τῆς Ίσαβέλλας. Ἡ Σεσίλια δὲν εἶπε τίποτε. Προσποιήθηκε ὅσο καλύτερα μπορούσε τὴν ἀδιάφορη. Τὸ πηγούνη της ὅμως ἔτρεμε ἀθελά της, σὰν νὰ ἦταν έτοιμὴ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ κλάψῃ.

Προτοῦ νὰ ξεκινήσῃ, ὁ Σεβερέν τὴν πλησίασε, βλέποντάς τὴν μονάχῃ στὸν κῆπο.

— Φεύγω Σεσίλια, τῆς εἶπε, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κακιώσατε.

— Μπᾶ! τοῦ ἀπάντησε, καλὸ ταξίδι. Καὶ τοῦ γύρισε τὶς πλάτες.

Ὁ Σεβερέν ξεκίνησε λυπημένος. Βιαζόταν νὰ φτάσῃ γρήγορα στὴ μακρυὰ φάρμα ὅπου θ' αλώνιζε τὸ πρῶτ' πρωί. Ἐνα γεφύρι με σάπια σανίδια, ἔκρινε τὶς δυὸ ὄχθες ἑνὸς ποταμοῦ ποῦπρεπε νὰ περάσῃ. Στὴ μέση τοῦ γεφυρίου, ἕνα δυνατὸ κρᾶκ ἀκούστηκε. Κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῆς μηχανῆς ἔσπασε ἕνα σανίδι τοῦ γεφυρίου, καὶ ὁ ἕνας τροχὸς τοῦ κάρρου σφηνώθηκε μέσα. Ἡ αλωνιστικὴ ἔγειρε ἀπὸ τὸ ἕνα πλευρὸ, έτοιμὴ νὰ γκρεμιστῇ σὸ ποτάμι.

Μιά χοντρή βλαστήμια ἔφυγε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Σεβερέν! Ἐτρεξε μαζὺ με τοὺς βουκόλους νὰ δοῦν ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ σηκώσουν τὸν τροχὸ ἀπὸ κεῖ ποῦ βούλιαξε. Ἀδύνατο. Δανείστηκαν ἕνα ζευγάρι βώδια ἀπὸ μιά γειτονικὴ φάρμα. Ἐφεραν δεύτερο, τρίτο, τέταρτο ζευγάρι, κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸν Σεβερέν τὸν ἔπιασε ἀπελπισία.

Ἐνας βουκόλος εἶπε τότε ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν τοῦ φαινόταν φυσικὸ. Κάποιος θάκανε μάγια τῆς μηχανῆς! Οἱ ἄλλοι ἀκούγοντάς τὸν ἔτρεμούλιασαν. Ἐνας ἄλλος ρώτησε τὸν Σεβερέν ἂν τοῦ εὐχήθηκε κακὸ καμμιὰ γυναίκα κείνο τὸ βράδυ. Ὁ Σεβερέν τᾶχε καμένα. Ὁχι! καμμιὰ δὲν τοῦ εὐχήθηκε κακὸ. Καὶ γιατί τᾶχα!... Μιά στιγμή ὅμως χλώμιασε.

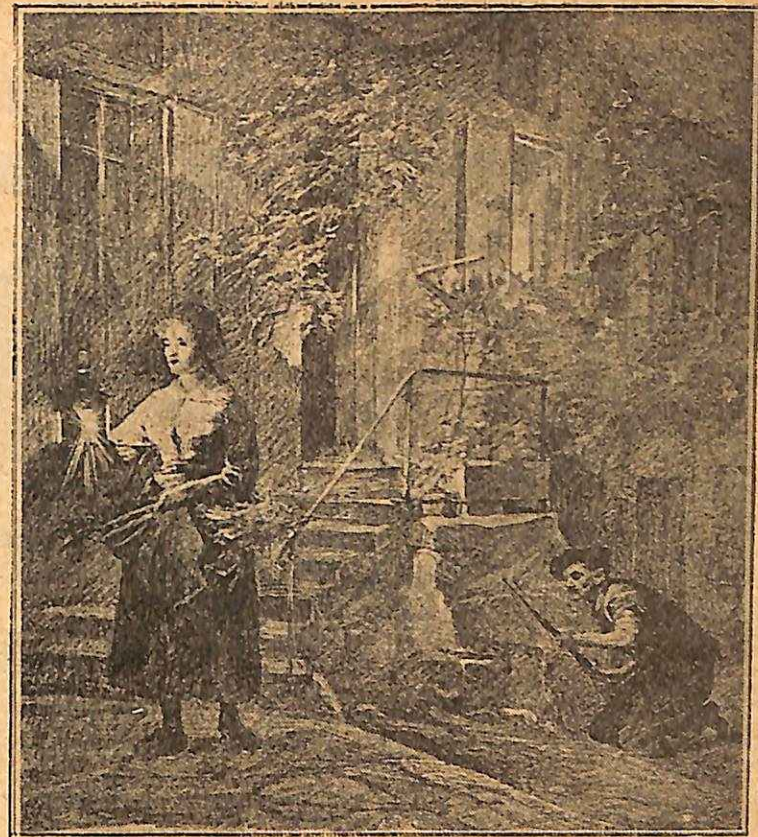
— Καλὸ ταξίδι, τοῦ εἶπε ἡ Σεσίλια, μά ὁ τόνος της ἦταν εἰρωνικὸς. Ἐπειτα θυμήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ μπουκέτου. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Μάγια τοῦκανε ἡ ἀναθεματισμένη! Ἀπ' τὸ θυμὸ του δὲν κρατιόταν. Ἀφῆσε τὴ μηχανή κι' έτρεξε σπῆτι του. Ἀρπάξε τὸ τουφέκι του κι' έτρεξε σὸ σπίτι τῆς Σεσίλιας. Τὰ μάτια του ἄστραφταν.

— Ἡθελες νὰ με καταστρέψῃς, καταραμένη, μουρμούριζε, νὰ μοῦ κόψῃς τὸ ψωμί μου, γιὰ νὰ μὴ μπορέσω νὰ παντρεφτῶ τὴν ἀδελφή σου! Κόρη τοῦ διαόλου!...

Ἀφῆξε ἀπ' τὴ λύσσα του. Τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν κλειστά. Πῆδηξε στὸν κῆπο χωρὶς δισταγμὸ. Θὰ τραβούσε ἴσα σὸ δωμάτιο τῆς Σεσίλιας καὶ θὰ τὴν σκότωνε ἀμέσως. Ἡ πόρτα ὅμως ἀνοίξε καὶ μιά γυναίκα φανερώθηκε μ' ένα φανάρι σὸ χέρι. Ήταν ἐκείνη, ἡ μάγισσα!

Ὁ Σεβερέν πῆρε τὸ τουφέκι, τὴν σημάδεψε καὶ πῆσε τὴ σκανδάλη. Μά, γιὰ μεγάλη του έκπληξη δὲν ἔκπυρσοκρότησε. Ἐβγαλε μονάχα ἕνα ξηρὸ κρότο.

Ἐνας τρόμος τὸν ἔπιασε. Ἡ καρδιά του πάγωνε. Οἱ μασέλες του χτυποῦσαν. Πέταξε τὸ τουφέκι του κι' ὠπισθοχώρησε κατάπληκτος. Κύτταζε με τρομαγμένα μάτια τὴ σατανικὴ Σεσίλια, ποῦ ἤσυχά - ἤσυχά, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, πῆγαινε νὰ κλείσῃ τὶς κόστες σὸ κοττέτσι. Ὁ Σεβερέν ἔ-



νοίωσε πὼς δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ παλαίψῃ μ' ἕνα τόσο φοβερὸ ἐχθρὸ, ποῦ τὸν προστάτευαν τὰ πνεύματα. Σκέφτηκε ν' ἀλλάξῃ τακτικὴ καὶ νὰ καλοπιάσῃ τὴν τρομερὴ αὐτὴ δύναμη. Προχώρησε λοιπὸν κοντὰ τῆς βγάζοντας τὸ κασκέτο του.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσω με τὸν πατέρα σου, Σεσίλια.

Ἡ Σεσίλια έκπληκτη, τὸν ὠδήγησε σὸ σπίτι. Ὁ Λουσταλό σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι γιὰ τὸν δεχτῇ. Ὁ Σεβερέν προχώρησε σὸ θέμα χωρὶς περιστροφές.

— Λουσταλό, σοῦ ζητῶ τὴν κόρη σου γιὰ γυναίκα μου!

— Χέ!... χέ!... δίστασε ὁ γέρος, πιάνοντας τὸ πηγούνη του. Γιατί ὄχι!... Πρέπει νὰ τὴ ρωτήσωμε κι' αὐτὴ ὅμως. Σεσίλια, φώναξε τὴν Ίσαβέλλα.

Μά ὁ Σεβερέν τὸν διέκοψε:

— Μά δὲν σοῦ ζητῶ τὴν Ίσαβέλλα. Θέλω τὴν Σεσίλια!

Ὁ γέρος ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα. Ἡ Σεσίλια χλώμιασε. Ἐκλείσε τὰ μάτια κι' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Ἐπειτα, ὅταν ἐνοίωσε καλὰ τὴν εὐτυχία της, κύτταξε στὰ μάτια τὸν Σεβερέν, τοῦδωσε τὸ χέρι κι' άρχισε νὰ κλαίῃ σιγανά.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὅταν ἡ Σεσίλια ξεπροβόδιζε τὸν Σεβερέν ὡς τὴν ἐξόπορτα, αὐτὸς ἔσκυψε σ' αὐτὴ τῆς καὶ τῆς εἶπε με φωνὴ τρυφερή:

— Ε, δὲν ἀφίνεις τώρα τὴ μηχανή μου νὰ προχωρήσῃ;

Ἡ Σεσίλια δὲν κατάλαβε.

— Μὴν κάνῃς τὴν ἀνῆξερή! Τῆς ἔκανες μάγια καὶ βούλιαξε σὸ γεφύρι. Μρέπει νὰ σηκώσῃς τὰ μάγια.

Ἡ Σεσίλια ὀρθάνοιξε τὰ μάτια της!

— Ἀ! Θεέ μου! Μὲ περνᾷς λοιπὸν γιὰ μάγισσα;

Ὁ Σεβερέν ἀναστένανε βαρεία. Σταμάτησε, σταύρωσε τὰ χέρια του, συλλογιότηκε λίγες στιγμὲς κι' ἔφυγε ἀμίλητος.

Τὴν αὐγὴ τῆς ἄλλης μέρας, τρία ζευγάρια βωδιῶν, χωρὶς πολλὰς προσπάθειες ἔβγαλαν τὴ μηχανή ἀπ' τὸ γεφύρι. Ἀλλὰ ὁ χοντροκέφαλος Σεβερέν δὲν τῶβγαζε ἀπ' τὸ κεφάλι του.

— Τὴν κατεργάρα! εἶπε μέσα του, γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Δὲν εἶναι καυχησιάρα. Αὐτὸ εἶναι ὄλο!

Τὴν ἐλάτρευε!





ΣΤΗΝ

ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ

Ο Ζάκ ντε Γκαντούρ μόλις πρό ενός έτους είχε παρουσιασθή εις τόν βασιλέα και έγινε δεκτός στην αὐλή και όμως είχε ήδη βγάλει όνομα υπερβολικά έρωτομανούς.

Χωρίς να είναι ώραιος, ο Ζάκ ντε Γκαντούρ είχε ένα άρρενωπό πρόσωπο, μεγάλα μαύρα μάτια, γεμάτα φλόγες και έκφραση έξυπνη και άποφασιστική. Αν και ήταν μόλις είκοσι τεσσάρων χρόνων, φαινόταν τέλειος άνδρας. Ο Νέκερ θεωρούσε τόν Ζάκ ντε Γκαντούρ ως μέλλοντα ύπουργό. Προς τόν παρόν όμως, ο νεαρός κόμης ενδιαφερόταν μόνο για τίς γυναίκες. Κάτι ψιθύριζαν μάλιστα για μιά φίλη τής βασιλίσσης Μαρίας Άντουανέττας...

Σ' ένα μεγάλο χορό πού έδινε στό ύπαιθρον ο βασιλεύς κοντά στό Μικρό Τριανόν, ο Ζάκ ντε Γκαντούρ έγνωρίσε τή μαρκησία ντε Κερελλάν. Ωραία, πνευματώδης, ή νεαρά αὐτή χίρα ήταν εύτυχής βρίσκοντας, σχεδόν μόλις έφθασε στις Βερσαλλίες, έναν εύθυμο συνοδό.

Αφού χόρεψε μερικά μενουέτα, ή Τερέζα ντε Κερελλάν δέχτηκε ν' απομακρυνθῇ από τόν πλήθος τών αὐλικών, για νά περιπλανηθῇ μαζί μέ τόν κόμητα ντε Γκαντούρ μέσα στό κατασκόνεινο πάρκο.

Η μαρκησία είχε κάμει ζωηρή έντύπωση στην καρδιά τού νεαρού κόμητος... Χίρα έδω και δυό χρόνια είχε αρχίσει νά βαρύνεται τή μοναξιά...

Έδωσαν ραντεβού για τήν άλλη μέρα στό σπίτι του κόμητος.

Με κίνδυνο νά φανῇ έρωτευμένη σαν άπλη χωριατοπού-

λα, ή μαρκησία ήταν ακριβής στό ραντεβού της. Καί χωρίς ψεύτικη ντροπή, τού πρόσφερε τά κερασένια της χεί-
λη.

Η συνάντηση αὐτή, πού μπορούσε νά θεωρηθῇ άπλη περιπέτεια, ήταν ο πρό-
λογος ενός άλλου
θινοῦ δεσμοῦ.

Όταν για πρώτη φορά, ή μαρκησία ήρθε στό σπίτι του, ο κόμης τήν πήρε για έλαφρή γυναίκα. Καί νά πού ευρίσκε στην Τερέζα μιά πολύ εύγε-
νη

κιά και πολύ καθώς πρέπει φίλη.

Έκείνη τήν ταραχώδη εποχή, πριν από τή Γαλλική επανάσταση — ο κόμης ντε Γκαντούρ και ή μαρκησία ντε Κερελλάν γνωρίστηκαν τόν Ιούλιο τού

1788 — οί συνομιλίες τών δυό έραστών, μοιραίως κατέληγαν στην πολιτική. Άλλά ο νεαρός κόμης και ή έρωμένη του, διαφωνούσαν σ' όλα. Ο Ζάκ ντε Γκαντούρ επιθυμούσε τόν περιορισμό τής εξουσίας

του βασιλέως, ενώ ή Τερέζα ντε Κερελλάν έμενε πιστή στό καθεστώς.

Η ιδεολογική αὐτή άσυμφωνία προκαλούσε μικρές διαφωνίες πού έγιναν ο πρόλογος του χωρισμοῦ.

Αὐτό όμως συνέβη μετά ένα έτος, όταν ή τύχη έφερε έμπρός στην μαρκησία ντε Κερελλάν τόν Πέτρο ντε Φρονσάκ, λοχαγό τής Σωματοφυλακής. Ωραίος,

μέ μεγάλην εκτίμηση στην αὐλή, για τή δράση του στην Αμερική, κατά τόν πόλεμο τής Ανεξαρτησίας τών Ηνωμένων Πολιτειών, ο αξιωματικός αὐτός είχε και ένα άλλο πλεονέκτημα για τίς γυναίκες, είχε τή φήμη του κατακτητοῦ.

Η Τερέζα ντε Κερελλάν δέν του αντίσταθηκε καθόλου

Ένα άρωματισμένο γραμματάκι έπληροφόρησε τόν κόμητα πως δέν έννοιωθε πιά τίποτε γι' αὐτόν. Ο νεαρός Ζάκ ξαφνιάστηκε βλέποντας πως ή είδηση αὐτή δέν τόν συνεκίνησε καθόλου. Άλλωστε, μιά ωραία χορεύτρια τής Όπερας πρόφτασε νά τόν παρηγορήσει.

Ήρθε ή Έπανάσταση.

Με τή δυνατή πνοή της, συνεκλόνησε όλόκληρη τή Γαλλία, έσάρωσε πολλά ψεύτικα αίσθήματα... Έσπρε τους φίλους τής χθές σέ αντίθετα στρατόπεδα. Ο Ζάκ ντε Γκαντούρ πήγε μέ τους «φίλους του λαοῦ» ενώ ή Τερέζα έμεινε μέ τους «αριστοκράτες».

Ο Ζάκ ντε Γκαντούρ, δέν σκέφτηκε πιά τίς γυναίκες. Ένα μόνο πάθος είχε: τήν Έλευθερία.

Πήγε και έγκατεστάθη στό Παρίσι, στη συνοικία του Αγίου Αντωνίου, προσεχώρησε στη λέσχη τών Ιακωβίνων και έλαβε μέρος στην ένοπλη εξέγερση τής 10 Αυγούστου 1792... Οί εργάτες τής συνοικίας αὐτής, πού τους είχε κατακτησει μέ τή θερμή εύγλωττία του, τόν έστειλαν βουλευτή στη Συμβατική.

Αὐτός είναι άντρας! φώναξε μιά μέρα μέ τή βροντερή φωνή του ο Δαντών.

Θά γινόταν ένα από τά μεγάλα όνόματα τής Έπανάστα-
σεως!

Μά άπ' τή γυναίκα άλλαξε τó μέλλον του.

Μιά νύχτα, τó Σεπτέμβρη του 1793, γύριζε στό σπίτι του, αφού έλαβε μέρος σέ μιά πολύωρη συνεδρίαση τής Λέσχης τών Ιακωβίνων, όταν, ξαφνικά, άκουσε πίσω του βιαστικά βήματα.

Σταμάτησε.

Ο δρόμος όπου βρισκόταν ήταν στενός και σκοτεινός.



Ο Ζάκ διέκρινε μιά γυναίκα, φτωχικά ντυμένη, πού έτρεχε προς τó μέρος του.

Τί θέλετε, πολίτης; τή ρώτησε όταν τόν πλησίασε.

Νά σάς μιλήσω, άπάντησε ή άγνωστη. Έχω κάτι σοβαρό νά σάς πώ, κύριε ντε Γκαντούρ.

Ο νέος άνατινάχθηκε. Αὐτή ή φωνή!... Τή είχε ξανακούσει! Άλλά πως νά δώσω όνομα σ' αὐτό τó κακοφωτισμένο και κρυμμένο μέσα στό κουρέλι πρόσωπο;... Ήθελα νά σάς μιλήσω στό σπίτι σας, έννοιχσε ή άγνωστη. Αὐτό πού έχω νά σάς πώ δέ λέγεται στό δρόμο.

Αὐτό φάνηκε ύποπτο στό νεαρό Έπανάστατη.

Ποιά ήταν αὐτή ή γυναίκα;

Αναποφάσιτος, αλλά και δύσπιστος, άρχισε πάλι νά περπατά. Η γυναίκα τόν συνόδευε. Τέλος, τó παράξενο ζευγάρι έφτασε κοντά σ'ένα φανάρι πού φώτιζε τó δρόμο.

Ο Ζάκ κύτταξε τότε, τή γυναίκα. Μιά κραυγή τού έξφυγε. Γνώρισε τήν Τερέζα ντε Κερελλάν, πού μόλις πρό όλίγου είχε γραφή στόν κατάλογο τών Υπόπτων, δηλαδή «κερδισμένη του λαχείου τής Λαίμητόμου»!

Δέν έξερτε πως στό Παρίσι κινδυνεύει ή ζωή σας; είπε μέ άνήσυχη φωνή.

Τό ξαίρω, είπε ή μαρκησία μέ ύφος πού ήθελε νά φανῇ ήρεμο. Άλλά... γι' αὐτό ακριβώς θέλω νά σάς μιλήσω στό σπίτι σας.

Έπειτα από λίγο ο Ζάκ έμπαζε τήν παλιά φίλη του στό σπίτι του. Αφού έδωσε στη Δημοκρατία τó μεγαλύτερο μέρος τής περιουσίας του, ο νεαρός βουλευτής ζούσε σέ ένα πολύ ταπεινό διαμέρισμα, πολύ ρυχνικά έπιπλωμένο.

Έξαντλημένη από τήν κούραση, ή μαρκησία ντε Κερελλάν έπεσε σέ μιά πολυθρόνα και άνέπνεε μέ δυσκολία. Όταν ή νέα ξεκουράστηκε λίγο και συνήλθε, ο Γκαντούρ τή ρώτησε μέ σοβαρή και γλυκειά φωνή:

Τερέζα, γιατί θέλετε νά μέ δῆτε;

Γιατί θέλω νά φύγω... μακριά από τή Γαλλία. Καί δέν ήθελα νά φύγω χωρίς νά σάς ξαναδῶ... Ζάκ!

Η φωνή της έτρεμε στις τελευταίες λέξεις. Τό βλέμμα της είχε κάτι τó ερωτικό.

Είχε πετάξει τó κουρέλι πού σκέπαζε τó κεφάλι της. Ένώ ο Ζάκ πήγε νά τής φέρη νερό, αὐτή—από άπροσεξία ή από κοκετταρία;— άνοιξε τó κορσάκ της. Τό στήθος της, πλούσιο και λευκό, ήταν έτσι μισόγυμνο. Ωραία ακόμα παρά τίς σκληρές δοκιμασίες, ήταν και τώρα πολύ έλκυστική...

Ο Ζάκ σκέφτηκε πως ή παλιά του αγαπημένη δέν τόν είχε ξεχάσει έντελως. Αὐτή ή νύχτα θά ήταν λοιπόν ένας γλυκός αποχαιρετισμός κι' ένα γύρισμα στό περασμένο.

Ήταν πραγματικά μιά ύπέροχη νύχτα.

Τό πρωί οί δυό έρωτευμένοι ζήσανε μερικές άναμνήσεις τού λησμονημένου έρωτά τους. Από λόγο σέ λόγο, φθάνανε στό γεγονός τών τελευταίων μηνών.

Βιάζομαι νά φύγω από τó Παρίσι, γιατί... μπορώ νά σοῦ τó ξεμολογηθῶ... άγάπη μου, αξίζω νάμαι γραμμένη στόν κατάλογο τών Υπόπτων.

Μέ άνήσυχο βλέμμα, ο Ζάκ κύτταξε τήν έρωμένη του.

Θυμάσαι, συνέχισε ή Τερέζα, ότι τόν Ιούνιο... μετά τήν άντεπανάσταση τής Λυών, έγινε λόγος για μιά αποστολή όπλων πού έστειλαν οί βασιλικοί στους επαναστάτας;

Λοιπόν;...

Εγώ έπλήρωσα τά όπλα αὐτά.

Τρομερή σιωπή έβάρυνε για λίγο και τους δυό. Έπειτα



εύγενής σέβεται πάντα τήν γυναίκα πού άγάπησε, και έχει τó καθήκον νά τήν προστατεύη, νά τήν υπερασπίζη... Βαθεία συγκινημένος από τά λόγια τής αγαπημένης του,

ή μαρκησία έπρόσθεσε:

Για νά φύγω, μόνο ένα μέσο έχω. Μου χρειάζεται ένα πιστοποιητικό ταυτότητας. Θά μου δώσης ένα, μέ ψεύτικο όνομα...

Σέ σένα;... Ένα πιστοποιητικό! Φώναξε ο Ζάκ λυσσασμένος. Αὐτό ποτέ! Τό μόνο πού μπορώ νά κάμω για σένα, είναι νά μη σε καταδώσω...

Ξεχνάς, είπε ή Τερέζα, όλωσ-
διόλου κυρία του έαυτοῦ της, πως δέν είμαι ξένη για σένα. Πρέπει νά σοῦ υπενθυμίσω πως ένας τίμιος άνθρωπος είναι κύριος...

Τό πρόσωπο του νεαρού βουλευτοῦ κοκκίνισε σαν νά τόν μπάτσισαν. Δημοκρατικός στην καρδιά, ο Ζάκ ντε Γκαντούρ είχε μείνει εύγενής στό χαρακτήρα: και ένας

δύσκολος άνθρωπος. Δέν μπόρεσε έπειτα από λίγες στιγμές έσωτερικής πάλης νά μη συμφωνήσει. Πολύ καλά. Θά σοῦ δώσω τó πιστοποιητικό.

Μέ ραγιαμένη καρδιά, πήγε στό γραφείο του. Τώρα άρχισε νά καταβαίνει: Η Τερέζα δέν πήγε στό σπίτι του από άγάπη, αλλά από συμφέρον. Πολύ τεχνικά, ή μαρκησία έπαιξε τó παιγνίδι.

Κατακόκκινος από τó θυμό του, ο Ζάκ υπέγραψε τó πιστοποιητικό και τῶδωσε στη φίλη του. Αὐτή τó πήρε κι' έφυγε σχεδόν άμέσως.

Πέρασαν δυό βδομάδες.

Η Τερέζα ντε Κερελλάν πέρασε στη Βανδέα και πήγε στό Λονδίνο μέ ένα μικρό άγγλικό καράβι πού τροφοδοτούσε μέ όπλα και πολεμοφόδια τους βασιλόφρονες.

Ο Ζάκ έμεινε στό Παρίσι και ζούσε μέσα σέ άτμόσφαιρα τρομε-

ρης άγωνίας: αὐτός, πού νομιζότανε από τους πιό πιστους υπερασπιστάς τής έλευθερίας, έπρόδωσε τή Δημοκρατία.

Μιά μέρα, έφθασε από τή Βανδέα στη Λέσχη τών Ιακωβίνων ένα γράμμα ενός όπαδοῦ. Κατήγγελλε πως μέ ένα άγγλικό καράβι έφυγε μιά άριστοκράτισσα μέ τó ψεύτικο όνομα Ιωάννα Γκαζόν.

Τότε ο Ζάκ ντε Γκαντούρ δέν δίστασε διόλου.

Τό ίδιο βράδυ, πήγε στην «Λαϊκή Έταιρία» τής συνοικίας του. Με σκοπό νά εξαγνισθῇ και νά γίνη παράδειγμα σ' όσους, αδύνατοι στό χαρακτήρα, θά είχαν τή διάθεση νά προδώσουν, ο παλιός άριστοκράτης ώμολόγησε μπροστά σ' όλους τί έκαμε. Δέν πρόφτασε νά τελειώσει: Χαλασμός κόσμου από φάνες. Είς θάνατον...! προδό-
τη...! πουλημένο...! κάτω ο άριστοκράτης...! τόν έκαναν νά τά χάσει.

Τήν άλλη μέρα τó απόγευμα τόν πήγανε στό Έπαναστατικό Δικαστήριο. Κατεδικάσθη.

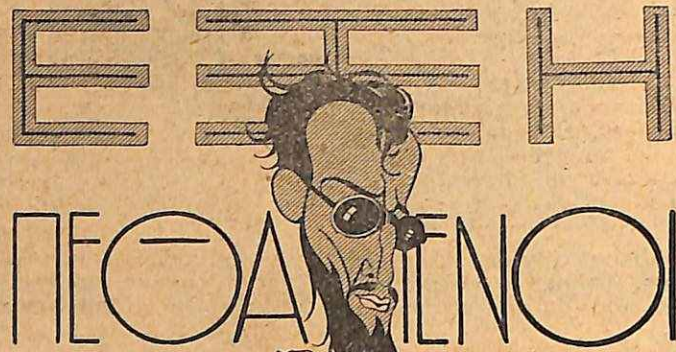
Έκεῖ, οί όμοϊδεάτες του φηνίκαν σκληροί κι' άνένδοτοι. Ο Ζάκ ντε Γκαντούρ όμως, μέ μιά ψυχραιμία πού συνεκλόνησε τó ακροατήριο, είπε:

Έχετε δίκιο: όποιος πουλάει τήν πατρίδα στό αίσθημα του πρέπει νά πεθαίνει. Νόμιζα πως έφτανε νά φυλακιστώ για νά παραδειγματιστουν όλοι. Τώρα βλέπω πως πρέπει νά θανατωθῶ. Μόνον έτσι θά παραδειγματιστουν όσοι βάζουν τήν καρδιά πάνω από τó μυαλό, τó μυαλό πού πρέπει νά μάς κυβερνά.

Τό δικαστήριο τόν κατεδίκασε σέ θάνατο και ύστερα από μιά ώρα έξετελέσθη στην πλατεία τής Έπανάστα-
σεως— τήν σημερινή πλατεία τής Όμονοίας τών Παρι-
σίων.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

STANISLAS STEEMAN



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Έξη φίλοι, ο Σαντιέρ, ο Περλονζούρ, ο Ζερνικό, ο Ναμότ, ο Γκριμπ και ο Τινόλ, άπεφάσισαν να ξενητευτούν να εργαστούν και να γυρίσουν σε πέντε χρόνια να μοιράσουν τα κέρδη τους. Όταν αρχίζει η διήγηση έχουν περάσει τα πέντε χρόνια και ο πρώτος που γύρισε πλούσιος ο Σαντιέρ δέχεται σπίτι του τον Περλονζούρ, που γύρισε πτωχός κι' από πρώτα. Κι' οι δύο τους φαίνεται πως αγαπάνε μια γυναίκα την Ένκαρνασιόν που είναι μνηστή ενός άλλου φίλου τους του Ζερνικό.

Γυρίζοντας ένα βράδυ από ένα εστιατόριο διαβάζουν σε μια εφημερίδα ότι ο τέταρτος από τους φίλους ο Ναμότ πνίγηκε μυστηριωδώς καθώς γύριζε με το υπερωκεάνειο, συντροφευμένος από τον Ζερνικό. Φτάνει ο Ζερνικό και καταρομαγμένος λέει στην Ένκαρνασιόν και στον Σαντιέρ πως ο πνιγμός του Ναμότ δεν ήταν τυχαίος κι' ότι κάποιος άνθρωπος με μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια τους έχει προ- γράψει όλους. Τους λέει πως δείχνει ένα σιγματισμό στο χέριματά του κάπου και τους δείχνει ένα σιγματισμό στο στήθος του που είναι το κλειδί της κρυφώνας. Η καταίγι- δα μαίνεται έξω και για μια στιγμή που άνοιγουν το παρά- θυρο κάποιος με μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια από το άπέναντι ξενοδοχείο πυροβολεί και ο Ζερνικό πέφτει αιμό- φυτος. Τον μεταφέρουν στο πλαινό δωμάτιο και ο Σαντιέρ τρέχει για γιατρό. Γυρίζοντας βλέπει την Ένκαρνασιόν φι- λωμένη και δεμένη στο πάτωμα, ενώ το σώμα του φίλου του μαζί με το ματωμένο πάπλωμα έχουν γίνει άφαντα. Ποιος είχε συμφέρον ν' απαγάγη τον Ζερνικό βαρεία πληγω- μένο στο στήθος; Μήπως κανείς που ήθελε να μάθη το μυσ- τικό του σιγματισμού;

Έπεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέιτσι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντιέρ είδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθή στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκυλες του νεκρό μ' ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέιτσι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαν- τέρ, τρέχει και βλέπει το μακίβριο σύμπλεγμα έμβροντης.

— Έπεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέιτσι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντιέρ είδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθή στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκυλες του νεκρό μ' ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέιτσι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαν- τέρ, τρέχει και βλέπει το μακίβριο σύμπλεγμα έμβροντης.

— Έπεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέιτσι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντιέρ είδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθή στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκυλες του νεκρό μ' ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέιτσι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαν- τέρ, τρέχει και βλέπει το μακίβριο σύμπλεγμα έμβροντης.

— Έπεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέιτσι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντιέρ είδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθή στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκυλες του νεκρό μ' ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέιτσι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαν- τέρ, τρέχει και βλέπει το μακίβριο σύμπλεγμα έμβροντης.

— Έπεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέιτσι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντιέρ είδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθή στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκυλες του νεκρό μ' ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέιτσι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαν- τέρ, τρέχει και βλέπει το μακίβριο σύμπλεγμα έμβροντης.

— Έπεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέιτσι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντιέρ είδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθή στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκυλες του νεκρό μ' ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέιτσι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαν- τέρ, τρέχει και βλέπει το μακίβριο σύμπλεγμα έμβροντης.

— Έπεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέιτσι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντιέρ είδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθή στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκυλες του νεκρό μ' ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέιτσι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαν- τέρ, τρέχει και βλέπει το μακίβριο σύμπλεγμα έμβροντης.

— Έπεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέιτσι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντιέρ είδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθή στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκυλες του νεκρό μ' ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέιτσι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαν- τέρ, τρέχει και βλέπει το μακίβριο σύμπλεγμα έμβροντης.

— Πηγαίνετε, τους είπε, δεν έχωμε καιρό να χάνωμε. . . Και σεις έλατε έδω.

— Άποτεινόνταν στο θυρωρό. Αυτός πλησίασε, τρέποντας, τον επιθεωρητή. Τα είχε όλοτελα χαμένα. Δυό έγκλήματα σε μια βδομάδα μέσα στο σπίτι !

— Μή φοβάστε, είπε ο Βένς, και διηγηθήτε μου, πως μπήκε αυτός ο κύριος μέσα.

— Ο θυρωρός σκέφτηκε ένα λε- πτό κι' απάντησε με φωνή που έτρεμε :

— Βρισκόμουν στο θυρωρείο όταν τον είδα να μπαίνει. Τον πλησίασα και μου είπε ότι έρχε- ται να δει τον κ. Σαντιέρ. Γνώ- ριζα τα όνόματα όλων των φί- λων του κυρίου Σαντιέρ, και όταν ο κύριος αυτός μου έδηλωσε πως ονομάζεται Γκριμπ τον ώδηγησα κατ' ευ- θείαν στο άσανσέρ. Έπειτα γύρισα στο θυρωρείο για να τηλεφωνήσω τον έρχομό του στον κύριο Σαντιέρ. . .

— Αυτά είναι όλα. — Θέλεις να πής πως τον τοποθέτησες μέσα στο ά- σανσέρ ;

— Μάλιστα κύριε, του εξήγη- σα τον μηχανισμό, έσπρωξα την έξωτερική πόρτα και έπειδή βια- ζόμουν να είδοποιήσω τον κύ- ριο Σαντιέρ, τον άφησα να κλει- σι μόνος του την έσωτερική πόρτα.

— Τον είδες να την κλείνει;

— Όχι κύριε. Το άσανσέρ ήταν πάντα στην ίδια θέση όταν έφυγα, και καθώς έμπαινα στο θυρωρείο, δεν είχα ακόμα άκου- σει το χαρακτηριστικό θόρυβο που κάνει όταν ανεβαίνει.

— Δεν στράφηκες διόλου ;

— Όχι. Ήμουν αβιαστικός.

— Καλά. Δεν άκουσες τίποτα;

— Όχι κύριε. . . Δηλαδή μια στιγμή άκουσα το θόρυβο της έσωτερικής πόρτας που έκλεισε. Τίποτα άλλο.

— Έξηγήστε μου τη λειτουρ- γία αυτού του άσανσέρ, είπε ο Βένς.

— Μπορώ να το κάμω έχω πρότεινε ο Σαντιέρ

— Όχι άποκριθήκε ξερά ο έ- πιθεωρητής. Θέλω να μου δώση αυτός ο άνθρωπος την εξήγηση. Άλλα θα μπορούσατε να τη- λεφωνήσετε στην εισαγγελεία.

— Έσεις κύριε Περλονζούρ πηγαί- νετε να βεβαιώητε αν η πίσω πόρτα είναι άνοιχτή.

— Είναι άνοιχτή, είπε ο Περ- λονζούρ. Από κει μπήκα.

— Α! έκαμε ο Βένς!

Ξαναγύρισε στο θυρωρό.

— Εμπρός μιλήστε σεις, πως λειτουργεί αυτό το άσανσέρ;

— Υπάρχει ένα κουμπι για

κάθε πάτωμα.

— Κάνετε λάθος. Όλα δεν έχουν το ίδιο σύστημα. Το άσαν- σέρ δε λειτουργεί φυσικά, παρ' άφου κλείση κανένας και τις δυό πόρτες ;

— Ο επιθεωρητής, για να μη χάνη καιρό, έκανε μόνος του τις έρωτήσεις.

— Μάλιστα, απάντησε ο θυρωρός.

— Και σταματάει μόλις κανένας άνοίξη καμιά από τις δυό πόρτες ; Θέλω να πω μ' αυτό, πως ο άνθρωπος που βρίσκεται μέσα, μπορεί άνοίγοντας την έσωτερική πόρτα να σταματήσει αν θέλη, άνάμεσα σε δυό πατώματα ;

— Μάλιστα κύριε.

— Είναι δυνατό να σταματήσει το άσανσέρ, αν κανένας έπιχει- ρήση ν' άνοίξη την πόρτα κανενός από τα πατώματα ;

— Μάλιστα κύριε.

— Μπορεί να φέρη κανένας μόνος του το άσανσέρ σ' ένα από τα έπάνω πατώματα ;

— Βεβαιότατα κύριε ! Δεν υπάρχει γκρούμ.

— Ο Βένς συνωφρυώθηκε και αυτό άρκεσε να σταματήσει την πολυλογία του θυρωρού.

— Προσέξτε στην έρώτηση που θα σας κάνω τώρα :

Είναι δυνατόν, άφου κλείσουν οι δυό πόρτες του άσανσέρ —δηλαδή όταν το άσανσέρ είναι έτοιμο να ξεκινήση—να γλυ- στηρήση κανένας το χέρι του στο έσωτερικό να φθάση τον πίνα- κα με τα διάφορα κουμπιά, να στείλη έπάνω το άσανσέρ και να τραβήξη το χέρι του άρκετά γρήγορα για να μην το συνιρίψη;

— Άδύνατο κύριε, άμα κλείσουν οι πόρτες δεν μπορεί κανένας να φθάση τον πίνακα.

— Φυσικά, είπε ο Βένς, δεν είδατε κανένα άλλο να μπαίνει στο σπίτι έκτός από τον κύριο Γκριμπ. Ούτε λί- γο πριν; ούτε λίγο μετά;

— Όχι κύριε. Μπορούσε όμως να μπή κανένας από την πίσω πόρτα.

— Γειτονεύει με το άσανσέρ ;

— Μάλιστα κύριε. Βρίσκεται λίγο χαμηλότερα. Δεν την χωρίζουν από το άσανσέρ παρ' άμεικά πέτρινα σκιλιά.

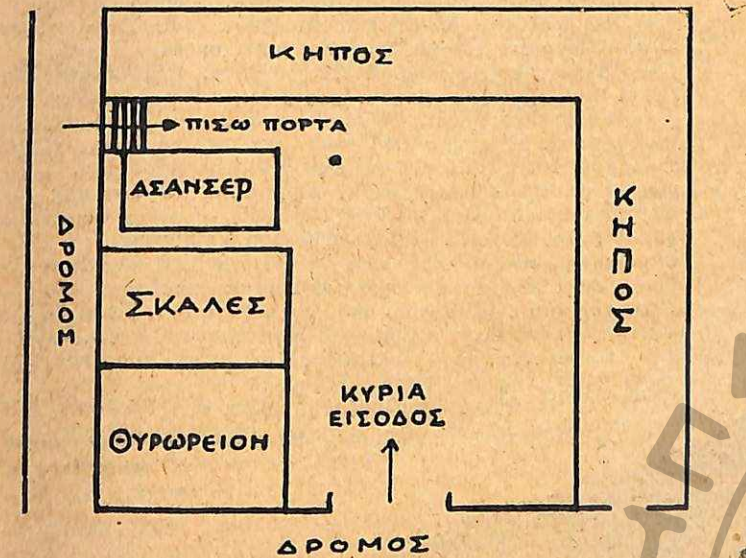
— Ο Σαντιέρ παρουσιάστηκε εκείνη τη στιγμή κρατώντας ένα φύλλο χαρτί στο χέρι.

— Να ένα σχέδιο του ισόγειού του σπιτιού, είπε.

— Αν αυτό μπορεί να σας βοηθήση.

— Εύχαριτώ, είπε ο Βένς.

Πήρε το σχέδιο και το άνοίξε.



ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία πως ο δολοφόνος του Νέστορα Γκριμπ είχε μπή από την πίσω πόρτα, και είχε κρυφτή στα πέτρινα σκολοπάτια. Άλλα έπειτα ;

— Ο επιθεωρητής άποτάθηκε στο θυρωρό.

— Είπε πως ενώ γύριζες στο θυρωρείο άκουσες το θόρυβο της έσωτερικής πόρτας που έκλεισε. Άλλα δεν μπορούσε αυτός ο θόρυβος να ήταν μάλλον της έξωτερικής πόρτας που άνοιγε;

— Ο θυρωρός έβυσε το κεφάλι του και συλλογίστηκε ένα λεπτό πριν άπαντήσει.

— Βέβαια κύριε. Ο θόρυβος είναι περίπου ο ίδιος.

— Καλά είπε ο Βένς.

Έβγαλε την άσημένα τσιγαροθήκη του, άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε να καπνίζει βυθισμένος στις σκέψεις του. Ο Σαντιέρ, ο Περλονζούρ και ο θυρωρός άκίνητοι στο πλάι του σιωπούσαν. Μια φορά ακόμα άκούστηκαν βήματα στη σκάλα και ένας άστι- νομικός φάνηκε. Χωρίς να πη λέξη, στάθηκε στην άκρη του πλατύσκαλου.

— Καλά, έκαμε ο Βένς. Το έγκλημα μόνο μ' αυτό τον τρόπο μπορούσε να γίνει.

Σιράφηκε προς τους άλλους.

— Να, είπε : 'Ο δολοφόνος ξέρει πολύ καλά τα κατατόπια του σπιτιού. Ίσως να το έμαθε όταν σκότωσε το φίλο σας το Ζερ- νικό. Παρακολουθεί επίσης και την παραμικρότερη κίνηση όλων σας. Κι' αυτό με κάνει μάλλον να πιστεύω. . .

Σταμάτησε και ξανάρχισε.

— Φυσικά, ο δολοφόνος μπήκε από την πίσω πόρτα. Ή τη βρήκε άνοιχτή, ή την άνοίξε με άντικλείδι. Στάθηκε τότε ήσυχος στο σκολοπάτι, άφησε τον Γκριμπ να μπή στο άσανσέρ, το θυ- ρωρό να κλείση την έξωτερική πόρτα και να τραβήξη για το θυρωρείο. Τότε βγήκε από την κρύπτη. . .

— Λέτε ; είπε ο Σαντιέρ. Τι τόλμη θα είχε αυτός ο άνθρω- πος για να . . .

— Όλα μ' άποδείχνουν, έκαμε ο Βένς, πως είναι άνθρωπος εξαιρετικά τολμηρός. Κι' έπειτα δά, δε χρειαζόταν και τόσο τόλμη. Άν παρουσιαζόταν ξαφνικά ο θυρωρός, ο δολοφόνος δεν είχε παρ' ά να παρουσιάση μια όποιαδήποτε ταυτότητα και να δηλώση την έπιθυμία να έπισκεφθή ένα από τους κατοίκους της πολυκατοικίας. Δε βρέθηκε

στην ανάγκη να το κάνει, και κατόρθω- σε με κάποιο νεύμα, που μ' άσ παραμέ- νει άγνωστο,

να πείση τον Γκριμπ να του άνοι- ξη την έσω-

τερική πόρτα του άσαν- σέρ, έκτός πιά αν την ά- νοίξε μόνος του, πολύ φυ- σικά, χωρίς να σκεφθή ο Γκριμπ να ξαφνιαστή, πως ένας άλλος άνθρω-

πος ήθελε ν' ανέβη. Να λοιπόν ο δολοφόνος μέσα στο άσανσέρ. Κρα- τ' ά δίχως άμφιβολία το σιλέτο μέ- σα στο μανίκι του. Να κατορθώση να περισπάση την προσοχή του θύματός του μια στιγμή άλλου, να

τον κτυπήση μ' ένα πράγμα κεραυνοβόλο, αυτό είναι πιά παι- γνίδι.

Με μάτια άπλανή, το τσιγάρο στο στόμα ο Βένς, δε μιλούσε πιά για τους συνομιλητές του. Μιλούσε για τον έαυτό του, κάνοντας δυνατά τους συλλογισμούς του.

Είπε «παιχνίδι» και σήκωσε τα κεφάλι. Κύτταξε διαδοχικά τον Σαντιέρ, τον Περλονζούρ και τον θυρωρό. Φαίνόταν να ξυ- πνά από κάποιο όνειρο.

— Κι' έπειτα ; ο δολοφόνος δεν μπορούσε να σκοτώση παρ' μ' αυτόν τον τρόπο. Άλλα πως άνέβηκε ύστερα πεθαμμένος ως έδω.

— Άλήθεια πως ; άνεφώνησε ο Σαντιέρ. Όταν το άσανσέρ έφτασε στο πλατύσκαλο ο Γκριμπ ήταν καθισμένος στο κανα- πεδάκι του βάθους, το κεφάλι γερμένο στο πλάι, το καπέλλο χωμένο βαθειά στα μάτια.

— Διάβολε βλαστήμησε ο Βένς. Πως αυτό το πτώμα . . . Κύριε Σαντιέρ, είναι ανάγκη, να μιμηθήτε τη σκηνή, την έξοδό- σας από το διαμέρισμα, την ανάκλυψη του σώματος του Γκριμπ. . .

— Αλήθεια πως ; άνεφώνησε ο Σαντιέρ. Όταν το άσανσέρ έφτασε στο πλατύσκαλο ο Γκριμπ ήταν καθισμένος στο κανα- πεδάκι του βάθους, το κεφάλι γερμένο στο πλάι, το καπέλλο χωμένο βαθειά στα μάτια.

— Διάβολε βλαστήμησε ο Βένς. Πως αυτό το πτώμα . . . Κύριε Σαντιέρ, είναι ανάγκη, να μιμηθήτε τη σκηνή, την έξοδό- σας από το διαμέρισμα, την ανάκλυψη του σώματος του Γκριμπ. . .

— Αλήθεια πως ; άνεφώνησε ο Σαντιέρ. Όταν το άσανσέρ έφτασε στο πλατύσκαλο ο Γκριμπ ήταν καθισμένος στο κανα- πεδάκι του βάθους, το κεφάλι γερμένο στο πλάι, το καπέλλο χωμένο βαθειά στα μάτια.

— Διάβολε βλαστήμησε ο Βένς. Πως αυτό το πτώμα . . . Κύριε Σαντιέρ, είναι ανάγκη, να μιμηθήτε τη σκηνή, την έξοδό- σας από το διαμέρισμα, την ανάκλυψη του σώματος του Γκριμπ. . .

— Αλήθεια πως ; άνεφώνησε ο Σαντιέρ. Όταν το άσανσέρ έφτασε στο πλατύσκαλο ο Γκριμπ ήταν καθισμένος στο κανα- πεδάκι του βάθους, το κεφάλι γερμένο στο πλάι, το καπέλλο χωμένο βαθειά στα μάτια.

— Διάβολε βλαστήμησε ο Βένς. Πως αυτό το πτώμα . . . Κύριε Σαντιέρ, είναι ανάγκη, να μιμηθήτε τη σκηνή, την έξοδό- σας από το διαμέρισμα, την ανάκλυψη του σώματος του Γκριμπ. . .

— Αλήθεια πως ; άνεφώνησε ο Σαντιέρ. Όταν το άσανσέρ έφτασε στο πλατύσκαλο ο Γκριμπ ήταν καθισμένος στο κανα- πεδάκι του βάθους, το κεφάλι γερμένο στο πλάι, το καπέλλο χωμένο βαθειά στα μάτια.

— Πολύ ευχαρίστως είπε ο Σαντέρ. Γύρισε στο σαλόνι κι' έκλεισε την πόρτα πίσω του.

— Πηγαίνετε, είπε ο Βένς.

Ο Σαντέρ άνοιξε την πόρτα του σαλονιού και ώρμησε στο πλατύσκαλο. Σέ άπόσταση τριών μέτρων από τόν άσανσέρ στάθηκε μία στιγμή και τόν κύτταξε. Έπειτα έτρεξε γρήγορα προς τόν άσανσέρ και προσποιήθηκε πως άνοίγει την έξωτερική πόρτα, την έσωσερική, μπήκε μέσα κι' έσκυψε στη γωνιά στο καναπέδάκι.

— Σταθήτε, έκαμε ζωηρά ο Βένς. Όταν άνοιξατε την πόρτα, τόν άσανσέρ είχε άρα γε φθάσει στο έπίπεδο του πλατύσκαλου. Καθώς πρόφερε τὰ τελευταία λόγια, προχώρησε ως τόν άσανσέρ, έσκυψε και εξέτασε άν τόν πάτωμα τού άσανσέρ, βρισκόταν στο ίδιο έπίπεδο με τόν πλατύσκαλο.

— Όχι είπε, δεν είχε φθάσει.

— Όχι, είπε με τή σειρά του και ο Σαντέρ.

Ανυπομονούσε τόσο νά σφίξει τόν Γκριμπ στην άγκαλιά του, άνησυχούσε τόσο με τή στάση του, πού άνοιξε την έξωτερική πόρτα, πριν σταμάτησε καλά καλά τόν άσανσέρ...

Τόν βρήκαμε, έκαμε ο έπιθεωρητής με φανερή ικανοποίηση. Έσείς σταματήσατε, τόν άσανσέρ δε σταμάτησε σε μόνο τον.

— Άλλ' αυτό δεν αλλάζει διόλου τὰ πράματα, άναφώνησε ο Σαντέρ.

— Αυτό ίσα ίσα αλλάζει τὰ πάντα, είπε ο Βένς.

Ο Σαντέρ σήκωσε τούς ώμους.

— Ίσως νά σταμάτησα εγώ τόν άσανσέρ.

Αυτό δε σημαίνει όμως πως τόν άνέβασα εγώ. Δεν είναι έτσι; Έξηγήστε μας, λοιπόν, πως άνέβηκε.

— Αυτό θά γίνη μέσα σε πέντε λεπτά άν συγκρατηθήτε όλοι σας νά ξαναρχίσουμε τή σκηνή τού άσανσέρ.

Έκαμε νεύμα στόν άσ υνομικό νά πλησιάση.

— Σεΐς, είπε, νά περιμένετε κοντά στο πτώμα. Ό,τι κι' άν συμβή, σ' αυτά τὰ πέντε λεπτά νά μήν κινηθήτε διόλου. Έσείς... στράφηκε προς τόν θυρωρό.

Εσθ' θά κατεβής μαζί μου και με τόν κύριο πού θά ύποδυθί τόν ρόλο τού θύματος...

Έδειχνε τόν Περγονζούρ.

— Έσείς τέλος, είπε, και άποτάθηκε στο Σαντερ, θά ξαναπάτε στο σαλόνι νά περιμένετε τόν τηλεφώνημα

του θυρωρού, και θά προσπαθήσετε νά ξανακάμετε άκριβώς τις ίδιες χειρονομίες πού κάματε από τή στιγμή πού άκούσατε τόν κουδούνισμα.

Δεν είχατε δείξει έξαιρετική προθυμία νά ξεκερμάσετε τόν άκουστικό. Μή βιαστήτε περισσότερο τώρα.

Ο Βένς έκλεισε

τις πόρτες τού άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο με τόν Περγονζούρ, και τόν θυρωρό. Κατέβασε τότε τόν άσανσέρ τοποθέτησε μέσα τόν Περγονζούρ και πρόσταξε στο θυρωρό

— Πηγαίνετε νά τηλεφωνήσετε στόν κύριο Σαντέρ.

Ο άνθρωπος τράβηξε χωρίς νά στραφή πίσω.

Μόλις είσεχώρησε στο θυρωρείο ο έπιθεωρητής έκλεισε γρήγορα τις δυο πόρτες τού άσανσέρ λέγοντας στόν Περγονζούρ.

— Τώρα είστε σκοτισμένος φίλε μου...

Περίπου τήν δια ίστιγμή ο Σαντέρ άκουσε τόν κουδούνισμα τού τηλεφώνου. Θυμήθηκε πως τήν πρώτη φορά ήταν άπησυχολημένος με τις άποσκευές τού Ναρντ και πήγε χωρίς διόλου νά βιαστή νά ξεκερμάση τόν μηχανήμα.

Μόλις τέλειωσε τόν τηλεφώνημα, άφησε νά περάσουν λίγα δευτερόλεπτα, όσα περίπου φανταζόταν πως χρειάστηκε γιά νά φωνάξη τή χαρά του και νά άπαντήσει στην έρώτηση τού Βορομπέϊτσκι. Όταν έφθασε στο πλατύσκαλο άκουσε τόν θόρυβο τού άσανσέρ πού άνέβαινε. Έπειτα τόν είδε, σιγά σιγά, νά παρου-

σιάζεται, και στο έσωτερικό, καθισμένον στο καναπέ δάκι τού βάθους, στη γωνιά, τόν Περγονζούρ. Τότε ο Σαντέρ προχώρησε και άνοιξε την έξωτερική πόρτα τού άσανσέρ, έπειτα την έσωσερική...

— Τόν παιχνιδι τέλειωσε, είπε ο Περγονζούρ καθώς ηκονόταν.

— Πού είναι ο Βένς, ρώτησε ο Σαντέρ.

— Έδώ, φώναξε μία φωνή.

Ο Σαντέρ γύρισε έκπληκτος: Ο Βένς κατέβαινε, ήσυχα ήσυχα από τόν τρίτο πάτωμα.

— Καταλοβαίνετε τώρα; είπε άμα έφθασε, στο τελευταίο σκαλοπάτι. Ο δολοφόνος δεν άνέβασε τόν άσανσέρ από τόν ισόγειο: τόν άνέβασε από τόν τρίτο πάτωμα.

Πρόσθεσε ύστερα από λίγο:

— Άν ήταν άκόμα πιδ γρήγορος από μένα από τόν τέταρτο πάτωμα... Ο συνδυάσε περίφημα τόν κάθε τι. Είναι ένας άνθρωπος έξαιρετικά έξυπνος.

Ο Σαντέρ όίγησε. Θυμόταν τὰ προφητικά λόγια τού Ζερνικό: «μιά δύναμη σχεδόν διαβολική». Ο Βένς άναψε τόν τσιγάρο πού δεν είχε βγάλει από τόν στόμα του.

— Άς συνοψίσουμε, είπε. Ο δολοφόνος βρίσκεται στη σκάλα πού οδηγεί από τήν πίσω πόρτα στόν προθάλαμο. Ο Γκριμπ μέσα στο άσανσέρ. Ο θυρωρός άπομακρύνεται, ο δολοφόνος έπιτίθεται. Και έδώ άρχίζει ή ύπόθεση νά παρουσιάζη έξαιρετικό ένδιαφέρον... Βγαίνει από τόν άσανσέρ και κλείνει την πόρτα. Τόν μηχανήμα είναι έτοιμο γιά τήν άνοδο. Στο θυρωρείο ο θυρωρός ξεκερμά τόν δέκτη. Τότε ο άνθρωπος σκαλοπάτια μαζί και φθάνει στο δεύτερο πάτωμα τήν ίδια ώρα πού τελειώνετε και σεις Σαντέρ τόν τηλεφώνημα. Με τήν ίδια ταχύτητα φθάνει στο τρίτο, ή πούδε ξέρετε στο ταρτο πάτωμα και από κεί άνέβαζει τόν άσανσέρ με τόν πτώμα τού Γκριμπ.

Άλλά τόν άσανσέρ δε θά πάη στο τρίτο πάτωμα ή τόν τέταρτο, άφού τόν σταματάτε σεις στο δεύτερο.

— Είναι πολύ μπερδεμένα όλα αυτά, είπε ο Σαντέρ.

— Σας φαίνεται έπειδή σας τὰ έξηγώ εγώ. Άλλά είδατε

τι άποτελέσματα είχαμε στην πραγματικότητα.

— Άλλά γιατί, ρώτησε ο Περγονζούρ, ο δολοφόνος δεν έφυγε από τήν πίσω πόρτα, χωρίς όλη αυτή τή διαδικασία;

— Μόνο αυτός ξέρε, αποκρίθηκε ο Βένς. Ίσως σας είδε νά έρχεστε. Μήν ξεχνάτε πως φθάσατε άμέσως μετά τόν έγκλημα.

Ίσως νά φοβήθηκε μήν ο θυρωρός βγή από τόν θυρωρείο μετά τόν τηλεφώνημα, πλησιάση τόν άσανσέρ και δώση κανένα σημείο κινδύνου. Μπορώ νά κάμω έκατό παρόμοιες ύποθέσεις... Ίσως τού άρέση ο κίνδυνος, ή ή καλοκαωμένη δουλειά. Αυτό πού έκαμε, νά ξέρη νά σας παραδώση στην πόρτα τόν πτώμα τού Γκριμπ, είναι έργο ενός άριστοτεχνι τού έγκλήματος, σάς τώχω ξαναπεί... Τώρα θά μου έπιτρέψετε νά σας άφήσω γιά λίγα λεπτά: θέλω νά νεβώ στο επάνω πάτωμα νά ανακαλύψω τόν δρόμο πού άκολούθησε ο άνθρωπος μας γιά νά φύγη...

Ο Σαντέρ και ο Περγονζούρ είδαν τόν έπιθεωρητή νά βυθίξη τόν δεξι χέρι στη τσέπη τού σακκακιού του, και νά άνεβαίνη τή σκάλα.

Έμειναν άκίνητοι, ένα λεπτό, έπειτα ο Περγονζούρ με μικρά βήματα πλησίασε τόν σώμα τού Γκριμπ, με μεγάλη προσοχή τόν κύτταξε λίγα λεπτά συντετριμμένος κι' έπειτα ψιθύρισε.

— Κακόμοιρε φίλε!

— Ο Σαντέρ με τή σειρά του μίλησε:

— Ζάν..., είπε.

Και ή φωνή του έτρεμε.

Ο Περγονζούρ στράφηκε.

— Τι είναι λοιπόν;

— Πρέπει νά άμυνθούμε, τραύλισε ο Σαντέρ. Ο Ζερνικό έφτε δικη. Η σειρά μας θάρη... Πρέπει ν' άμυνθούμε Ζάν.

Γίνηκε μία μεγάλη σιωπή, κι' έπειτα οι δυο φίλοι άκουσαν τόν Βένς νά κατεβαίνη:

— Αυτό, είναι, είπε κάνοντας μία άόριτη χειρονομία. Οι στέγες...

Και ο ίδιος φαινόταν δυνηριμμένος.

— Όστε, είπε ο Σαντέρ, πιστεύετε πως όλα γίνηκαν όπως μάς τὰ περιγράψατε, δε βρήκατε τίποτε άλλο.

Ο έπιθεωρητής κύτταξε καλά καλά τόν Σαντέρ κι' έπειτα τόν Περγονζούρ.

— Ναί, είπε τέλος. Έχω κάμει και κάποια άλλη ύπόθεση...

Άλλά αυτή είναι τόσο τρομερή, πού δε θέλω εγώ ο ίδιος νά τήν πιστέψω.

Έρριξε τόν σβυσμένο τσιγάρο πού κρατούσε στο στόμα, τόν μάρτησε μηχανικά με τόν τακούνι του και πρόσθεσε...

— Τούλάχιστο όχι προς τόν παρόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII

ΣΤΗ ΦΡΙΝΤΑ ΟΛΗ ΜΟΥ Η ΖΩΗ

— Γάλα ή λεμόνι;

— Γάλα.

Ο Σαντέρ άκούμπησε τούς άγκωνές του στα γόνατα κι' έπιασε τόν κεφάλι του με τὰ χέρια. Γεμάτος περιέργεια και πάθος παρατηρούσε τήν Έγκαρνασιόν πού άποτελείωνε τόν σεργίρισμα τού τσανιού. Δέ θά κουραζόταν λοιπόν ποτέ νά τή θαυμάξη;

Η νεαρά γυναίκα τόν πλησίασε μένα φλυτζάνι στο χέρι. Περιπέτειες πέντε χρόνων, σε περιβάλλοντα άισχρά τις περισσότερες φορές δεν είχαν έπηρεάσει τόν Σαντέρ, και κόλεις βρέθηκαν στην άμείωση της μεγάλης πόλης, ξανάγινε άμέσως ο τέλειος άνθρωπος τού κόσμου πού ήταν και άλλοτε. Πήρε τόν φλυτζάνι από τόν χέρι της Έγκαρνασιόν, τόν τοποθέτησε σ' ένα στρουγγυλό τραπέζι από κόκκινη λάκα, πού βρισκόταν δίπλα του, και πριν προλάβη τή χειρονομία του, τὰ χέρια της νέας γυναίκας βρέθηκαν φυλακισμένα μέσα στα δικά του.

Ο Σαντέρ δε βιαζόταν νά μιλήση. Κύτταξε τήν Έγκαρνασιόν μένα θερμό θαυμασμό.

Φορούσε μία στενή φούστα κόκκινη και μία μπλούζα άσπρη μεταξωτή. Ένα κολλιέ από μαύρα μαργαριτάρια άποτελούσε αντίθεση με τήν ωχύροτητα τού λαιμού της.

Ήταν σοβαρή, όπως πάντα, άλλά ήσυχη, ίσορροπημένη τόσο πού κατέπλησσε τόν νέο. Και γιά έκατοστή φορά διερωτιόταν άν αυτή ή γυναίκα αισθανόταν λύπη γιά τήν έξαφάνιση τού μνηστήρα της, γιά τόν πιθανόν θάνατό του. Μιά ώρα τώρα βρισκόταν μαζί της, και δεν είχε καν προφέρει τόν όνομα τού Μάρκελλου. Τόν σκεπτόταν άρα γε; Ά, νά μπορούσε νά τήν άρπάξη στην άγκαλιά του, νά τή σφίξη άπάνω του, νά τή σφίξη τόσο πού νά τήν κάνει νά πονέση, και νά της φωνάξη τέλος: «Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!»

Ο Σαντέρ έκανε όλους τούς συλλογισμούς και δεν εύρισκε τή δύναμη νά σηκωθή από τή θέση του, νά πλησιάση τή γυναίκα και νά της μιλήση.

«Είμαι τόσο δειλός σκεπτόταν, γιατί δεν ξέρω τι άπέγινε ο Μάρκελλος».

Άφησε τὰ χέρια της Έγκαρνασιόν, κι' αυτή πήγε ήσυχα ήσυχα και κάθησε άπέναντί του.

Άρά γ' μήπως κι' αυτή ή γυναίκα έκαμε τούς ίδους συλλογισμούς, και γι' αυτό παρέμενε έτσι ψυχρή κι' άδιάφορη; Ήταν δυνατόν ν' αγαπά ένα άνθρωπο πού είχε γνωρίσει τόσο λίγο, και πού είχε γνωρίσει σε τέτοια ά-έιοθρήνητη κατάσταση;

Αναπολούσε όλες τις συναντήσεις πού είχε με τήν άρραβωνιαστική τού φίλου του. Τήν πρώτη έπίσκεψή της στο σπίτι του. Τή συνάντησή τους στο πάρκο, εκείνο τόν φθινοπωρινό δήλι, και τήν ξαφνική έμφάνιση τού Περγονζούρ. Σκεπτόταν τις χειρονομίες πού ή νέα γυναίκα είχε κάμει, τόσα λόγια πού είχε πει, και διερωτιόταν με έξαψη, άν ύπήρχε τίποτα πού σ' αυτό νά μπορούσε νά δώση μία έ-έξήγηση σύμφωνη με τις έπιθυμίες του, κάτι πού νά τόν κολακεύη, πού νά μπορούσε κανέναν νά τόν πάρη άν όχι γιά έκμυστήρευση, τούλάχιστον γιά ένθάρρυνση. Άλλά ο Σαντέρ δεν ήταν ειλικρινής μόνο άπέναντι τών άλλων. Ήταν πρδ πάντων με τόν έαυτό του, και άναγκαζόταν νά όμολογήση ότι ή Έγκαρνασιόν δεν τού είχε ποτέ φανερώσει παρὰ μία έγκάρδια φιλία

πού τήν πηγή της άσφαλώς ώφειλε νά ζητήση στο σύνδεσμό της με τόν Ζερνικό... Άν δεν αγαπούσε όμως πια τόν Μάρκελλο.

Θά έπρεπε νά της μιλήση. Ο Σαντέρ τόν έννοιωθε καλά, άλλά δεν εύρισκε τόν θάρρος νά τόν κάμει. Έπρεπε νά της μιλήση καθαρά νά της έξηγηθή άπλά και τίμια και νά παραδώση χωρίς ύπολογισμό τήν ευτυχία του στα χέρια της. Ο Σαντέρ δεν μπορούσε νά τόν άποφασίση.

Άκουσε κάποιον νά χτυπά στην είσοδο τού διαμερίσματος, και ύστερα από λίγα λεπτά, ή καμαριέρα της Έγκαρνασιόν ήρθε νά άναγγείλη ότι κάποιος κύριος ζητούσε τήν κυρία. Πρόσθεσε πως δεν έννοούσε νά πη τόνόμά του και ότι περίμενε στόν προθάλαμο.

Η Έγκαρνασιόν σηκώθηκε ζητώντας συγγνώμη από τόν έπισκέπτη της και βγήκε...

Ο Σαντέρ συλλογίστηκε τόν Βορομπέϊτσκι. Θά ήταν αυτός δίχως άλλο, πού έρχόταν νά ένοχλήση με τις έρωτήσεις του τήν νέαν γυναίκα.

Άλλά έγινε κατακίτρινος. Η πόρτα άνοιξε και παρουσιά-

στηκε ο Περγονζούρ. Τόν είχε προειδοποιήσει φαίνεται ή Έγκαρνασιόν, γιατί δεν έδειξε καμμία έκπληξη γιά τήν παρουσία του, πλησίασε και έτεινε τόν χέρι στο φίλο του.

Ο Σαντέρ σηκώθηκε. Αντί νά χαιρετήση άρπαξε άπότομα τόν χέρι τού Γεώργη και ρώτησε με φωνή πού έτρεμε από θυμό.

— Τι έρχεσαι νά κάμης έδώ;

Ο Περγονζούρ κύτταξε τόν Σαντέρ στο μάτια, έπειτα τόν φυλακισμένο τού χέρι τόν έλευθέρωσε, κύτταξε καλά καλά τόν φίλο του στα μάτια και έδωσε τήν άκόλουθη άπάντηση πού άφησε έμβρόντητον τόν Σαντέρ.

— Αυτό, δεν σ' ένδιαφέρει, αγαπητέ μου.

Εκείνη τήν στιγμή μπήκε ή Έγκαρνασιόν στο σαλόνι, και άμέσως άκούστηκε και τόν κουδούνισμα τού τηλεφώνου. Η νέα γυναίκα κάλεσε τόν Σαντέρ λέγοντας με τή συνήθισμένη φωνή της.

— Είναι γιά σάς.

Κι' έπειτα στράφηκε από τόν άλλο μέρος.

Ο Σαντέρ άρπαξε τόν μηχανήμα και φώναξε ένα άκριβέμένο έμπρός.

Μόλις τέλειωσε τόν τηλεφώνημα και κρέμασε τόν άκουστικό.

κύτταξε τήν Έγκαρνασιόν πού τού γύριζε τήν πλάτη κι' έπειτα τόν Περγονζούρ πού έπαιξε μ' ένα κουτί τσιγάρα.

Τόν κοροϊδεύαν; Μήπως τόν τηλεφώνημα είχε τόν σκο-

πό τού νά τόν άπομακρύνη άπ' τόν σπίτι πού ήταν όλο γεμάτο από ένα ά-ερωμα λεπτό κι' έρεθιστικό; Θά άναγκαζόταν λοιπόν ν' άφήση όλομόναχους εκείνον και τήν Έγκαρνασιόν; Ναί... έπρεπε...

Ο Βορομπέϊτσκι ήταν κατηγορηματικός στο τηλεφώνημα.

(Ακολουθεί)

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΚΥΒΕΡΝΑ

Ακόμα δεν μπορεί να καταλάβει πώς συνέβη αυτό το πράγμα. Την κύτταξε βέβαια, την κύτταζε επίμονα στο γραφείο ο αδελφός, την έβλεπε στο δρόμο να περνά από μπροστά του σαν κομψή κυρία. Ο Ρόμπερτ Τσάλμερς, ήταν ο μοναδικός άντρας μέσα στο διαμέρισμα κι όλα τα κορίτσια, οι συνάδελφοί του, τον καλοκίτταζαν με μια γλυκειά ματιά.



ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ DOROTHY BLACK

Βαστώντας κι' από ένα δεματάκι. Ούτε εκείνος πήγε να βρή το φιλικό του σπίτι, μα ούτε κι' εκείνη την παλιά της φιλενάδα.

Τράβηξαν το μονοπάτι για το δάσος. Τα πουλιά κελαϊδοῦσαν, τα φύλλα ψιθύριζαν το πρωινό τραγούδι τους στο αεράκι που τα γλυκοχάιδευε και παρακάτω το ποταμάκι με μια αργυρόχη φωνή, κελάριζε γαργαριστά το εύθυμο τραγουδάκι του νερού, κάτω απ' τον χαρούμενο ήλιο.

Καθόσανε στη χλόη, λύσανε τα δεματάκια τους κι' έφαγαν κάτι. Κι' όταν ήρθε το μεσημέρι με το λιόπυρι του δεν τολμούσε να κυττάξει ο ένας τον άλλον: Οι ματιές τους ήταν πιο καυτερές κι' από τον ήλιο.

Ακόμα δεν μπορεί να καταλάβει, πώς συνέβη αυτό το πράγμα. Αυτή ήταν όρφανή και ζούσε μόνη

προσπαθώντας ποιά ν' άρεση περισσότερο απ' την άλλη.

Ερωτήσεις, κοπιμμένα και άστεϊα ένα σωρό, για να κάνουν πνεύμα και ν' άρεσουν στον προϊστάμενο κύριο Τσάλμερς.

Μονάχα μια ξανθομαλλούσα σήκωνε τα μάτια της που και που και τον κύτταζε καμιά φορά, μ' ένα αδιόρατο γλυκό χαμόγελο κι' έπειτα συνέχιζε μ' επιμέλεια πάλι τη δουλειά της.

Ακόμα δεν μπορεί να καταλάβει πώς συνέβηκε αυτό το πράγμα. Ένα μεσημέρι βρεθήκανε άγκαλιασμένοι σε μια έσοχη, δίπλα σ' ένα ποταμάκι με κρυσταλλένιο νερό, κάτω από πολλά πυκνόφυλλα δέντρα ενός δάσους.

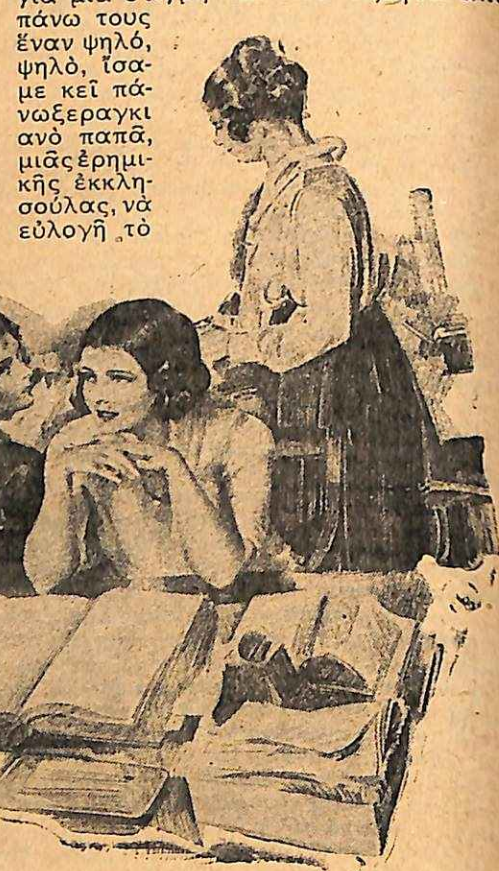
Ήταν Κυριακή κι' από το Σάββατο μιλούσανε που θα περνούσε ο καθένας τους την άλλη μέρα.

Εκείνος είχε ένα φιλικό σπίτι, μια ώρα έξω απ' το Λονδίνο, εκείνη είχε μια φιλενάδα της κοντά στο σπίτι που θα πήγαινε αυτός.

Φύγανε το πρωί με το ίδιο τρένο, κατέβηκαν στο σταθμό του χωριού

τρώγοντας σ' ένα έξοχικό ρεστωράν αποφασίσανε να ζήσουνε μαζί, όλη τους τη ζωή μαζί!

Βέβαια ήταν περίεργο και ούτε ακόμα μπορεί να καταλάβει, πώς συνέβη αυτό το πράγμα, αυτό το άπιστευτο πράγμα, πώς όταν σήκωσε τα μάτια για μια στιγμή και είδε άξαφνα από πάνω τους



Ο κύριος με το σκληρό: —Μου ήλθε τί ώρα είναι; Ο κύριος με τον σκούφο: —Ας τα αυτά, δε μου τη σκάζεις συνάδελφε; πορτοφολας είμαι κι' εγώ...

γάμο τους, την ένωσή του με την ωμορφη ξανθομαλλούσα δακτυλογράφο του γραφείου του.

Είναι απλό, κοινό, ένα από τα πιο συνηθισμένα πράγματα στη ζωή, μα αυτός ακόμα δεν μπορεί να το καταλάβει πώς συνέβη ένα τέτοιο πράγμα!

Σκυμμένος στα νούμερα και στα κατάρτιχα του γραφείου του, δεν είχε διαβάσει ποτέ ρομάντζα, που να μιλά

νε για τον μεγάλο δικτάτορα της ζωής, τον έρωτα. Τ' αυτιά του συνηθισμένα ν' ακούνε τον κρότο των πλήκτρων της γραφομηχανής, δεν μπορούσαν να διακρίνουν τον κρότο της έρωτευμένης του καρδιάς.

Γι' αυτό γλύστρησε η πουλα ο έρωας μέσα στην ανύποπτη καρδιά, θρονιάστηκε αφέντης και κανόνισε τα πράγματα σύμφωνα με την τρέλλα του, την τρέλλα του που διευθύνει την δυστυχισμένη μας ανθρωπότητα.

Γι' αυτό δεν μπορούσε να καταλάβει πώς παντρεύτηκε, πώς αλλάζει η ζωή όταν ο έρωας κυβερνά!..

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΔΑΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ LOLA DE LAREDO

Τζών! Τζέραλντ! Τζίμ! Τζώρτζ! Τζίτζι!! Πόσα ονόματα προσπερνούνε τις στιγμές αυτές από το μυαλό μου! Πόσες μορφές εναλλάσσουνε τη θωριά τους μπρός στη ματιά της φαντασίας μου!

Κύριοι μου, σάς δηλώνω ότι απόψε είναι η μόνη ελεύθερη βραδυά μου. Αύριο παντρεύομαι!

Γι' αυτό κ' εγώ πήρα την πέννα στα χέρια για να επικοινωνήσω για τελευταία φορά μαζί σας!

Και βέβαια θα είναι η τελευταία! Α, ποτέ μου πια δε θα σάς ξανακυττάξω, ποτέ μου πια δε θα φλερτάρω μαζί σας. Αύριο παντρεύομαι, κι' από αύριο θ' ανήκω ολόκληρη σ' αυτόν που επιτέλους αποφάσισα να δοθώ μ' όλη μου την ψυχή.

Απόψε λοιπόν το δειλινό, πρέπει να το περάσω με τα περασμένα. Βλέπω τον Τζών να παίζει τένις μαζί μου. Τι κομψός που είναι με την άσπρη φανέλλα. Κάθε φορά που μου δίνει το τόπι χαμογελάει, μου αγγίζει το χέρι, και μου λέει κι' από ένα χαριτωμένο λογάκι.

Ο Τζέραλντ, είναι ένας μελαγχρινός παιδαριος ίσαμε κεί πάνω, έτοιμος πάντα για καυγά. Τσακώνεται με το τίποτα, έτσι για να μου φανή ευχάριστος.

Ο Τζίμ είναι ποιητής, γράφει στίχους, και προσπαθεί να βρίσκει ευκαιρίες να μου τους διαβάσει, με μια συρτή απαγγελία και απαλές χειρονομίες—λίγο θεατρικές—για να δείχνει τα κάτασπρά του χέρια.

Ο Τζώρτζ είναι κορτάκις, τρομερός γυναικοκυνηγός, αξιωματικός του ναυτικού. Τώχει μέσα στο αίμα του. Τα χέρια του ζούνε για να χαϊδεύουν καλώς τα μάτια του για να ρίχνουν φλογερές ματιές. Πόσο με φόβισε πολλές φορές αυτός ο κύριος!

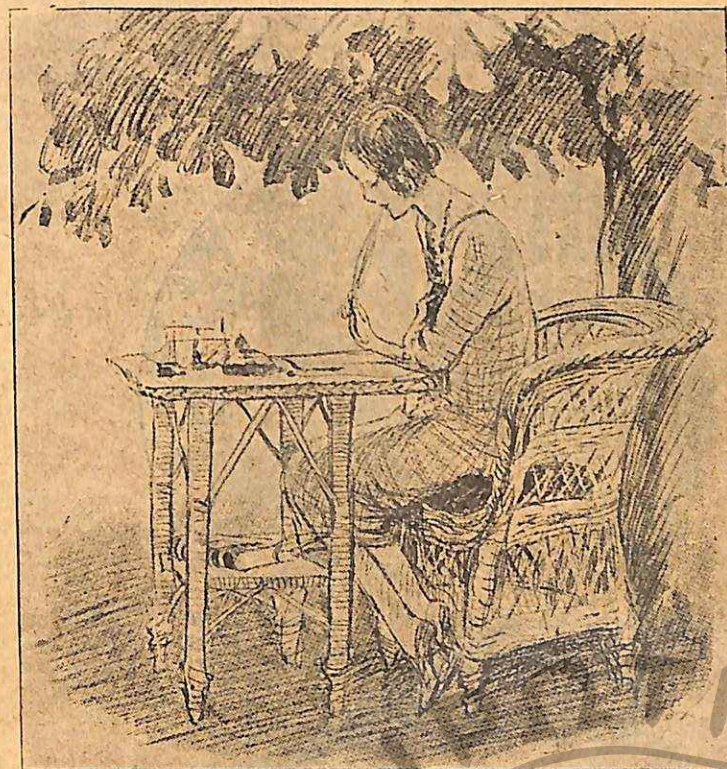
Ο Τζίτζι είναι ο άμύλητος, μελαγχολικός, γαλήνιος που σου μιλάει με κατεβασμένα μάτια για πράγματα κοινά, ενώ μέσα από τις κατεβασμένες βλεφαρίδες του τα μάτια του σπιθοβολάνε.

Πέντε νέους είχα στην παρέα μου, και κατά σύμπτωση όλων τα ονόματα άρχιζαν μ' ένα «Τζ».

Όσες φορές έκαθισα να σκεφτώ

Η ΑΝΝΑ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΑ ΦΛΕΡΤ ΤΗΣ

(Τ' αφιερώνω σ' όλους εκείνους που μούδωσαν έστω και με τη ματιά τους μια στιγμή ευτυχίας).



σε ποιά από τα πέντε «Τζ» έπρεπε να δώσω τελικά την καρδιά μου, το μυαλό μου βούτζε ξαφνικά από ένα «Τζ»..., τζιτζικιών και δεν αποφάσιζα ποτέ μου.

Έπρεπε να έρθη ένας ξένος, ένας περαστικός που ν' μην αρχίζει από «Τζ», που ν' τον λένε απλώς Μάκης, για να σταματήσω και ν' ξεκαθαρίσω το μυαλό μου από το καθημερινό αυτό το βουϊτό.

Πέντε νέοι, πέντε συντροφιές, πέντε αγάπες που μ' έφερναν σε δύσκολη θέση ποιά ν' προτιμήσω από τις πέντε.

Κι' όμως, ο Μάκης δε με στενοχώρησε καθόλου, ούτε σκέφτηκα και πολύ για ν' αποφασίσω.

Σας βλέπω, αγαπητοί μου, τι μούτρα θα κάνετε όλοι σας, μόλις λάβατε την πρόσκληση του γάμου μου.

Μάλιστα, κύριοι, τι νομίζατε; Ναι, παντρεύομαι τον Μάκη.

Ο Μάκης δεν έπαιξε τένις μαζί μου, ο Μάκης δεν με φλερτάρησε ούτε μου χαϊδεψε το χέρι, ο Μάκης δεν με κύτταξε καν πονηρά ούτε με χαμλωμένα μάτια, δε μούγραψε στίχους, δεν τσακώθηκε για χατήρι μου μ' όλους τους φίλους του.

Τον γνώρισα ένα πρωινό στο γραφείο του πατέρα μου.

Με κάλεσε ο πατέρας μου για να μου πη κάτι ασημαντό κι' ήταν και ο Μάκης μπροστά. Μ' εκύτταζε κατάματα καλά, με χαιρέτισε σοβαρά, με πρόσχαρα και το βράδυ στο δείπνο που τον κάλεσε ο πατέρας μου, μου έζητησε επίσημα το χέρι μου. Είναι αλήθεια πως αυτός ο άνθρωπος με σάστισε κι' εγώ, είπα άμέσως το «Ναι».

Κι' έτσι αύριο παντρεύομαι, και φεύγω μαζί του για τις Ινδίες.

Χαίρετε, παλαιοί μου φίλοι, παλιά φλέρτ. Αύριο βράδυ δε θα σάς θυμάμαι πια: Θα μ' άπασχολή στο τρένο, στο βαπόρι ίσως, στο αεροπλάνο—δεν ξέρω τέλος πάντων—ένα γλυκό φίλι του αγαπημένου μου άντρουλη.

Αύριο βράδυ κι' όλα, τα επόμενα βράδια, δεν πιστεύω να χέσετε την αξίωση να σάς θυμάμαι πια. Θα έχω τόσες ασχολίες, θα είμαι ευτυχισμένη...

Μεταξύ κρασποπατέρων:

— Η γυναίκα μου μ' απαγόρευσε να πηγαίνω στην ταβέρνα.

— Και τώρα!

— Τώρα κι' εγώ, που λές, πηγαίνω στη μυυραρία.

-Συχαίνομαι τὰ ἐρείπια, μάς εἶπε μ' ἕνα μορ-
φασμὸ φρίκης, ἡ ὠ-
ραία κυρία Ὁζιέ, μόλις ἔγινε
λόγος γιὰ μιὰν ἐκδρομὴν στὴν
Ἀρχ. Καὶ μὴ νομίζετε, ἐξακο-
λοῦθησε, ὅτι ἡ ἀποτροπὴ αὐ-
τῇ οφείλεται στὰ συνειδησμένα
γυναικεία νεῦρα, ἢ στὸ αἰσθη-
μα τῆς μοιραίας φθορᾶς ὧν πρᾶγ-
μάτων, ποὺ ξυπνοῦν μέσα μας τὰ ἐρείπια.
Ὅχι μιά ἀληθινὴ ἀνάμνηση, ἡ ἀνάμνηση
ἐνὸς περιστατικοῦ ποὺ τὸ ἔζησα, δικαιο-
λογεῖ αὐτὴ τὴν ἀποτροπὴν. Ἀλλωστε,
ἐπρόθεσε ἡ κ. Ὁζιέ, κρίνετε καὶ μό-
νο σας.

Ἡμοῖν δεκαοκτὼ χρόνων, ὅταν ὁ πα-
τέρας μου ἀγόρασε τὸ κτήμα τοῦ Κρα-
βόν. Ἡ ἀγορικία αὐτὴ ἦταν
μοντέρνα, μὰ ἐκεῖ κοντά, στὴν
περιοχὴ τοῦ κτήματός μας, στὸ
ψηλότερο μέρος τῆς βραχώδους
ἀκτῆς, ὑψωνόταν τὸ ἀρχαῖο
φρούριο τῶν αὐθεντῶν τοῦ
Κραβόν, μὲ τοὺς κατεστραμμέ-
νους ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀλλ' ἀκόμη
ἐπιβλητικούς πύργους του. Τὸ
πρῶτο καλοκαίρι ποὺ μείναμε
στὸν πύργο, ἦλθε ὁ ἄνδρας μου
— ποὺ ἦταν τότε ἀκόμη ἀρρα-
βωνιαστικός μου — μὲ μερικούς
φίλους του γιὰ νὰ περάσουν
μαζὺ μας λίγες μέρες. Μιὰ ὠ-
ραία σεληνοφώτιστη βραδεῖα
ἐπρότεινα νὰ ἐπισκεφθούμε τὸν
ἐρείπωμένο πύργο. Μετὰ εἰκοσι-
λεπτά, ἐφωδιασμένοι μὲ κου-
βέρτες δεμένες σὲ λουριά, βρι-
σκόμαστε κιόλας στὸ δρόμο.
Διασχίσαμε μιὰ δεινροστομῆ
τόσο πυκνὴ ὥστε τὸ φῶς τοῦ
φεγγαριοῦ μόλις περνοῦσε ἀπὸ
τὰ κλαδιά τῶν δένδρων, καὶ
ὕστερα βρεθίκαμε σ' ἕνα κάμπο
ἄγριο, μεταγχολικὸ ποὺ τοῦ ἐδι-
νε κατὰ τὸ φαντασματικὸ τὸ
ψυχρὸ φῶς τῆς σελήνης. Πέρα,
στὸ βάθος τοῦ κάμπου, ἡ τρα-
γικὴ σιλουέττα τοῦ μεσαιωνικοῦ
ἐρειπίου δάγκωνε καὶ ἐξοικί-
ζε τὰ σύννεφα μὲ τὰ ξεδοντιασμέ-
να της κάστρα. Οἱ ἐπάλξεις,
οἱ πολεμίστρες του. Ὅμοιες μὲ
μάτια τυφλά καὶ δίχως βλέ-
φαρα, ἔχασκαν στὸ ἄπειρο τοῦ
οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας.

Μολονότι περιστοιχίζομαι
ἀπὸ μιὰ θορυβώδη καὶ εὐθυμῇ
συντροφιά, ἐννοιωθᾶ, ὥστόσο,
ἕνα δυσάρεστο αἰσθημα μεγα-
χολίας καὶ φόβου. Τὸ ἐξεδήλωσα καὶ ἀ-
μέσως ἀπὸ παντοῦ μὲ περιλοῦσαν μὲ
εἰρωνεῖες καὶ χάχανα. Ὅταν ἐμπήκαμε
στὴν κυρίως περιοχὴ τοῦ πύργου ἡ δυσ-
φορία μου μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο.

Τὸ σεληνόφως, μπαίνοντας ἀπὸ τ' ἀ-
νοίγματα τῶν τοίχων, ἀσήμωνε ἐδῶ κι'
ἐκεῖ, ἕνα θόλο μισοερεπωμένο, μιὰ κα-
μάρα καὶ τίς μεγάλες αἰθούσες ποὺ κα-
τέγρααν, ξεκοιλιασμένες. Καθήσαμε πάνω
στὶς ἀπλωμένες κουβέρτες μας καὶ κολ-
λατοῖσαμε συνοδεύοντας τὸ πρόχειρο φα-
γητό μας μὲ μιὰ πρώτη τάξεως σαμπά-
νια. Ἡ σαμπάνια μοῦ ἔδωκε λίγο κέφι.
Ζαλιστήκα καὶ στὴ ζάλη μου ἀπάνω δὲν
ἔφερα καμμιὰ ἀντίρρηση ὅταν ἕνας ἀπὸ
τοὺς φίλους τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ἐπρότεινε νὰ παίξουμε κρυφτό. Ἐβάλαμε
κλήρο καὶ ἡ τύχη τόφερε νὰ κλείσῃ ὁ
ἀρραβωνιαστικός μου τὰ μάτια του. Ἐ-
μεῖς οἱ ἄλλοι χωρισθήκαμε σὲ ὁμίλους
καὶ σκορπίσαμε πρὸς διάφορα σημεία.
Μιὰ ἀπὸ τίς ξαδέλφες μου μὲ παρέσυρε
στὸν ἴσκιό μιᾶς μεγάλης θολωτῆς πύλης.
Μαζὺ μας ἦταν κι' ἕνας νέος. Εὐθύς
ἀπὸ παντοῦ ἀντήχησαν φωνές καὶ ὕστερα



μονομιᾶς ὅλοι σωπάσαμε. Μόνος, ὁρθός,
στὸν ἔρημο περιβόλο τοῦ πύργου ὁ Πέ-
τρος ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, προχώρησε
τόσο σταθερὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶμα-
στε κρυμμένοι, ὥστε ὑποπευθίκα ὅτι
κρυφόβλεπε.

— Νάτος! Ἐρχεται, ἄς κρυφτοῦμε
καλλίτερα! Εἶπε ὁ νέος ποὺ βρισκόταν
μαζὺ μας, μὲ μιὰ φωνὴ σιγανὴ καὶ ἐπί-
μονη.

Προχωροῦσαμε μαζὺ του κάτω ἀπὸ τὸν
θόλο, ὅταν ἔξαφνα ἐτρίλισε:

— Σκαλοπάτια! Τί τύχη! ἐψιθύρισε.
Σκαρφαλώστε γρήγορα πίσω ἀπὸ μένα!
Σκαρφαλώσαμε, τελευταία ἐγώ. Ἦταν
μιὰ σκάλα κολλιωτὴ, ὅπου στριφογύριζε
κανεῖς διαρκῶς μέσα σ' ἕνα βαθὺ σκοτάδι.

Τὰ βήματα τοῦ Πέτρου ἐ-
πλησίαζαν. Κυριευμένη ἀπὸ
τὸν ἐρεθιστικὸ πυρετὸ τοῦ
παιχνιδιοῦ, μὴ νοιώθοντας ἄλ-
λο φόβο ἐκείνη τὴ στιγμὴ πα-
ρὰ μήπως τσακωθῶ, ἀνέβηκα
γλήγορα γλήγορα ὥς ποὺ πιά-
στηκε ἡ ἀναπνοή μου. Δὲν
ἄκουα τίποτε πιά οὔτε πάνω
μου οὔτε κάτω μου. Νόμισα ὅτι ἡ ξαδέλ-
φη μου καὶ ὁ σύντροφός μας ἦσαν κρυμ-
μένοι κάπου ἐκεῖ κοντά καὶ προχώρησα
σ' ἕνα εἶδος διαδρόμου. Ἐβγάλα στὴν
ἀρχὴ μιὰ πολὺ σιγανὴ καὶ ὕστερα μιὰ
πολὺ δυνατὴ φωνή, ἀλλὰ κανεῖς δὲν μοῦ
ἀπάντησε. Ἡ σιγὴ αὐτὴ μὲ τρώμαξε.
Σκέφθηκα ὅτι στὴ βία μου εἶχα περάσει
τὸ πάτωμα ὅπου οἱ δύο ἄλλοι εἶχαν στα-

ματήσῃ. Θέλησα νὰ ξανακατέ-
βω, ἀλλὰ στὴν ταραχὴ μου ποὺ
ὅλο καὶ αὖξιαινε, ἔκανα διάφορα
κλωθογυρίσματα χωρὶς νὰ βρί-
σκω καμμιὰ ἐξοδό. Ὁ τοίχος
ποὺ ἀκολουθοῦσα δὲν τελείωνε.
Ἦμουν χαμένη.

Ἀρχ-σα νὰ φωνάζω, μὰ ἡ
φωνή μου γύριζε πίσω σ' ἕναν
ἀντίκλαο τόσο παρᾶξενα πνιγ-
μένο καὶ πνιθιμο, ὥστε ἀνα-
τρίχιασα. Συγχρόνως ἔχασα ἐν
τελῶς τὴν ψυχραιμία μου. Ἀ-
φῆσα τὸν τοίχο καὶ ξαναγύριζα.
Προχωροῦσα ἐμπρὸς καὶ ὕστερα
πίσω πρὸς τὰ πίσω. Ἐξαφνα
μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ λαβυρινθώδες
σκοτάδι, ἄκουσα πίσω μου ἕνα
κρότο βελουδένιο, ἐξαιρετικὰ
έλαφρό, ἕνα γλύστερημα μάλλον,
ποὺ ἀποκορύφωσε τὸ ἀλάλίσ-
μά μου. Ἐπεχείρησα νὰ τρέξω
ἐν ἱζοντας πάνω στὸν τοίχο.

Ἐξέφνα, ὅμως, ὁ τοίχος ὑπο-
χώρησε κάτω ἀπὸ τὸ χέρι μου,
καὶ ἐννοιωσα ἕνα βοῦλιασμα,
καὶ σὰν κοίλωμα στὸν τοίχο
ὅπου στριμώχτηκα τρελλὴ ἀπ'
τὸ φόβο. Τὸ μυστηριώδες γλύ-
στερημα τὸ ἐνοιωθᾶ τώρα ἐντε-
λῶς κοντά μου. Ὁ φόβος μου
ἦταν τόσος ὥστε στηρίχτηκα μὲ
τὴν πλάτη στὸ βάθος, καὶ ὅπι-
σθοχωρόντας ἐνστικτικῶς, ὅπι-
σθοχωρόντας σὲ μιὰν ὑπέριστη
προσκάθεια, σάμπως γιὰ νὰ
εἰσδύσω μέσ' τὸν τοίχο, ἐννοιω-
σα τὸ φοβερὸ συναίσθημα, τὸ
ἐφιαλτικὸ συναίσθημα ὅτι ὑπὸ
τὴν πίεσή μου ὁ τοίχος πρᾶγ-
ματικὰ ὑποχωροῦσε καὶ ὕστερα
ξανάκλεινε ἐνῶ ἐγὼ χάνοντας

τίς αἰσθήσεις, μ' ἕνα βογγητὸ πόνου,
καταποντιζόμουν ἀνάσκελα σ' ἕνα κενὸ
ἀπὸ σκοτάδια...

Ὅταν ξανάνοιξα τὰ μάτια μου ἦσαν
μέρα. Ἦμουν ξαπλωμένη στὴ χλόη, σκε-
πασμένη μὲ πολλὰς κουβέρτες, μὰ θὰ
πίστευα ὅτι ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ ἦσαν
κάποιο φοβερὸ ὄνειρο, ἂν δὲν ἔβλεπα
χλωμὰ καὶ ἀγωνιώδη τὰ πρόσωπα τῶν
φίλων μου σκυμμένα ἀπάνω μου. Συγ-
χρόνως ἐνοιωσα στὸ μπράτσο μου ἕνα
πόνον τόσο δυνατὸ ὥστε ἔχασα ξανά τίς
αἰσθήσεις μου. Καὶ μόνον ὕστερα ἀπὸ
πολλὰς μέρες ὅπου τὸ πληγμένο μου
χέρι ἔμεινε ἀκίνητο στὸν γυφὸ ἔμαθα
τὴν τραγικὴ περιπέτειά μου: Ἀφοῦ ἐπὶ

μισὴ ὥρα ἐφώναζαν καὶ μ' ἀνεζήτησαν
τοῦ κάκου οἱ σύντροφοί μου, ἔστειλαν
καὶ γύρισαν βοήθεια ἀπ' τὸ σπίτι καὶ
ἀπ' τὸ χωριό. Οἱ χωριάτες ἔτρεξαν ἀμέ-
σως μὲ φανάρια, ἀξίνες, σκονιὰ, ἀνεμό-
σκαλες. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ἦταν
τῆς γνώμης νὰ περιοριστοῦν οἱ ἐρευνες στὰ
περιεῖς τῆς σκάλας, ὅπου μὲ εἶχε ἰδῇ νὰ
ἐξαφανίζομαι.



Ἐψάξανε παν-
τοῦ χωρὶς νὰ
βροῦν πουθενὰ
κανένα κρυψώ-
να. Κατὰ τὴν
αὐγὴ ἐγκατέλει-
ψαν τὸ μέρος
αὐτὸ τοῦ πύρ-
γου καὶ ἄρρισαν
νὰ ψάχνουν τὰ
ὑπόγεια. Θὰ εἶ-
χα πεθάνει θαμ-
μένη ζωντανή με-
σα στὸν τοίχο,
ἂν ὁ Πέτρος,
κινούμενος ἀπὸ
μιὰ θαυμαστὴ δι-
αίσθησή ποὺ μό-

νον ὁ ἔρωτας ἔχει, δὲν ἐσκεπτόταν νὰ
ἐξετάσῃ τὸν πύργο αὐτὸν καὶ ἀπ' ἐξω.

Ἐσήκωνε γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ τὰ θλιμ-
μένα του βλέμματα πρὸς τοὺς ἀμείλικτους
τοίχους τοῦ πύργου ὅταν, ἔξαφνα, εἶδε νὰ
προβάλλῃ, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ ἐπάλξεις,
ὅπου, ὥστόσο, δὲν ὑπῆρχε κανένα ἀνοιγ-
μα, ἕναν ἀδύνατο γάτο, φοβισμένο, ἄγριο
ὁ ὁποῖος ἐξαφανίστηκε μὲ ἀτακτὰ πηδή-
ματα. Τὸ ζῶο αὐτὸ ποὺ τὸ ἀγγιγμὰ του
μοῦ εἶχε προξενήσει ἕνα τέτοιο φόβο, εἶχε
ἐκεῖ μέσα τὴν φωνὴν τοῦ ἡ εἶχε πέσει
συγχρόνως μὲ μένα ἐκεῖ ὅπου εἶχα πέσει
καὶ ἐγώ; Ποτὲ δὲν τὸ μάθαμε. Ὁ Πέ-
τρος μόλις εἶδε τὸ γάτο κάλεσε ἀμέσως
τοὺς χωρικούς, ἔστησαν τίς σκάλες, ἀνέ-
βηκε καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἀνεκάλυψε, μέσα
στὸν τοίχο, ἐπιδειξιώτατα κρυμμένον, ἕνα
μικρὸ φωταγωγό. Τὸν ἀνοίξαν γλήγορα
καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κατέβηκαν σ' ἕνα πέτρινο
λάκκο, μισογεμάτον εὐτυχῶς ἀπὸ σκουπί-
δια ὅπου ἐκοιτοῦσαν ἀναίσθητη καὶ μὲ
τὸ μπράτσο σπασμένο. Ἀλλ' ἐστάθῃ ἡ
πολύτως ἀδύνατον νὰ βροῦμε καμμιὰ
χαραγματιὰ ἢ κανένα μέρος τοῦ μυστι-
κοῦ μηχανισμοῦ τῆς καταπακτῆς ὅπου χω-
ρίζε νὰ τὸ αἰσθανθῶ εἶχα πέσει. Ἡ

ἀνάμνηση τῆς φοβερῆς νύχτας διετερηεῖτο
μέσα μου τόσο ζωντανή, καὶ ἐξακολου-
θοῦσα νὰ εἶμαι τόσο ταραγμένη, ὥστε
δὲν μπόρεσα νὰ δώσω καμμιὰ ἀσφαλῆ
ἀπόδειξη.

Τὸ μπράτσο μου, ὥστόσο, δὲν ἄργησε
νὰ γιαντεῖται, καὶ τρεῖς μῆνες ἄργότερα,
τὸ στηρίζα στὸ μπράτσο τοῦ Πέτρου ποὺ
μ' ὠδηγοῦσε στὴν ἐκκλησία. Ἡ τρομερὴ
ὁμως, περιπέ-
τεια χαράχτηκε
βαθεῖα καὶ γιὰ
πάντα στὴ μνή-
μη μου, καὶ ἀπὸ
τότε αἰσθάνομαι
μιὰν ἐνστικτὴ
ἀποτροπὴ, μιὰ
τρεμουῖλα, ἕνα
ἀνατρίχιασμα,
μιὰ ἐντονη φρί-
κη γιὰ ὅλα τὰ
ἐρείπια.

Τὰ ἐρείπια μὲ
τίς καταπακτῆς,
καὶ τὰ φαντάσμα-
τα ποὺ χορεύουν
στὸ φεγγάρι...



ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

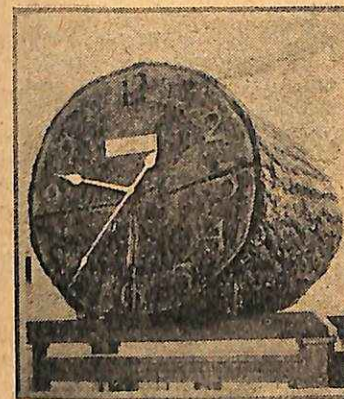
Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ τὸ
σαγόνι, καὶ ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ εἰς
τὸ νύχι τοῦ μεγαλυτέρου δακτύλου, εἶναι
δέκα φορές μικρότερον ἀπὸ τὸ ἀνάστημα
τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐχει ὑπολογισθῇ πὼς πάντα βρί-
σκονται στὴ θάλασσα, τοξευόμενες 3 1/2
ἐκατομμύρια ἀνθρώποι, κατὰ μέσον ὄρον.

Ἀπὸ τὴ ξυλεία τῶν δασῶν τοῦ
Κογκό, κατασκευάζονται κάθε χρόνο
3.000.000 μπατονέτια.

Τ' ὄνομα τοῦ Σάικσπηρ, στὴν ἀγγλικὴ
γλῶσσα, προφέρεται κατὰ 40 διαφορετι-
κούς τρόπους.

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΠΕΡΙΕΡΓΩΝ



Ὁ πρόεδρος τοῦ τμήματος
ἐμπορίου ξυλείας τοῦ ἐμπορικοῦ
συνλόγου τοῦ Σίδνεϋ ἔχρησε
στὸ σύλλογο αὐτὸ τὸ περίφημο
ρολόι. Εἶναι καμωμένο μέσα σὲ
κορμὸ δένδρου, λειτουργεῖ θαν-
μάσια καὶ εἶναι μοναδικό.



Ὁ ἐλέφας εἶναι κοκκέτης. Στὸ
Ζωολογικὸ Κήπο τῆς Κονεκτι-
κουτ ἀνατρέφεται αὐτὸς ὁ νεα-
ρὸς ἐλέφας. Κάθε βδομάδα στέ-
κεται ὑπομονετικὰ καὶ τοῦ κά-
νουν πεντικιούρ.



Ἡ πάπια μὲ τὰ τέσσαρα πό-
δια. Μοναδικὸ φαινόμενο. Βρί-
σκεται στὸ Ζωολογικὸ Κήπο τῆς
Ν. Ἰερσέης. Τὰ δύο πλαῖνά
πόδια τὰ χρησιμοποιεῖ μόνο
μέσα στὸ νερό.

ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Για δέκατη πέμπτη φορά ή αὐγή με βρήκε ὄρθιο μέσα στο ἴδιο κρατήτριο, με τὸ στενὸ σιδερόφραχτο παράθυρο, ὅπου ὁ ἀντίπαλός μου, ὁ ἡλίθιος Μπόρσο Μπορσίνι, πέ-
 ρασε δυὸ χρόνια.
 Αὐσοῦσα, γιατί ἐγὼ ὁ ἴδιος προκάλεσα τὴν πτώση μου. Με εἶχε τυφλώσει ἡ εὐτυχία! Ἐγώ, ποὺ ἡ ὑπομονή μου μ' ἀνέβασε πόσο ψηλά, καταστράφηκα ἀπ' τὴν ἀνυπόφορη περιφάνειά μου! Ἐπείσα! Ἐπείσα μονομιάς, γιὰ μιὰν ἀνοησία μου, ἐγὼ ὁ εὐνοοῦμε-
 νος, ὁ βασιληᾶς τῆς μόδας, ἐγὼ ὁ Καραντόσσα!

Ὅταν ἔφτασα στὴν αὐλή τῆς Βεράνς, ἡ ἐπίδραση τοῦ Μπόρσο Μπορσίνι ἦτανε σ' ὅλες τὶς δό-
 ξες τῆς. Δὲν ἄκουες νὰ μιλοῦνε παρὰ γιὰ σπαθιά, γιὰ τουφέκια, γιὰ κυνήγια καὶ γιὰ ἀλογα. Με μιὰ λέξη οἱ βάνουσοι κυριαρ-
 χοῦσαν.

Ἀγαπῶ κι' ἐγὼ τὰ ὅπλα καὶ τ' ἀλογα. Ἀγαπῶ τ' ἀθλητικὰ παιχνίδια, τὴν κόπωση τῶν ἀγώ-
 νων. Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ θυ-
 σίασα γιὰ τὸ μέλλον μου. Τάθα-
 ψα μόνος μου, γιατί ὁ Μπόρσο Μπορσίνι ἦτανε ἀδέξιος, χυδαῖος
 στὸ χορὸ, ἀνίκανος γιὰ τὴν παρα-
 μικρότερη πνευματικὴ εὐφυλολογία. Γελοῦσε μοναχὰ σὰν
 βλάκας, ὅταν ἄκουε μουσικὴ ἢ τοῦ ἔδειχναν ἓνα ζωγρα-
 φικὸ ἔργο.

Τὸ πρόσωπό μου ἄρρεσε στὴν Ὑψηλότητά Του, τὸν πρίγ-
 κηπα Τεόντορο, γι' αὐτὸ ἤμουν βέβαιος. Μόλις λιγάκι
 γινώριστηκα, ἔβαλα ἀποφασιστικὰ σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό
 μου: Προσποιήθηκα ὅτι τόσο
 ὀλιστικὴ ἐμφάνιση δὲν ἄρμο-
 ζε στὴν αὐλή. Ἐκαμα πὼς
 τρελλαίνουμαι γιὰ τὴ μουσικὴ
 καὶ τὴν ποίηση, γιὰ τὴν ζω-
 γραφικὴ καὶ τὴ γλυπτικὴ.
 Ἐφκίχα ἀρώματα τῆς φαν-
 τασίας μου, σχεδιάζα κοσμή-
 ματα, συνθέτα χοροὺς. Ὁ
 ἦχος τοῦ πιάνου μου σταμα-
 τοῦσε τὴν πνοή. Ἐγραφα λε-
 πτοὺς κολακευτικούς στίχους
 γιὰ τὶς κυρίες.

Δὲν χρειάστηκαν τόσο πολ-
 λά γιὰ νὰ μαζευτοῦν γύρω
 μου πολλὲς γυναῖκες, ποὺ δι-
 ψοῦσαν τὴ λεπτότητα καὶ τὴ
 χάρη, πολλοὶ διανοούμενοι
 ποὺ δὲν εἶχαν δική τους δύ-
 ναμη γιὰ νὰ λάμπουν. Περι-
 σσότερους τράβηξε ἡ κομψή
 μου ἐμφάνιση, ἀφοῦ βεβαιώ-
 θηκαν γιὰ τὴν ἐκτίμησή τῆς
 Ὑψηλότητός Του.

Τὸ ἄστρο μου ἀνέτελλε. Ἡ
 Ὑψηλότης Του, ὁ Τεόντορο,
 πρίγκηπας τῆς Βεράνς, με
 λάμπρυνε με τὴ φιλία του.
 Ἐδῖνα τὸν τόνο τῆς μόδας.
 Ἡ Ὑψηλότης Του εὐδοκοῦσε
 ν' ἀντιγράψω τὰ γούστα μου.
 Ἐμμεῖτο τὴ φωνή μου καὶ
 τὶς χειρνομίες μου. Ἐφτανε
 νὰ εἶμαι σιναχωμένος γιὰ νὰ
 φτερνίζεσαι ὁλόκληρη ἡ αὐλή.

Ὁ Μπόρσο Μπορσίνι εἶχε
 νικηθῇ. Ὁ Πρίγκηπας, χωρὶς
 πολλὰς διατυπώσεις ἔστειλε
 στὸν Πύργο τῶν Εὐγενῶν αὐτὸν
 τὸν «χυδαῖο, ποὺ τὸν
 ἔκαμε νὰ χάνη τὸν καιρὸ του
 με τὴν ἀμάθειά του καὶ τὶς
 πιδὲ βάρβαρες ἀσχολίες».

Ὅταν τὰ συλλογίζομαι ὅλ' αὐτὰ
 μέσα στὴ φυλακή, μοῦ
 ἐρχότανε τρέλλα! Ναί, Βασί-
 λευα! Ἐγὼ διέταξα. Ὁ

Πρίγκηπας ἦτανε πιά ἓνα
 παινιδάκι μέσα στὰ χέρια
 μου. Εἶχα τὸ ἀμάξι μου,
 τὸ ἀνάκτορό μου. Κι' ἔπει-
 τα... ἔπεσε ἐκεῖνη ἡ μπομ-
 πονιέρα! Γιὰ χιλιοστὴ φορὰ
 θυμήθηκα τὴ σκηνὴ ἐκεῖνη:
 Παίζαμε χαρτιά. Κέρδιζα
 πολλά. Τὸ τραπέζι ἦτανε
 λαμπρό. Ἀπάνω στὸ παχνίδι,
 κορόιδευα ὑπερβολικὰ τὴν
 ἀτυχία τοῦ Τεόντορο. Σηκωθήκα-
 με. Ἦταν ἡ ὥρα νὰ χωρι-
 στοῦμε. Ἡ κακὴ μου τύχη
 τὰ φερε νὰ βρίσκονται μόνον
 γυ-
 ναῖκες γύρω μας. Πάω νὰ
 βγάλω τὴ μπομπονιέρα μου.
 Τί μοῦ ἦρθε... Ἐπείσε χάμω.
 Τότε—μεθυσμένος ἀπὸ τὸν
 αὐτὸ μου, καταλαβαίνετε;—
 κῦτταξα τὸν Πρίγκηπα μ' ἓνα
 ἀγέρωχο ὕφος, τοῦδειξα τὸ
 χρυσὸ κουτάκι χάμω στὶς
 πλάκες καὶ μέσα στὴν
 τρέλλα μου τοῦ εἶπα μ'
 ἓνα τόνον ἀνυπομονησίας:

— Ἐ, λοιπὸν! Τεόντορο...

Μιὰ γυναῖκα ὅμως—ἡ γλυκεῖά
 μου καὶ τρυφερὴ Ντέλια—
 τρομαγμένη ἀπὸ τὴν αὐθάδεια
 μου, ἔσκυψε καὶ σήκωσε τὴ
 μπομπονιέρα. Τῶκαμε αὐτό,
 μιὰ γυναῖκα!

Ὁ Πρίγκηπας ὅμως τὴν
 πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς:

— Κυρία, εἶπε, δὲν θὰ
 τὸ ἐπιτρέψω αὐτὸ ποτέ!

Κατόπιν, γυρίζοντας σὲ
 μένα, μοῦ εἶπε κατάχλωμος,
 ἐπίσημος:

— Θὰ λάβετε τὴν μπομπο-
 νιέρα σας, κύριε, ἀμέσως,
 ἀπὸ τοῦ ἀρμοδίου γι' αὐτὴ τὴν
 ὑπηρεσία.

Λίγο κατόπιν, ἀξιωματικοὶ
 τῆς ἀστυνομίας μοῦ ἔφεραν
 τὴν μπομπονιέρα μου καὶ τὴ
 διαταγὴ νὰ τοὺς ἀκολουθήσω
 ἀμέσως.

Καὶ με ὡδήγησαν στὸν Πύργο
 τῶν Εὐγενῶν, τὸν παλῆο καὶ
 ψηλὸ πύργο, στὴν πλατεῖα
 τῶν ἀνακτόρων. Καὶ δέκα πέν-
 τε μέρες τώρα, κάθε πρωτὶ,
 ὁ δεσμοφύλακας μοῦ φέρνει
 ἓνα σημεῖωμα, με τὶς ἰδιαί-
 τερες σφραγίδες τῆς Ὑψηλό-
 τητός Του—ἓνα χαρτάκι ποὺ
 κάθε φορὰ τὸ τσαλακώνω καὶ
 τὸ πετῶ ἀπ' τὸ παράθυρο:

«Θέλετε νὰ μοῦ ζητήσετε
 συγγνώμην»;

Ἐκεῖνη τὴ μέρα τὸ μυλι-
 λιατάκι ἦρθε πολὺ νωρίτερα.
 Ἐγραφε: «Γιὰ τελευταία φο-
 ρά, θὰ ζητήσετε συγγνώμην».

Ὁ δεσμοφύλακας χωρὶς νὰ
 πῇ λέξη μοῦ ἔδωσε καὶ ἓνα
 φύλλο τριανταφυλλιάς. Τὸ
 πῆρα ἔνα βελόνι εἶχε τρυ-
 πῆσει ἀπάνω τὰς λέξεις:
 «Κίνδυνος. Ὑποταχθῆτε». Καὶ
 τὸ μυστικὸ μονόγραμμα τῆς
 Ντέλιας μ' ἔκαμε νὰ κατα-
 λάβω τὴν προέλευσή του.

Κίνδυνος; Τί κίνδυνος; Δὲν
 ἤμουν φυλακισμένος; Κι'
 αὐτὸ δὲν ἦτανε πολὺ βαρεῖα
 τιμωρία γιὰ τὸ σφάλμα μου;
 Ναί. Ἀλλὰ ὁ Πρίγκηπας ἦ-
 τανε πάντα ἐκδικητικὸς κι'
 ὁ Μπόρσο Μπορσίνι βρισκό-
 τανε πάλι κοντὰ του. Τὰ
 σκέφτηκα ὅλα καὶ ὅμως ὁ

περίσχυε ὁ ἐγωῖσμός μου. Τσα-
 λακώσα καὶ πάλι τὸ γράμ-
 μα τοῦ Πρίγκηπα καὶ τὸ πέταξα
 ἀπ' τὸ παράθυρο.

Κατὰ τὴ μία τὸ ἀπόγευμα
 ἦρθαν πολλοὶ ὑπηρετές.
 Τοὺς γινώρισα με τὸν τρόπο.
 Ἦταν οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν δικα-
 στικῶν ἀποφάσεων.

Ἦμουν ἑτοιμὸς γιὰ ὅλα. Γιὰ
 τὰ βασανιστήρια ἀκόμα

στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου. Μὰ δὲ
 με κατέβασαν στὰ ὑπό-
 γεια, με ἀνέβασαν ἀπὸ μιὰ
 γυριστὴ σκάλα στὸ τελευταῖο
 πάτωμα. Μπήκαμε σὲ μιὰ
 γυμνὴ αἶθουσα. Ἀκουσα
 ἓνα συγκεχυμένη βοή. Ἀνοι-
 ξε ἀπότομα μιὰ πόρτα καὶ
 ἀπὸ κεί εἶδα μοναχὰ τὸν
 ὁλόφωτο οὐρανὸ, τὸν καταγά-
 λιο ἰταλικὸ οὐρανὸ. Ἐνα τερά-
 σιο βουητὸ ἀκούστηκε. Τὸ
 ἀπότομο φῶς μοῦ πόνεσε
 τὰ μάτια. Πρόσεξα ὅμως
 ὅτι τὸ ἀνοιγμα ἐκεῖνο
 ἔβγαине σ' ἓνα μπαλκόνι
 δίχως κάγκελα.

Τρεῖς γίγαντες, ἀμίλητοι,
 μ' ἔσυραν μπροστά. Μ' ἔφεραν
 στὸ κατώφλι τοῦ μπαλκονιοῦ.

Μιὰ δευτέρη κραυγὴ τοῦ
 πλήθους, πιδ δυνατὴ τὴν
 ἔμφανισή μου καὶ ἡ πόρτα
 ἐκλείσε πίσω μου.

Μὲ μιὰ ματιὰ εἶχα καταλάβει.
 Μαστιγωμένους ἀπὸ τὸ μῖσος,
 γιγαντωμένους ἀπ' τὴν περιφάνεια,
 ὠρθώθηκα ἀγέρωχος, κι'
 ἔρριξα τὸ βλέμμα του στὸ
 βάραθρο.

Σὲ βάθος ἑκατὸ ποδιῶν
 ἡ πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων,
 γιομάτη ἀπὸ ἓνα πλῆθος
 μικροσκοπικῶν, ἔμοιαζε
 σὰν τὸν πυθμένα ἑνὸς
 τεραστίου πηγαδιοῦ. Πιδ
 ἀπάνω, ἀντίκρου στὸν
 πύργο, εἶδα τὸν ἐξώστη
 τῶν Ἀνακτόρων. Διέκρινε
 ἐκεῖ μιὰ συγκέντρωση
 ἀντρῶν καὶ γυναικῶν
 με πολύχρωμα φορέματα.
 Ὅμπρῳ κίτρινες, μπλέ,
 ρόζ, ἀνακατεμένες. Ὁ
 Πρίγκηπας καθότανε
 κάτω ἀπὸ μιὰ σκιάδα καὶ
 κοντὰ του, σκυμμένος
 στὸν ὦμο του ἓνας ἱππότης
 με ὠραῖο παράστημα.

Ὁ Μπόρσο Μπορσίνι, ὁ
 ἀντίπαλός μου θριάμβευε!

Ἀ, Τεόντορο, ἐφευρετικὸ
 καὶ σκληρὸ μὰ πάντα ἡλίθιε!
 Θυμήθηκες τὶς ἀδυναμίες
 μου, ἔ; Τὶς ἀδυναμίες
 ποὺ τόσο συχνὰ φανέρωνα,
 ὅταν ἔκανα τὸν ντελικάτο!
 Δὲν μποροῦσα
 νὰ ἰδῶ αἷμα. Φοβόμουν
 τὰ βαθεῖα νερά. Καὶ τὸ
 κενὸ, ὦ! πρὸ πάντων
 τὸ κενὸ μὲ τρώαζε,
 θυμάσαι; Δὲν ἤθελα
 νὰ σταθῶ στὸν ἐξώστη,
 οὔτε καὶ στὶς ἐπίσημες
 τελετές, θυμάσαι; Ὡστε
 νὰ τώρα ἡ ἐκδίκησή σου:
 ὁ ἱλιγγος, ὁ ἱλιγγος!...

— Κακόμοιρε, βλάκα!
 σκεπτόμουν. Μὲ φανταζόσουν
 νὰ τρέμω ἀπάνω σ' αὐτὲς
 τὶς πλάκες! Ἐ, λοιπὸν,
 κῦττα με!

Καὶ με τὸ χέρι στὴ μέση,
 προχώρησα ὥς τὸ χεῖλος
 τῆς πέτρας, κατόπιν ἡσυχος
 καὶ ψυχρός, κῦτταξα
 κάτω τὴν ἀπειρὴ ἔκταση:
 Ὁ λαὸς μυρμηγκιάζε
 στὴν πλατεῖα μὰ ἀκριβῶς,
 κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι,
 ὤπῃρχε ἓνας χῶρος
 κενός: οἱ πλάκες
 με περίμεναν, ἔμένα!
 Ἀφῆσα νὰ πέση ἡ
 περίφημη μπομπονιέρα
 μου, καὶ ὕστερα
 ἀκούμνησα με νωχέ-
 λεια στὴν πόρτα
 κι' ἔκανα ἄερα μ' ἓνα
 λεπτό, κεντημένο
 μαντηλάκι.

Τότε αἰσθάνθηκα
 τὴν πέτρα νὰ κουνιέται
 κάτω ἀπὸ τὰ πόδια
 μου καὶ ἀνατρίχιασα.

Σάλευε ἀλήθεια; Ἀκίνη-
 τος, κοκκαλιασμένος
 σὲ μιὰν ἄγρια
 προσοχή, συγκέντρωσα
 στὰ μάτια ὅλες μου
 τὶς δυνάμεις. Ἀκουσα
 στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
 πύργου κρότους
 τροχῶν καὶ τὴν ἴδια
 στιγμὴ εἶδα, σιγὰ—
 σιγὰ, με μιὰ ὑπου-
 λη βραδύτητα,
 τὴν πλάκα ποὺ
 στεκόμουν νὰ μπαῖνη
 λίγο—λίγο μέσα
 στὸν τοῖχο.

Ανατρίχιασα σὰν
 νάσφιγγε τὸ λαιμὸ
 μου ἓνα βρωμερὸ
 ἔρπετό. Ἡ τρέλλα
 κυρίευε τὸ μυαλό
 μου. Συγκρατήθηκα
 με μιὰ τρομερὴ
 προσπάθεια. Κῦτταξα
 τοὺς τοίχους τοῦ
 πύργου. Δὲν
 παρουσίαζαν οὔτε
 τὴν παραμικρότερη
 προεξοχή, νὰ
 μπορέσω νὰ κρατηθῶ.
 Ὅλῃσις. Γλυστοί.
 Κῦτταξα ψηλά.
 Ἀδύνατο νὰ φτάσω
 τὴν κορυφὴ τοῦ
 πύργου. Κι' ἐκεῖ
 ἀπάνω μερικὰ
 φριχτά, σοβάρὰ
 πρόσωπα
 παρακολουθοῦσαν
 τὴν ἀγωγή μου.

Καὶ ἡ πέτρα
 ὅλο κι' ἔμπαινε
 πιδ μέσα..

Κατάλαβα πὼς
 ἔπρεπε νὰ ἐτοιμα-
 σω γιὰ τὴν πάλῃ
 με τὸν θάνατο.
 Ἐβγαλα μόνον
 τὰ δαχτυλίδια μου
 καὶ τάρριξα
 στὶς τσέπες μου.
 Ὑστερα ἔαπλώθηκα
 κατὰ μήκος. Τὸ
 μπαλκόνι δὲν
 με χωροῦσε πιά.
 Ἡ ἀκατάπαυστη
 ὑποχώρησή του
 με κρατοῦσε
 κολλημένο στὴν
 πόρτα. Κατάλαβα
 πὼς ἂν περιμε-
 ναί, σὲ λίγο
 δὲν θὰ μποροῦσα
 νὰ ἐπιχειρήσω
 τίποτα. Καὶ
 ἀποφάσισα ἀμέσως:
 Πιάστηκα με
 τὶς παλάμες ἀπὸ
 τὸ χεῖλος τῆς
 πέτρας καὶ ἀφέ-
 θηκα ἔτσι
 κρεμασμένος
 στὸ κενό.

Σὲ ὅλη μου τὴ
 ζωὴ, ὦ! θ' ἀκούω
 τὴν κραυγὴ ἐκεῖνη,
 τὴν γυναικεία καὶ
 ἀπελπιστική, ποὺ
 ἐξέκισε τὴ νεκρικὴ
 σιωπὴ ἀπὸ τὸν
 ἐξώστη τῶν Ἀνακτόρων.
 Ντέλια, Ντέλια,
 γλυκεῖά μου ἀγάπη!
 Ντέλια, ἡ ἀπελ-
 πισία σου
 πρόδωσε τὸν
 ἔρωτά σου. Ὡ!
 πόσο σὲ λάτρευα
 ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ,
 ποὺ μοναχός
 μπροστά σ' ἓνα
 ἀναίσθητο
 πλῆθος, ἀντίκρου-
 ζα τὸν πιδ φριχτὸ
 θάνατο.

Θέλησα νὰ σοῦ
 φωνάξω: «Ἀντίο,
 Ντέλια!», μὰ
 μοναχὰ ἓνας
 ρόγχος ἀγωνίας
 βγήκε ἀπὸ τὸ
 στήθος μου.

Τὸ κεφάλι μου
 βούιζε, ἄρχισα
 νὰ ζαλίζομαι.
 Μούδιασα ὁλόκληρος!
 Ἐνα ἀγαλμα
 ἀπὸ μολύβι
 κρεμασμένο ἀπὸ
 δυὸ χέρια
 πάγου.

Ἀκουα τὸ
 μουγκρητὸ τοῦ
 κόσμου κι' ἡ
 βοή τοῦ ἀνακα-
 τεύσαν στ' αὐτιά
 μου με τὴ βοή
 τοῦ ποῦκα-
 νε τὸ αἷμα μου
 καθὼς χτυποῦσε
 σὰ σφυρὶ τὶς
 τεντωμένες
 μου φλέβες.

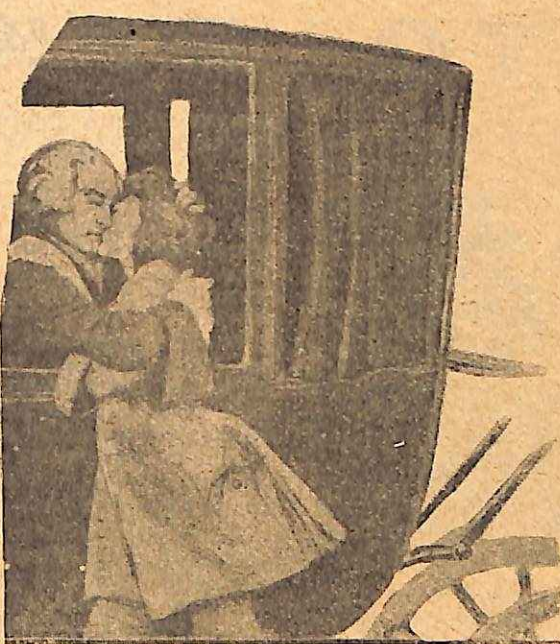
Γιὰ μιὰ
 στιγμὴ ἡ βοή
 ἔπαψε. Γιατί;

Ἀξαφνὰ
 ἐνοιώσα τὰ
 δαχτυλὰ μου
 νὰ βρίσκουν
 τὴν ἀντίσταση
 τοῦ τοίχου. Κι'
 ὁ τοίχος
 τὰσπρωχνε
 πρὸς τὰ ἔξω,
 σκληρὰ
 ἀδυσώπητα. Ἐ-
 νοιωθα τὸν
 πόνο, ἀκαταμά-
 χητο. Δὲν
 μποροῦσα
 πιά νὰ κρατηθῶ.
 τὰ μάτια μου
 ἔπαψαν
 νὰ βλέπουν.

Τότε, τὴ
 στιγμὴ ποὺ
 ἐνοιώθα τὰ
 χέρια μου
 νὰ ξεφεύ-
 γουν, τότε
 αἰσθάνθηκα
 νὰ με ἀρπάζουν
 με δύναμη
 καὶ ἀναίσθητο,
 πτώμα,
 με τράβηξαν
 ἀπάνω.

Τὸ ἴδιο
 βράδυ, ἓνα
 ταχυδρομικὸ
 ἀμάξι, κυκλω-
 μένο ἀπὸ
 φρουροὺς,
 με ὡδηγοῦσε
 ἔξω ἀπὸ τὸ
 Κράτος τοῦ
 Πρίγκηπα.

Ἐκλαία
 πικρά, ἀπελ-
 πισμένος,
 γιατί δὲν
 ἤξερα, ὅτι
 ἐκεῖνος, ὁ
 μικρὸς ὑπηρε-
 τὴς, πλάι
 στὸν ἀμαξά,
 καρτεροῦ-
 σε—ὦ Ντέ-
 λια!— νὰ
 μὰς ἀφί-
 σουν μιὰ
 στιγμὴ οἱ
 χωροφύλα-
 κες τῆς
 Ὑψηλότη-
 τός Του,
 γιὰ νὰ
 πηδήσῃ
 ἀπὸ τὴ
 θέση του
 καὶ νὰ
 μοῦ χαρίσῃ,
 καθὼς
 γλυκοχάρα-
 ζε ἡ αὐγή,
 τὸ πλημυρι-
 σμένο ἀπὸ
 τὸν ἔρω-
 τὰ πρόσωπό
 σου.



ΑΣ' ΤΗ ΒΑΡΚΑ

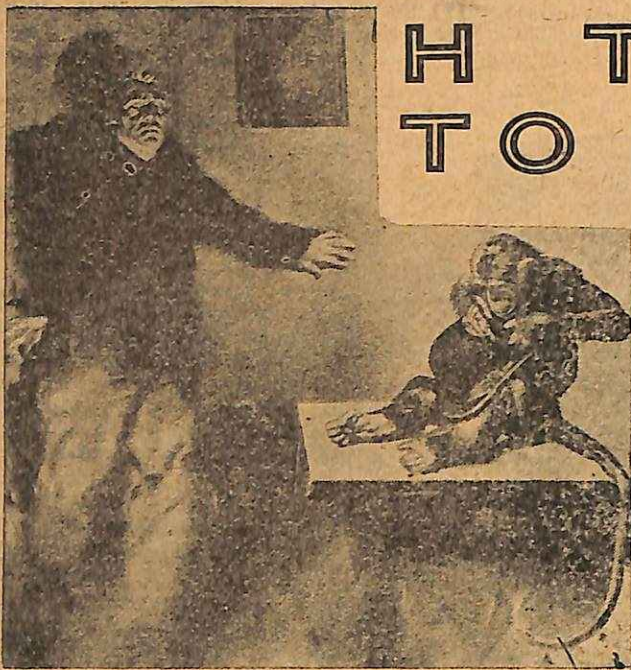
Ἀσ' τὴ
 βάρκα
 στὸ
 κύμα
 ὅπου
 θέλει
 νὰ
 τρέχῃ,
 ἄς
 ὀρῇ
 τ' ἀγέρι
 τιμόνι,
 πανί,
 τὰ
 φτερά
 ἀπλώσε
 πλέρια,
 ἄκρη
 ὁ
 κόσμος
 δὲν
 ἔχει
 εἶναι
 πιδ
 ὁμορφοί
 οἱ
 ἀνθρω-
 πῶν
 πάντα
 γι-
 αλοῖ.
 Μιὰ
 δροσιά
 εἶν' ἡ
 ζωὴ,
 ἓνα
 κύμα
 ἄς
 τὴ
 φέρῃ
 ὅπου
 θέλει
 τ' ἀγέρι,
 ὅπου
 ξέρεῖ
 τ' ἀγέρι.

Ἀς
 ἀλλάξουν
 λειβάδια
 με
 βράχους
 καὶ
 δάση,
 γύρω
 ἄς
 φεύγουν
 τοῦ
 πύργου,
 ποῦ
 καλύβας
 καπνός,
 εἴτε
 εἰδυλλιο
 γελοῦμενο
 ἀπλώνεται
 ἡ
 πλάση,
 εἴτε
 ἀντάρες
 καὶ
 μπόρες
 κρεμᾶ
 ὁ
 οὐρανός,
 μὴ
 θαρρῇ
 τὸ
 πανί
 σου
 μπορεῖ
 νὰ
 βαστάξῃ
 ὅπου
 θέλει
 τὸ
 κύμα
 μαζύ
 τοῦ
 θ' ἀράξῃ.

Τί
 γυρεῖς,
 τί
 θέλεις—
 μήπως
 σὺ
 τὸ
 γινώρι-
 ζεις;
 κι' ἔχεις
 πιάσει
 ποτὲ
 σου
 τὸ
 τῆ
 κυνηγᾷ;
 μὴ
 ὅπου
 σπέρνει,
 καλὸ
 τὸ
 κακό
 δὲ
 θερίζεις;
 δὲ
 σκοντάβῃς
 σ' ἐρώτημα
 σ' ὅ,τι
 ρωτᾷ;
 Κι' ὅτι
 σ' ἔχει
 μαγέψει
 κι' ὅτι
 σοῦ
 ἔχει
 γελάσει,
 τῶχες
 μόνος
 κερδίζει,
 μοναχός
 ἐτοιμάσει;

Ἀς
 εἴτε
 τότε
 τὸ
 κύμα
 ὅπου
 θέλει
 νὰ
 σπάζῃ,
 ἄς
 τὶς
 ζάλες
 νὰ
 σέρνουν
 τυφλὰ,
 τὴν
 καρδιά
 κι' ἂν
 τριγύρω
 βογγᾷ,
 κι' ἂν
 ψηλὰ
 συννεφιάζῃ,
 κάπου
 ὁ
 ἥλιος
 σὲ
 κάπου
 ὅπου
 γιὰ
 ἄν
 γαλὸ
 θὰ
 γελά.
 Κι' ἂν
 πικρὸ
 τὴν
 ψυχὴ
 σου
 τὸ
 δάκρυ
 τὴν
 ραῖνῃ,
 πάντα
 κάπου
 κρυφὴ
 μιὰ
 χαρὰ
 τὴν
 προσμένει,
 ὅπου
 πᾶν
 ἄνθρωπος
 ἔχει
 ἓνα
 ἄστρο
 ἑαυτοῦ.

† ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ



Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

σκόταν σ'ε μιά ξερμη συνοικία της πόλεως και ο Καρρουθέρ είχε διαλέξει την καλύτερη ώρα για να το επισκεφθ.

Ο Βρούτερ ζούσε κατάμονος, με μιά γρηά οικονομία και τόν αγαπημένο του πίθηκο. Η γρηά οικονομία ήταν κουφή και το βράδυ, κατά τις έξη ξώς επτά, άφηνε τόν κύριό της ολομόναχο στη μελέτη του. Αυτή έπεφτε κι' έκοιμόταν σ' ένα καμαράκι στο βάθος της αύλης. Ήταν εύκολο να μπη κανείς μέσα στο σπίτι χωρίς να τόν ιδη μάτι. Ο Καρρουθέρ έφτασε στο γραφείο του καθηγητού με βήμα σταθερό κι' έπίγνωση του σκοπού του. Μπήκε μέσα με την πρόφαση μιάς δουλειάς. Ο καθηγητής τόν είχε αναγνωρίσει για τόν υπάλληλο τού γραφείου που έκανε τις συναλλαγές του και δεν ύπωπτευθη τίποτα. Ο Καρρουθέρ περίμενε μ' ακάλυπτο κεφάλι να καθήση ο καθηγητής στη θέση του και τότε ώρμησε κατ' έπάνω του με τó μαχαίρι ύψωμένο.

Τώρα τά έθυμόταν όλα ο Καρρουθέρ και χαμογελούσε, νοιώθοντας τόν έαυτό του μακριά απ' τόν κίνδυνο ν' ανακαλυφθ. Άλλα τó χαμόγελό του έφυγεν από τó πρόσωπό του όταν γύρισε τά μάτια του στόν πίθηκο, που έγρύλιζεν εύθυμα καθισμένος έπάνω στην βιβλιοθήκη. Άρχισε τότε να τόν φωνάζη με χαϊδευτικά όνόματα και να τόν προσκαλή να πάη κοντά του. Ο πίθηκος όμως ήταν πολύ απασχολημένος με κάτι που κρατούσε σφιχτά στα χέρια του, ένα σκληρό, μαύρο καπέλλο. Άξαφνα ο Καρρουθέρ κατατρόμαξε κι' ώρμησεν έπάνω στόν πίθηκο, αλλά τó τó ζω έπήδησε μ' έναν στριγγό γρυλλισμό έπάνω στην κορνίζα του μπερντέ. Από εκεί άρχισε να γρυλλίζη θυμωμένος, έβαλε στο κεφάλι του τó καπέλλο, ύστερα τώ βγαλε και τó κύτταξεν ένθουσιασμένος.

Ο Καρρουθέρ άκούμπησε τη ράχη του στην πόρτα κι' έννοιωσε τά δυνατά κτυπήματα της καρδιάς του. Θυμήθηκε μιά άπαράβατη συνήθεια που είχε, να γράφη μέσα στο καπέλλο του τόνόμά του και την διεύθυνσί του. Έννοιώθηκε να τρέχη στο πρόσωπό του κρύος ιδρώτας. Άν δεν ξανάπαιρνε πάλι τó καπέλλό του; Τότε ή Άστynomία θα είχε στα χέρια της όλα τά έπιβαρυντικά έναντίον του: Άπάνω στην πέτσινη κορδέλλα ενός καπέλλου ή άστυνομία θάβρισκε χωρίς δυσκολία καλλιγραφημένο τόνόμα και την διεύθυνση του δολοφόνου.

Με πρόσωπο συνεσπασμένο έκύτταξε ψηλά τόν πίθηκο, που καθόταν ακόμα στο τελάρo του μπερντέ κι' έγρύλλιζε χαρούμενα, σάν να τόν περιγελούσε. Έκτύταξε τó ρολόι κι' έγινε ώχρος. Ήταν επτά παρά τέταρτο. Μπορούσε να έρθη κανείς.

Ο πίθηκος ήταν πολύ απασχολημένος με τó καινούργιο παιχνίδι του, και όταν ο Καρρουθέρ, έστην άπελπισία του, λησμόνησε κάθε προφύλαξη, άνέβηκε έπάνω στο τραπέζι και ώρμησεν άπειλητικά να πάρη τó καπέλλο του, τó ζω έέφυγε από τά χέρια του με μοναδική έπιτηδειότητα. Θυμωμένος τότε ο Καρρουθέρ άρχισε να κυνηγά, βλαστημώντας, τόν πίθηκο. Τό ζω κρατούσε γερά με τó ένα χέρι του τó καπέλλο και έξέφευγε. Τό κυνηγητό διαρκούσε πολλά λεπτά. Τό πρόσωπο του δολοφόνου ήταν πράσινο από την άγωνία και ή άναπνοή του βαρεία.

Τέλος ο πίθηκος έπήδησε κάτω στο πάτωμα και διέσχισε τó δωμάτιο κρατώντας γερά κάτω από τó κορμί του τó καπέλλο. Ο Καρρουθέρ μαζεύτηκε σκύβοντας και βάζοντας όλη του τη δύναμη πέρασε μ' ένα πήδημα όλο τó δωμάτιο όρμώντας να τόν πιάση. Τό ζω όμως έξαφανίστηκε πίσω από τó ρολό τού παραθύρου. Ο Καρρουθέρ έσκέφθηκε. Ήξερε πώς τó ζω καθόταν στο γείσο του παραθύρου, έπρεπε λοιπόν να σβύση τó φώς για να μη τόν δη: Έγύρισε τó κουμπι τού ηλεκτρικού και έσύρθηκε κατá τó παράθυρο. Ετράβηξε μ' όρμη την ταινία και τó ρολό άνέβηκε γρήγορα ψηλά. Με βιασύνη τότε άπλωσε τó χέρι του. Άλλά ο πίθηκος τού έέφυγε πάλι και μ' ένα πήδημα, άνέβηκεν πάνω στο φύλλο του παραθυριού. Ο Καρ-

ρουθέρ άνέβηκε κι' αυτός στο παράθυρο κι' άπλωσε τó χέρι του πάλι για να τόν πιάση, άλλ' ο πίθηκος ταχύτερος έφυγεν απ' εκεί και πήδηξε στη στέγη.

Ο Καρρουθέρ πιάστηκε απ' τόν τοίχο άνέβηκε στη στέγη ακολουθώντας τó δρόμο του πιθήκου. Τόν έκυνήγησε έπάνω στα κεραμίδια του σπιτιού τρέχοντας στο γείσο της ταράτσας, πράγμα που τόν έκανε να τρέμη σύγκορμος από φόβο. Τέλος ο πίθηκος κυνηγημένος από τόν Καρρουθέρ έπήδησε τó στενό χώρισμα κι' εύρέθηκε στη στέγη του γειτονικού σπιτιού. Ο Καρρουθέρ χωρίς να χάση ούτε στιγμή έπήδησε κατόπιν του πνιγόντας μιά βλαστήμια μέσα στα σφιγμένα του δόντια.... Σ'ε λίγο άκούστηκε ένα ύπόκωφο πέσιμο κάτω στο λιθόστρωτο. Ο πίθηκος κυττάζει τότε κάτω και βλέπει μιά άκίνητη μάζα, σκοτεινότερη και από τó γύρω σκοτάδι. Γυρίζει μέσα στα χέρια του τó καπέλλο



ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Μερικά έξωτικά φυτά είναι προικισμένα μ' ένα άρωμα τόσο δραστικό, που έξολοθρεύει μερικά είδη μικροβίων. Η μυρουδιά λ. χ. τού άγριοκάρυδου μπορεί να σκοτώση μικρόβια μέσα σε τριάντα λεπτά της ώρας. Η μυρουδιά της κανέλλας σκοτώνει μερικά άλλα είδη μικροβίων σε δώδεκα λεπτά. Τό θυμάρι χρειάζεται τριάντα πέντε λεπτά για να ξεκάνη με τή μυρουδιά του τά μικρόβια της ιμφοιούνης. Ο δίσκος μπορεί να ξεπαστρέψη τó σκώρο μέσα σε σαράντα λεπτά. Η μυρουδιά της κανέλλας πούχει τη πιό δραστική και άντισηπτική ιδιότητα, μπορεί να σκοτώση τά μικρόβια τού τυφιοειδούς πυρετού σε δέκα λεπτά.

ΑΥΓΑ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ

Η βιομηχανία της τεχνητής έκκολάψως αύγών στρουθοκαμήλου προκαλούσε πάντα τρομερό ένδιαφέρον σ' όλους τούς πτηνοτρόφους. Δυστυχώς, τ' άλλεπάλληλα πειράματα πούγιναν ως τώρα για τόν σκοπό, από τίς μεγαλύτερες φάρμες της Όμάχα και τού Άδς Άντζελες, δεν πέτυχαν. Τό έμπόδιο βρισκόνταν στην άκριβή θερμοκρασία που χρειάζεται ένα αυγό στρουθοκαμήλου, για να έκκολαφθ. Τελευταία όμως, μιά άλλη πτηνοτροφική φάρμα στη Φλωρίδα, κατώρθωσε έπειτα από προσεκτική παρακολούθηση της θερμοκρασίας να έκκολάψη με ειδικό μηχανήμα δέκα πέντε αυγά! Άν τά πειράματα αυτά συνεχιστούν μ' άνάλογες έπιτυχίες, δεν θα περάση πολλές καιρός και ο καθένας θα μπορεί να προμηθευθ'ε στρουθοκαμήλες με την ίδια εύκολία που προμηθεύεται τίς κόττες του.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΙΘΗΚΟΙ ΣΑΡΑΦΗΔΕΣ

Πολλά ζώα χρησιμοποιούνται σε διάφορα μέρη τού κόσμου κατá τόν παραδοξότερο τρόπο. Είς τó Σιάμ π. χ. χρησιμοποιούνται εκατοντάδες πιθήκων για να δοκιμάζουν την γνησιότητα των νομισμάτων. Σ' όλα τά καταστήματα, σε μικρές τράπεζες, στις λαϊκές αγορές και τά άργυραιοβεία, μπορεί κανείς να ιδη τά ζώα αυτά να κάθονται δίπλα στούς ταμίας και να δαγκώνουν κάθε νόμισμα, που τούς δίδεται, Έάν τά δόντια τού πιθήκου άφήσουν ίχνη στο νόμισμα, τότε είναι κύβδηλο.

ΆΛΛΟ ΘΗΡΙΟ

Δεν είναι μονάχα τó θηρίο της Κηφισιάς ο παραδοξότερος σιδηρόδρομος. Ο πιό περίεργος σιδηρόδρομος τού κόσμου είναι άσφαλώς μιά σιδηροδρομική γραμμή στην Άλάσκα. Εστρώθηκε τά 1900 στενότερη και από την γραμμή της Κηφισιάς, ψηλά στα βουνά. Άλλ' ή γραμμή αυτή δεν έβγαλε τή έξοδό της, αί άτιμοί μηχαναί κατεστράφησαν και σήμερα τά τραίνα σέρνονται από σκυλιά σ'έν έλκυθρα. Κάθε τραίνο σέρνεται από έπτά ξώς δεκαπέντε πολικά σκυλιά, άνάλογα με τά βαγόνια που έχει. Η μέση ταχύτης τού σ'συρμού αυτού είναι τριάντα χιλιόμετρα την ώρα.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ



—Ω, δεσποινίς, πόσον είσθε ώραία!
—Ω, κύριε, πόσο θά ήθελα κι' έγώ! να είχα με σ'ας τά ίδια γούστα!..



ΓΡΥΛΛΟΙ ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Στην Άπωμία για να προφυλάσσονται από κλοπές μεταχειρίζονται εκτός από τά μοντέρνα μηχανικά μέσα, και ένα πρωτόγονο έξωτικό: τούς γρύλλους. Έξω στα σπίτια, που είναι χτισμένα από καλάμια μπαμπού, τοποθετούνται κάθε βράδυ τρύπες, που έχουν στη κορυφή τους από ένα μικροσκοπικό κλουβί μ' ένα γρύλλο. Τά έντομα αυτά τραγουδούν αδιάκοπα και σπαίνουν μόνον όταν πλησιάση κανείς ξένος στο σπίτι ή γίνη κανένας δόρυβος. Η ξαφνική ήσυχία των γρύλλων ξυπνά την Ιαπωνική οικογένεια που είναι συνειθισμένη να κοιμάται νανουρισμένη από τó μονότονο τραγούδι τούς.

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ

Στη Μαδαγασκάρη μεταχειρίζονται τούς κροκοδείλους για... δικαστές και δημους. Στη Ταναανρίφα υπάρχει μιά ιερή λίμνη γεμάτη από κροκοδείλους που θεωρούνται ιερά ζώα. Οι Ιθαγενείς κάτοικοι για να εξακριβώσουν την ένοχη ή όχι έγκληματίου τόν ρίχνουν μέσα στη λίμνη και αν βγή ζωντανός τότε είναι άθώος άλλως οι κροκοδείλοι γίνονται δικασταί και δήμιοι και καταβροχθίζουν τόν ένοχο. Οι γαλλικές άρχες της Μαδαγασκάρης έκαναν ό,τι μπόρεσαν για να κόψουν αυτή τη βάρβαρη συνήθεια. Οι Ιθαγενείς όμως έξακολουθούν κρυφά να εφαρμόζουν τη κροκοδειλακή... νομολογία. Τόν περασμένο χρόνο ύπολογίζεται ότι οι κροκοδείλοι έβγαλαν περισσότερες από δυό χιλιάδες καταδικαστικές αποφάσεις.

Η σκηνή της δολοφονίας έτελείωσε γρήγορα. Τό δικόπο μαχαίρι είχε βυθισθ'ε ως τη λαβή στο στήθος και ο καθηγητής Βρούτερ είχε πέσει μπρούμυτα έπάνω στο γραφείο του. Δεν είχε βγάλει μιλιά, ούτε έγινε ο παραμικρός θόρυβος.

Ο Καρρουθέρ, ο δολοφόνος, περίμενε μαζεμένος στη θέση του, για να βεβαιωθ'ε, ότι τó θύμα του ήταν νεκρό. Ύγρανε με τη γλώσσα τ' άποξηραμένα χείλια του κι' έπρόσεχε ν' άκούση, μήπως προδόθηκε. Σ' όλόκληρο όμως τó σπίτι δεν άκουγόταν ούτε τó παραμικρό κι' έβασίλευε παντού ή σιγαλιά τού τάφου. Μόνον ο πίθηκος τού Βρούτερ, που τόν είχε χρόνια πολλά και τού έχρησίμευε για σύντροφος, ήταν καθισμένος ψηλά στη βιβλιοθήκη κι' αδιάφορος γι' ό,τι είχε συμβη έπιανε ψύλλους μ' εύκίνητα δάχτυλα μέσα στο τρίχωμά του.

Συμμαζεμένος πάντοτε, περίμενε ακόμα ο Καρρουθέρ και πότε κύτταγε τó ματωμένο μαχαίρι, που κρατούσε στο χέρι του, και πότε γύριζε τó βλέμμα του κι' έβλεπε τó άψυχο θύμα του. Τόν πίθηκο δεν τόν είχε προσέξει καθόλου που, μόλις έκανε έναν άλαφρύ θόρυβο, καθώς κουνιόταν.

Πρέπει να τελειώνω, σκέφθηκε ο δολοφόνος τέλεια ανάίσθητος. Άφουκράστηκε πάλι μιά στιγμή, γύρισε ύστερα στο νιπτήρα, έπλυνε καλά τó μαχαίρι, και τώβαλε στη θέση του. Ύστερα έξέτασε με προσοχή τά ρούχα του. Δεν είχαν ούτε την παραμικρή κηλίδα από αίμα. Ευχάριστος από την εξέταση προχώρησε πρós τó γραφείο, όπου ήταν ο νεκρός. Τώρα δεν είχε να κάνει άλλο παρά να βρ'εψη τούς καρπούς, να πάρη τó σχέδιο. Αυτό θά τόν βοηθούσε στην Άμερική να άποκτήση πλούτη άμέτρητα. Όλα είχαν έρχει τóσον εύνοικά!

Άνοιξε ένα συρτάρι τού γραφείου, τράβηξε από μέσα μιά κόλλα χοντρό χαρτί, τó σχέδιο, τώκανε ρολό και τώβαλε προσεχτικά στην πίσω τσέπη τού πανταλονιού του. Δεν είχ' άφίσει ούτε τó παραμικρό ίχνος! Έρριξεν ακόμα μιά ματιά μέσα στο δωμάτιο κι' έβεβαιώθηκε ότι δεν θά μπορούσαν να βρούν κανένα ίχνος, όταν θ' άνεκαλύπταν τó σώμα. Τώρα ήταν βέβαιος, ότι τίποτα δεν είχε να φοβηθ'ε. Ποιός μπορούσε να ύποπτευθ'ε αυτόν, για δολοφόνου τού καθηγητού, τόν μικρόσωμο κι' ήσυχο Καρρουθέρ, που έδούλευε σ' ένα γραφείο στην άλλη άκρη τού Σίτυ; Κανείς. Όλοι τόν θεωρούσαν για φιλήσυχο και ταπεινό υπάλληλο, που κάνει μιά διακριτική και περιωρισμένη ζωή, άνάλογα πρós τόν μισθό του. Τέτοιοι άνθρωποι, που δεν βλάπτουν κανένα, είναι τόσοι πολλοί, ώστε δύσκολα τούς ξεχωρίζει κανείς τόν έναν από τόν άλλον. Φορούν πάντοτε τά ίδια γκριζά ρούχα και έχουν στο κεφάλι τó ίδιο μαύρο σκληρό καπέλλο.

Δεν διέτρεχε ούτε τόν πιό μικρό κίνδυνο. Τό σπίτι βρι-

ΘΑΡΡΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΚΑΠΟΙΑ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΘΑ ΘΕΡΙΣΗ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΟΛΗ Η ΓΗ ΘΑ ΕΡΗΜΩΣΗ

Τρία χρόνια, ύστερα από τη φοβερή επιδημία και την εξαφάνιση του ανθρωπίνου γένους, ο Κραίνιγκερ, ο μόνος άνθρωπος που είχαν επιζήσει, έπηγαινε με τα πόδια στο Άμβουργο, στην πόλη που γεννήθηκε και μεγάλωσε. Είχε στενωχωρηθεί να ζήσει ολόμοναχος ανάμεσα σε άγρια ζώα, που του είχαν γίνει άβυσσος πληγή. Τέλειωναν και τα φυσίγγια του τουφεκιού του και έπρεπε να προμηθευθεί με κάθε τρόπο καινούργια, γιατί χωρίς όπλα και φυσίγγια ήταν έκτεθειμένος στον κίνδυνο να κατασπαραχθεί από τα θηρία. Όλον τον καιρό που έπέρασε, απόφευγε να μπει σε πόλη, γιατί τον έπιανε φρίκη απ' τη θέα των πτωμάτων κι' έπρωτιμυσε να ζήσει περιπλανώμενος έδω κι' εκεί και να κοιμάται στις καλύβες των χωραφιών.

Εβράδιζε άργα και μ' όλη του την ανησυχία στο μεγάλο δρόμο, που πήγαινε προς το Άμβουργο, έχοντας για συντρόφους τα δυό του λυκόσκυλα. Όταν έπλησιζε να βραδυάσει, χτυπούσε με το τουφέκι του μια-δυό κότες και τις έψηνε στο τζάκι του πρώτου καλυβιού που συναντούσε. Την άλλη μέρα συνέχιζε το δρόμο του. Όταν έφθανε έξω από το Άμβουργο εβράδυαζε. Σταθαι και ξενύχτησε μέσα σ' ένα έτοιμόροπο περίπτερο των τράμ. Την άλλη μέρα, όταν ο ήλιος φώτισε τις ξεπλυμένες απ' τη βροχή ρεκλάμες, πάνω στους τοίχους, ξεκίνησε για να μπει στην πόλη.

Ενώ βάδιζε στους δρόμους, ανάμεσα σε ψηλές προσόψεις των σπιτιών που άπηχουσαν τον κρότο των βημάτων του, αισθάνθηκε να σφίγγει ο φόβος την καρδιά του. Και τα σκυλιά του άκούμα περπατούσαν πολύ κοντά του, γιατί φοβόντουσαν να προχωρήσουν λίγο μακρύτερα.

Ο έλαφρός άνεμος που έφυσούσεν έπαιζε έδω κ' εκεί μ' ένα μισοσπασμένο παραθυρόφυλλο, που έκανε τρομακτικό κρότο μέσα στην άπέραντη έκείνη σιγαλιά. Άλλοτε πάλι κάποια πόρτα άνοιγε ή έκλεινε μονάχη της με δαιμονισμένο κρότο. Ο Κραίνιγκερ εβράδιζε καταμεσής του δρόμου, που τον έσκέπαζε ένα παχύ στρώμα σκόνης και τα πόδια του πατούσαν μαλακά σαν να εβράδιζαν επάνω σε χλόη. Σε πολλά μέρη και μάλιστα σε σταυροδρόμια, όπου ο άερας αλώνιζε ελεύθερα, βρισκόντουσαν σωροί σπασμένα γυαλιά, κεραμίδια και γύφοι από τις κορνίζες των σπιτιών. Όσο προχωρούσε έβλεπε περισσότερα συντρίμματα: Ταξί, φορτηγά και πολυτελή αυτοκίνητα και τροχιοδρομικά άμαξια ήσαν όλα μαζί ανακατωμένα, σαραβαλισμένα, πένθιμα.

Όσο προχωρούσε ο Κραίνιγκερ τόσο ο φόβος του τον έπιεζε σά να έσκηκωνεν ένα μεγάλο βάρος ανάμεσα στους ώμους του. Όταν άνεμοστρόβιλος έσκήκωσε τη σκόνη και την έφερε στριφογυρίζοντας κατ' επάνω του, νόμιζε για μια στιγμή πως έβλεπε μπροστά του το φάντασμα, ίδιο, της καταστροφής, σε θριαμβευτική

ΜΟΝΑΧΟΣ! ΤΟΥ ΛΟΒΙΣ ΛΟΡΕΝΤΣ

πομπή μέσα στα έρείπια. Άν παρυσιαζόταν άξαφνα από τη γωνιά ένας άνθρωπος, ή άν φαινόταν ένα πρόσωπο να κυττάει από ένα παράθυρο ψηλά, ο Κραίνιγκερ θα τρόμαζε και θα άφευγε τρέχοντας πανικοβλημένος, σαν τρελλός.

Τρία χρόνια τώρα έψαχνε ναύρη συντρόφους στην κόλαση εκείνη της μοναξιάς. Στην αρχή αναζητούσε μ' έπιμονή ναύρη κάποιον ζωντανό. Ύστερα συνήθισε στη μοναξιά του, αλλά πάλι δέν έμεινε ήσυχος και γύριζε από χώρα σε χώρα αναζητώντας να ιδεί άν σώθηκε από την καταστροφή κανένας άλλος όπως αυτός. Πάντοτε όμως, άκουγε μέσα του μια φωνή, να του ψιθυρίζει:

— Είσαι ο τελευταίος, είσαι ο μοναδικός άνθρωπος που έμεινε στον κόσμο.

Στην ίδια πόλη ήταν και τότε, όταν είδε πως πάγωσε στη στιγμή ή ανθρώπινη ζωή. Μια στιγμή σταμάτησε άξαφνα, γιατί είδε, πως πουθενά δέν φαινόταν ούτε ίχνος από τους νεκρούς, που άλλοτε έκοίτονταν σε σειρές στους δρόμους, ή ήταν καθισμένοι ξεροί κι' αλύγιστοι, όπου τους είχε βρή ο θάνατος. Άνέβηκε τότε στον έξωστη ενός τράμ και κύτταξε μέσα στο όχημα. Και με την πρώτη ματιά που έρριξε, είδε πάνω στα καθίσματα, κουρελιασμένα κομμάτια από ρούχα, καπέλλα, όμπρέλλες και γυναικείες τσάντες. Όταν σήκωσε ένα κομμάτι, που φαινόταν σαν έπανωφόρι και το κύτταξε, κύλισε από μέσα μια βρώμικη μαυριδερή σκόνη. Αυτή ήταν ό,τι άπόμεινε απ' τον άνθρωπο που το φορούσε. Τόν έπιασε τρόμος κι' έπήδησε βιαστικά πάλι στο λιθόστρωτο. Ήταν καλύτερα να μένει έξω στην έξοχή, παρά μέσα στην πόλη. Άπεφάσισε λοιπόν να κατέβη άμέσως εκείνη τη στιγμή στο λιμάνι, να βρή ένα μικρό καϊκι κι' ακολουθώντας το ρεύμα του Έλβε, να βγή έξω στα χωράφια.

Ενώ προχωρούσε, βρήκε κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό κείνο που χρειαζόταν. Ένα όπλο-πώλειο που οι πόρτες του ήταν όρθάνοιχτες.

Διάλεξε φυσίγγια άφθονα. Πήρε κι' ένα όπλο καλύτερο από κείνο πουχε. Κ α θ ώς προχωρούσε βρέθηκε στην ανάγκη να το χρησιμοποιήσει γρήγορα, γιατί έπεσε πάνω του μια άγέλη από πεινασμένα σκυλιά.

Άγριεμένα όλα σαν λύκοι, απ' τον καιρό που άχασαν τ' άφεντικά τους. Σκότωσε δυό κι' έδιωξε άλλα. Καθώς περνούσε την πλατεία της δημαρχίας, τα μάτια του έπεσαν σε μια παράξενη ταινία, που ήταν κρεμασμένη ψηλά στο πλάτος του δρόμου. Κάτι ήταν γραμμένο πάνω στην ταινία με μεγάλα γράμματα και αναπήδησε από τρόμο μόλις την είδε. Όταν συνήλθε λίγο από τον τρόμο του και διάβασε τα γράμματα, τότε κατάλαβε τι έλεγαν: «Ξενοδοχείον των Κρίνων, δωμάτιον ύπ' αριθ. 8». Αυτό ήταν γραμμένο πάνω στην ταινία με λαδομπογιά και φαινόταν να είναι καμωμένο όχι από πολύ καιρό.

Μόλις σκέφθηκε, ότι ή έπιγραφή εκείνη ήταν καινούργια, αισθάνθηκε να του κόβωνται τα γόνατα κι' αναγκάσθηκε να καθήσει στα σκαλοπάτια ενός αγάλματος. Εκεί έμεινε καθισμένος πολύ ώρα και σκεπτόταν ότι ή φωνή που άκουε μέσα του να του φωνάζει πως ήταν ολόμοναχος, τον είχε ξεγελάσει. Ζούσε λοιπόν και κάποιος άλλος κι' έπρεπε να πάη να τον συναντήσει. Το δωμάτιο 8 ήταν στο πρώτο



πάτωμα του ξενοδοχείου. Η σκάλα και ο διάδρομος ήταν σκεπασμένοι με παχειά χαλιά που πνιγαν το κρότο των βημάτων του. Ο Κραίνιγκερ όμως νόμιζε πως άκουγε τον αντίλαλο των χτύπων της καρδιάς του ν' άνηχη στους τοίχους. Τότε σκέφτηκε πως έπρεπε να προειδοποιήσει τον ζωντανό άνθρωπο: Κι' εκείνος δέν είχε δει ανθρώπινη μορφή έδω και τρία χρόνια. Άρχισε λοιπόν να σφυρίζη, να βήχη και να χτυπάη τα πόδια του.

Όταν έφτασε στην πόρτα, την άνοιξε απότομα και με μεγάλο κρότο.

Δέν είδε κανέναν, αλλά άκουσε μια άδύνατη φωνή από την άλλη άκρη, να λέη:

— Επί τέλους... επί τέλους... κάποιος ήλθε!

Ο Κραίνιγκερ έπροχώρησε τρικλίζοντας προς το κρεβάτι, όπου φαινόταν το πρόσωπο ενός γέρου με μακρυά άσπρη γενειάδα.

Μετά τρία χρόνια, ψιθύρισε. Ύστερα το φως των ματιών σκοτεινιάσε κι' έπεσε αναίσθητος στο πάτωμα. Όταν ξανάνοιξε πάλι τα μάτια του είδε το γέρο να είναι σκυμένος πάνω του και να ρίχνη μέσα στο στόμα του λίγες σταγόνες κρασί.

Ο Κραίνιγκερ τόν κύτταξε με έκπληξη και φώναξε:

— Εσείς, είστε γιατρέ;

— Με γνωρίζετε;

— Μ' έχετε πολλές φορές γιατρέψει. Πολλές φορές έμεινате στο σπίτι μας το βράδυ και μās κάνατε συντροφιά. Είμαι ο Κραίνιγκερ.

— Δέν σε αναγνωρίζω, νέε μου. Τα χρόνια που πέρασαν έχουν αλλάξει το πρόσωπό σου.

Πολύ ώρα ύστερα, έκυττάζοντο σιωπηλοί, ο ένας κατάκοπος απ' την ηλικία και την άναμνηση κι' ο άλλος συγκινημένος, γιατί βρήκε έναν όμοιό του. Ένας στεναγμός του γέρου, έκανε τον Κραίνιγκερ να πεταχτεί άπάνω και τα διορθώσει τα προσκέφαλά του.

— Είστε άρρωστος, γιατρέ;

— Υποφέρω λίγο από την καρδιά μου, αλλά δέν είναι τόσο επικίνδυνη ή άρρώστεια μου. Ύπερικήσαμε πολύ σοβαρότερη άσθένεια.

— Αναταράζομαι όλόκληρος όταν σκέπτομαι την επιδημία εκείνη, γιατρέ μου.

— Εγώ τα είχα προβλέψει όλα και ήξερα τη σημασία της.

Ο Κραίνιγκερ κύτταξε το γέρο στεναχωρημένος και συλλογιζόταν πως

ίσως νάχε πυρετό και παραμιλούσε. Ο γιατρός μάντεψε τη σκέ-



ψη του κι' έκανε μια κίνηση με το κεφάλι, σαν να τούλεγε πως εί-χε λάθος.

— Δέν παραμιλώ, αγαπητέ Κραίνιγκερ. Ήξαιρα από καιρό πως θα έσπαγε αυτή ή επιδημία. Κι' άν βρίσκεσαι τώρα κοντά μου, βρίσκεσαι άκριβώς, γιατί τόξερα και σε υπόλπισα με τον προληπτικό όρρο που βρήκα. Από πολλά χρόνια, παρατηρούσα, ότι διάφορα είδη δέντρων και ζώων έχανοντο έξαφνικά από το πρόσωπο της γής.

Μελέτησα το φαινόμενο και κατάλαβα τι θα γινόταν. Τόλμησα να κάνω άνακοίνωση στην Ακαδημία. Μ' έκλεισαν στο φρενοκομείο. Όταν βγήκα δέν είπα πιά λέξη σε κανένα. Βρήκα όμως ένα όρρο και υπόλπισα διακόσια άτομα. Αυτοί οι διακόσιοι άνθρωποι

θα γυρίζουν έδω κ' εκεί πάνω στην έρημη γή...

Ο Κραίνιγκερ τινάχτηκε μόλις άκουσε τα τελευταία λόγια του γιατρού.

— Μήπως υπολίσασατε γιατρέ και τη Μαρία Νάνσεν;

Ο γιατρός σήκωσε με κόπο τα βλέφαρά του και τόν κύτταξε. Η άναπνοή του άρχισε να γίνεται βαρεία. Δέ μπορούσε ν' άπαντήσει.

— Δέν την θυμάστε γιατρέ; Έρχόταν κι' αυτή σπίτι μας.

Ένας ρόγχος, άπάντησε στην άγωνιώδη έρώτησή του.

— Σας παρακαλώ γιατρέ. Συλλογι-

στήτε... Θυμηθείτε...

— Ο γέρος έκανε μια ύστατη προσπάθεια και ψιθύρισε:

— Ναι... θυμάμαι... την έμπόλιστα.

Ο Κραίνιγκερ άλλαξε χρώμα. Έσκυψε άπάνω στον έτοιμόθάνατο και ξαναρώτησε:

— Την υπολίσασατε;

Ο έτοιμόθάνατος ξανέπε:

— Ναι...

Μόλις τ' άκουσε ο Κραίνιγκερ, έρριξε το όπλο του στον όμο και βγήκε σαν άστραπη απ' το δωμάτιο φωνάζοντας:

— Θα ξανάρθω άμα την ξαναβρώ... Θα την ξαναβρώ.

Ο γιατρός γύρισε στην επιθανά-

τια άγωνία του και κύτταξε την πόρτα που έκλεισε με θόρυβο. Τα μάτια του που άρχισαν να βασιλεύουν, ξαναβρήκαν για μια στιγμή τη λάμψη της ζωής. Μά μια στιγμή μόνο. Ύστερα τα μάτια του κλείσανε κι' οι δυνάμεις του άρχισαν σιγά-σιγά να τον έγκαταλείπουν. Το μυαλό όμως έργαζόταν ακόμη.

— Θα την ξαναβρή, συλλογίστηκε ο γέρος με κλειστά τα μάτια, τη στιγμή που τόν έπνιγε ή άγωνία του θανάτου. Θα την ξαναβρή και τότε ή ζωή θα ξαναβρήκε πάλι. Νέοι άνθρωποι θα γεμίσουν τη γή με τις χαρές τους και τους πόνους τους...

ΤΑ ΠΑΡΑΤΣΟΥΚΛΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΘΡΩΝ

Όσάκις ένας μεγάλος άνδρας, είναι πραγματικά άγαπητός από το λαό, άποκτά, τιμής ένεκεν, κι' ένα παρατσούκλι. Έτσι ο Κολοκοτρώνης γίνεται «Γέρος του Μωρηά», ο Κωλέττης «Μούμια» κλπ.

Αυτή όμως ή έκδήλωση της οικειότητας, δέν είναι έγχωριο προϊόν. Και σ' άλλες χώρες, όλοι οι μεγάλοι άνδρες έχουν παρατσούκλια. Ο Ντισδραέλι, λ.χ. ήταν γνωστός ως «Ιλιγγος», ο Γλάδστων από το λαό λεγόταν «Γέρος», ο Πάλμεστον «Χοντρός», ο Έρμάνδος Σπένσερ, ο μέγας

Αγγλος ποιητής «Μητέρα Χαμπάρ». Το παρατσούκλι αυτό, του το κόλλησαν από τον τίτλο ενός ποιήματός του. Ο Ουάλτερ Σκώτ, ήταν πλούσιος από παρατσούκλια. Όσοτόσο το επικρατέστερο ήταν «ο γάις του Βορρά». Οι άξιωματικοί και οι στρατιώτες, άποκαλούσαν τόν Μέγα Ναπολέοντα, «ο Μικρός Δεκαετής», τόν στρατηγό Νεύ, «ο Γενναίος» και τόν Άγγλο στρατηγό Ουέλιγκτον «ο Σιδηρούς Δούδ».

Τόν μεγάλο Άγγλο άστρονόμο Ίσαακ Νεύτων, τόν φώναζαν «ο Κυρ' Πρόεδρος». Το παρατσούκλι αυτό του δόθηκε έπειδή ήταν ο πρώτος πρό-

εδρος της Βασιλικής Έταιρείας του Λονδίνου. Του έφευρέτη της άτμομηχανής Ροβέρτο Στέφανσον, τούχαν κολλήσει το παρατσούκλι «Ρουκέτα» εις άνάμνησιν της πρώτης άτμομηχανής που ώδήγησε ο ίδιος και ή όποία είχε αυτό το όνομα.

Ο Γκαλβάνι, ο διάσημος ηλεκτρολόγος, λέγονταν «Βάτραχος» έπειδή τα πιο σπουδαία πειράματά του τα έκανε με βατράχους.

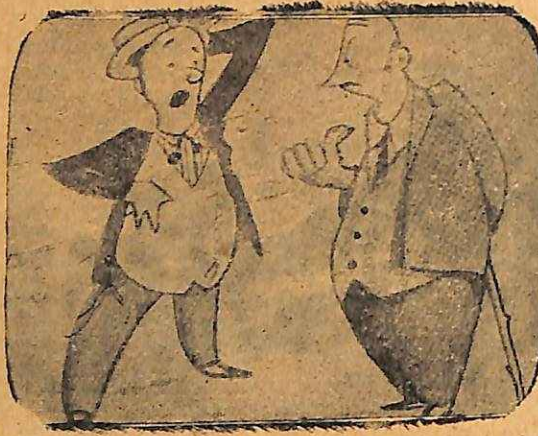
Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, λεγόταν «ο Σωκράτης της Αμερικής», ο Θωμάς Έδισων «Γόης Γιάνκη», ο ήθοποιός Δαβίδ Γκάρρικ, «ο Μικρός Ντάβυ».

Τους Άγγλους στρατιώτες, τους λένε χαϊδευτικά «Τόμυ». Το παρατσούκλι αυτό βγήκε από το σήμα του έργοστασίου, που πρώτο προμήθευσε στρατιωτικούς μανδύες στον Άγγλικό Στρατό.

Τους στρατιώτες έξ άλλου του μεγάλου πολέμου, τους λένε «πουαλύ» που σημαίνει τριχωτοί, γιατί άφιναν τα μούστάκια τους και τα γένεια τους όχι μόνο γιατί δέν τους έμεινε καιρός να ξυριστούν, αλλά και γιατί ήθελαν νάχουν πιο άρρενωπό ύφος.

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΚΑΙ ΖΟΥΜΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ
ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ
ΑΤΤΙΚΟΝ ΑΛΛΑ Σ

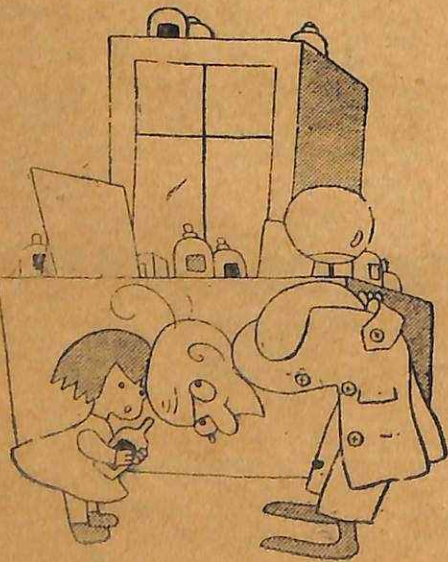


— Κατάρρα! Έχασα τὸ ρολόι μου!
— Ἐπήγαινε μὲ πρὸς τὴν πίσω
— Πήγαινε πίσω!
— Τότε μείνε ἡσυχος, ἴθι γύρισε σπῖτι μοναχό του!

— Κα! τί σοῦ εἶπε ὁ ἰατρός;
— Μὲ βρῆκε χλωμὴ καὶ μ' ἔσυμβού-
λεψε νὰλλάξω χρώματα στὶς τουαλέτ-
τες μου!



Ἐκεῖνος: Κι' ἂν ὁ μπαμπᾶς σου ἔλ-
θῃ καὶ μᾶς εὖρῃ ἐδῶ;
Ἐκεῖνη: Χρυσό μου, μὴ φοβᾶσαι.
Πρὶν φύγω τρύπησα μ' ἓνα καρφί τὸ
σωλῆνα τοῦ νεροῦ. Κι' ὥς ποῦ νάρθῃ
ὁ ὑδραυλικὸς νὰ τὸν διορθώσῃ ὁ μπα-
μπᾶς θὰ βαστᾷ τὴν τρύπα μὲ τὸ δά-
χτυλό του.



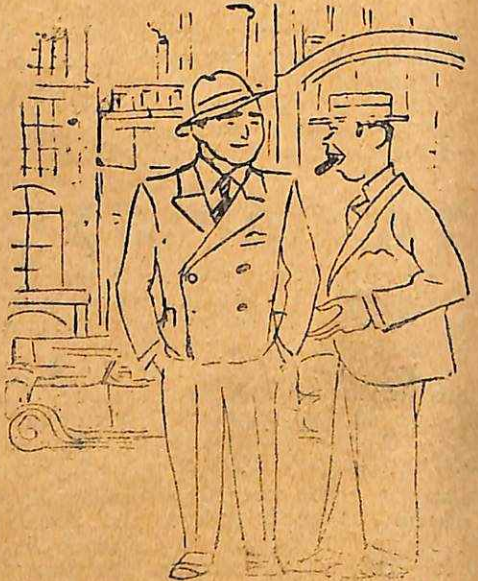
— Μ' ἔστειλαν οἱ γειτόνοι σας νὰ
τοὺς στείλετε ἓνα ἀντισηπτικὸ γιὰ τὸν
κύριο καὶ λίγη ψαρόκολλα γιὰ τὴν
κυρία.
— Ψαρόκολλα;
— Ναι, ἡ κυρία ἔσπασε ἓνα βάζο στὸ
κεφάλι τοῦ κυρίου.



— Ἐχετε καλὸ κλίμα, στὸ χωριό σας;
— Μέσα σὲ πέντε χρόνια, πέθανε
μονάχα ἓνας, κι' αὐτὸς ἦταν ὁ γιατρός!
— Κι' ἀπὸ τί πέθανε;
— Λένε, πῶς πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα



Στὸ δρόμο!
— Μήπως γνωρίζεις αὐτὸν τὸν νέο
μὲ τὸ μπερεδάκι. ποῦ ντύνεται τόσο
σπορτίφ;
— Αὐτὸν λές; Μὰ εἶναι ... ἡ ἀδελ-
φή μου.



— Ἡ γυναῖκά μου μ' ἔχει καταστρέ-
ψει μὲ τίς πολλὰς τῆς τουαλέττες.
— Γιὰ φαντάσου!
Καὶ τὴν γνώρισα στὸ σὺλλογὸ τῶν
Γυμνιστῶν.

ΠΑΝΘΕΙΟΝ



HANΘEION

ΡΙΤΖΑΡΝΤ ΚΡΟΜΓΟΥΕΛ



ΓΟΥΓΙΛΙ ΑΝΤΡΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ



ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ



ΠΩΛΕΤ ΚΟΝΤΑΡΤ



ΡΟΣΕΛ
ΧΟΥΤΣΟΝ



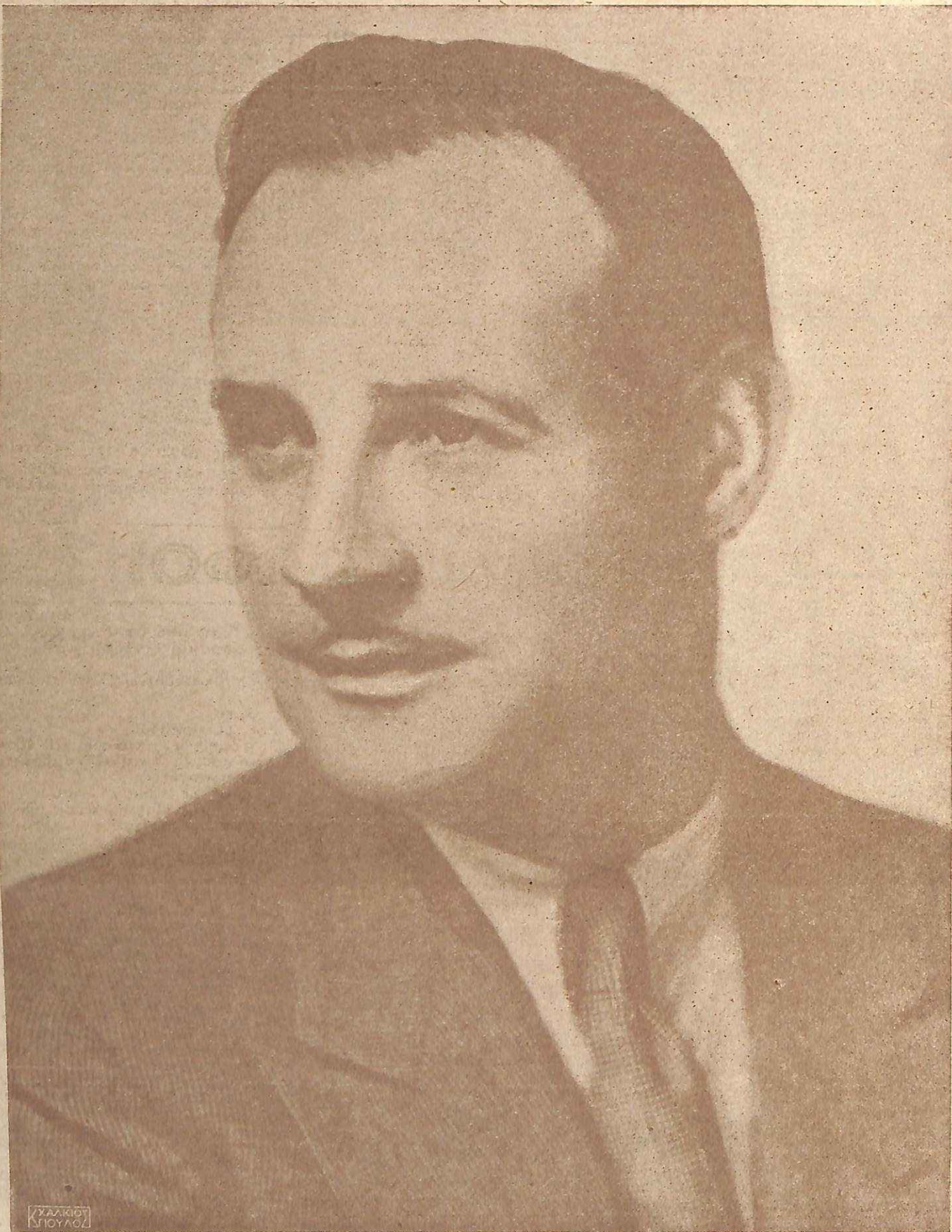
ΜΠΕΜΠΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ



ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΟΥΤΕ ΒΕΛΕΖ



ΥΛΑΚΙΟΥ
ΚΙΟΥΛΟΥ

ΔΙΚΤΩΡ ΒΑΡΚΟΝΙ

Σήμερα θα σ'α πάρω νά κάνου-
με μιά βόλτα στους λαϊκούς
κινηματογράφους της 'Αθήνας.
Μην άνησυχήτε· για τ'ά ξεοδα...
όλα δικά μου.

Οι ήρωες αὐτῶν τῶν σινεμά, ὁ
Τόμ-Μιξ, ὁ Τίμ-Μά Κού κλπ., ἀρχίζουν
νά κινούνται εἰς τὴν ὁθόνην ἀπ' τὴς ἐννιά
τὸ πρωὶ γιὰ νά σταματήσουν τὰ μεσά-
νυχτα καὶ βάλει.

Τὴν μόνιμη πελατεία τους, ἡ ὁποία ἀ-
γνοεῖ τὴν συμπαθῆ σας Νόρμα Σήρερ καὶ
τὴν παρέα της, ἀποτελεῖ συνήθως μιά
δυστυχῆς τάξις ἀνθρώπων, πού ἔχει ἀνα-
λάβει νά περιποιηθῇ τὰ παπούτσιά μας.
Στὸ «Πανόραμα» μάλιστα, κάποτε ὑπῆρ-
χε καὶ ἡ ἐξῆς εἰδοποίησις:

«Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. πελά-
τες, ν' ἀφίνουν τὰ κασελάκια
τους στὴν πόρτα».

Ἀξιόλογο ἐπίσης μέρος τῶν θεατῶν
ἀποτελοῦν οἱ μαθηταὶ πού ἐγκαταλεί-
πουν τὰ θρανία τους, γιὰ νά παρακο-
λουθήσουν τὸν συμπαθῆ τους Ἐντι Πόλο
καὶ ἐπὶ τὸ ἐλληνικώτερον Πέτρον, εἰς τὸ
ἀξιόλογο ἔργο «Μπουινιά, γροθιά καὶ
κάτω».

Πολλὲς φορές ὁ «Ὁμηρος» καὶ ἡ «Ἀλ-
γεβρα» παρηκο-
λοῦθησαν τέ-
τοιου εἶδους
ἔργα, ἀκουμπι-
σμένοι στὸ γό-
νατο τῶν νεα-
ρῶν θεατῶν.

Τὸ πιὸ ἐνδια-
φέρον μέρος τῆς πελατείας ὅμως εἶναι ἀσφαλῶς οἱ ἀλῆ-
τες, πού θρονιάζονται ἐκεῖ ἀπ' τὸ πρωὶ, μαζὺ μὲ τὸ φαί
τους, γιὰ νά φύγουν τὰ μεσάνυχτα. Ὁ κινηματογράφος γι'
αὐτοὺς ἔχει γίνει πάθος. Ἀμα δὲν ἔχουν τὰ λεπτὰ πού
χρειάζονται γιὰ ἓνα εἰσιτήριο, θὰ τοὺς δῆτε στὴν εἴσοδο
νά ζητιανεύουν πενηνταράκι—πενηνταράκι, μέχρι νά συμ-
πληρώσουν τὸ πολυπόθητο αὐτὸ εἰσιτήριο.

—Ἐνα πενηνταράκι ρε καλόπαιδο νάμπῶ στὴν «Ἑλλάς!»

Ἀλλὰ γιὰ νά καταλάβετε καλὰ τὸ τί γίνεται σ' αὐτοὺς
τοὺς κινηματογράφους, ἀκούστε τί ἔπαθε ἓνας πού εἶχε τὴν
ἀφέλεια νά μπῇ μὲ παπιγιὸν σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς.

Μοῦ τὰ διηγήθηκε καὶ σ'α τὰ μεταβιβάζω ὅπως τ'άκουσα:
«Πλήρῳσα τὸ εἰσιτήριό μου καὶ μπῆκα στὴν αἴθουσα. Ἐ-
πειδὴ δὲν ὑπάρχουν ταξιθέτριες, στάθηκα μιά στιγμὸν στὴν
εἴσοδο γιὰ νά συνηθίσω τὰ μάτια μου στὸ σκοτάδι. Καθὼς
λοιπὸν στεκόμουν, ἀκούω μιά φωνὴ ἀπὸ πολὺ κοντά μου:

—Κόψε στύλο, ρε καλόπαιδο.

Δὲν μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ, πὼς αὐτὴ ἡ φρά-
ση ἀφοροῦσε ἐμένα, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο
ὅτι δὲν ἀσχολήθηκα ποτὲ μὲ τὴν ξυλουργικὴ.
Ἡ φωνὴ ξανακούστηκε σ' ἐπιτακτικώτερο τόνο:

—Φεύγεις ἢ δὲ φεύγεις, ρε ὄσπριο.

Καὶ πάλι ὅμως δὲν κατάλαβα ὅτι τὸ «ὄσπριο»
ἦμουν ἐγώ. Μιά γερὴ σπρωξιὰ μ' ἔκανε νά ἐν-
νοήσω περὶ τίνος πρόκειται. Πῆγα νά διαμαρ-
τυρηθῶ:

—Μὰ σ'α παρακαλῶ, τί τρόπος εἶναι... Σ'αὐ-
τὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο μὲ διέκοψαν δυὸ—τρία
ζευγάρια χέρια πού ἀρχισαν νά πέφτουν στὴς
πλάτες μου σὲ ἀκατάστατα χρονικὰ διαστήμα-
τα. Νά μὴ σ'α τὰ πολυλογῶ, βρέθηκα τέλος
πάντων σ' ἓνα κάθισμα, δαρμένον καὶ εὐχαρι-
στημένος. Δίπλα μου, ἐκ δεξιῶν, καθόταν ἓνας
μαυριδερός καὶ ξυπόλυτος πλασσομούρης, πού
ἀκουσα νά τὸν φωνάζουν «Μπούρδα».

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἀριστερά μου δηλαδή,
ἦταν ἐξαπλωμένος ἓνας κρεμανταλάς, φανατι-
κὸς ἐχθρὸς τοῦ σαπουνιοῦ καὶ τοῦ νεροῦ. Ἐκτὸς
τῶν αὐτῶν κυρίων, εἶχα τὴν τιμὴ νά γνωρίσω
καὶ ἓνα ζευγάρι πόδια, πού ἀκουμποῦσαν καθ'
ὅλη τὴ διάρκεια τῆς παραστάσεως, ἀπάνω

ΟΙ ΛΑΪΚΟΙ



στὴν πλάτη μου. Ἀρχισα νά πα-
ρακολουθῶ τὸ ἔργο. Μιά κυρία τρα-
γουδοῦσε, ἐνῶ συγχρόνως ἀκουγό-
τανε—ἦταν ἡχητικὴ ἡ ταινία—ἓνας
σιδηρόδρομος, πού ἔτρεχε μὲ δαι-
μονιώδη ταχύτητα.

Ξαφνικὰ, ὁ διπλανὸς μου κ. Μπούρδας,
ἀνέλαβε νά μὲ πληροφορήσῃ ὅτι:

—Ὁ σιδηρόδρομος ρε καλόπαιδο, πού
ἀκούγεται, θὰ περάσῃ στὴν ἄλλη πρᾶξις
Ἐπειδὴς... δηλαδή... τὸ ὁποῖον.

Ὁ ἐξ ἀριστερῶν διπλανός μου ἐνδιαφέ-
ρεται καὶ ρωτᾷ μὲ ἀγωνία τὸν Μπούρδα.

—Τὸ «παλληκάρι», ρε καλόπαιδο, θὰ
τὸ πάρῃ στὸ τέλος τὸ κορίτσι;

Ὁ ἄλλος, πρόθυμος ἀπαντᾷ:

—Ναί, νά δῆς ρε σὺ τί θὰ γίνῃ. Αὐτὸς
ὁ Τζαίμης.

—Αὐτὸς μὲ τὸ Ντούγκλας μουστάκι,
ρε καλόπαιδο;

—Ναί, ρε σὺ, ὁ συμμορίτης, θὰ ρίξῃ
δηλητήριο στὸ φαγὶ τοῦ παλληκαριοῦ.

—Καὶ θὰ τὸ φάῃ;

—Ὅχι ρε σὺ, θὰ τὸν σώσῃ ἡ δοῦλα...
Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ συνέχεια, ὅχι πιά ἐπὶ
τῆς ὁθόνης, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς... πλατείας!

Ἀρχισα πάλι νά παρακολουθῶ τὸ ἔρ-
γο. Ὁ Τόμ, τὸ «παλληκάρι» καβάλλα σ' ἓνα

ἄσπρο ἄλογο,
διασχίζει βου-
νὰ καὶ δάση.
Ἀλλὰ, κατὰ κα-
κὴ τύχη, τὸν
παρακολουθοῦ-
νε καμμιὰ δε-
καριά συμμορί-
τες.

Τὸν πᾶν πᾶν κάποιος σπουδαῖα ἔγγραφα. Ὁ Τόμ,
δὲν τοὺς ἔχει πάρει χαμπάρι καὶ ξεπεζεύει. Ἐδῶ ἐπεμβαί-
νει τὸ κοινόν:

—Τὸ νοῦ σου, Τόμη. Μὴ κατεβαίνεις, ἀπὸ πίσω σου ἔρ-
χονται, ἀπὸ πίσω σου...

Κάποιος τὸν συμβουλεῖ:

—Φύγε ἀπὸ τὸ δάσος, ρε κορόιδο.

Ὁ ἀθεόφοβος ὅμως Τόμης, δὲν... ἀκούει καὶ ἐξακολου-
θεῖ ἀτάραχος τὴ δουλειά του, δι' ὃ καὶ συλλαμβάνεται!

Τὸ «νοῦμον κοινόν» δυσανασχετεῖ:

—Δὲν στάλεγα, ρε Τόμη... Σὲ πιάσαν κῶτσο !..

Τὰ φῶτα ἀνάβουν. Τέλος τῆς 14ης πράξεως. Οἱ θεαταὶ
ἀρχίζουν νά σχολιάζουν τὰ γεγονότα:

—Εἶδες ρε Μπούρδα γροθιά πού ἔφαγε ὁ συμμορίτης;

Νά, ἔτσι... Καὶ ἀκολουθεῖ ἀκριβῆς ἀναπαράστασις στὴν πλά-
τη τοῦ Μπούρδα. Ὁ Μπούρδας ὅμως ἐξανίσταται:

—Νά, ρε χάπι, ἔτσι τὴν ἔδωσα... Γκάπ.

—Τί βαρᾶς, ρε Μπούρδα...

—Ἐσὺ γιατί βάρεσες, ρε πατημένο σαμιαμίδι;

—Ἐγὼ ἤθελα νά σοῦ δείξω.

—Ἀ, νά χαθῆς, ρε σοφλί. Κι' ἀρπάζονται.

Ἀξαφνα βλέπω κάποιον, ἀπ' τὰ πρῶτα καθί-
σματα, νά μοῦ κἀνὴ νόημα νά πάω ἐκεῖ. Στὴν
ἀρχὴ φαντάστηκα πὼς γελιέμαι. Σὰν εἶδα ὅμως
κι' ἐπέμενε, σηκώθηκα καὶ τὸν πλησίον ἀπὸ
περιέργεια καὶ τὸν ρώτησα μ' εὐγένεια τί θέλῃ:

—Μὲ τὸ μάρδον, ρε πατριώτη, ἔχεις κα-
νένα τσιγαράκι, τὸ ὁποῖον;

Τί νά κάνω; Βγάξω τὸ πακέτιο μου καὶ τοῦ
προσφέρω. Ὁ διπλανός του δὲν ἔχασε τὴν εὐ-
καιρία. Μοῦ βούτηξε κι' αὐτὸς ἓνα, εὐχαριστών-
τας με συγχρόνως. Ἐνῶ ἔφευγα μοῦ φώναξε:

—Μὲ τὸ συνώμην δηλαδή, μοῦ δίνεις κι' ἓνα
γιὰ μετὰ τὸ φαί;

Τοῦδῶσα κι' αὐτὸ γιὰ νά ἡσυχάσω. Γυρίζον-
τας στὴ θέσῃ μου, μὲ ρώτησε κάποιος, πού φαί-
νεται εἶχε μπῇ ἀπ' τὸ πρωὶ:

—Ρε καλόπαιδο, μέρα γιὰ νύχτα εἶναι δέξω;

—Μέρα...

Μοῦ φαίνεται πὼς δὲ χρειάζεται ἄλλο. Ἐχε-
τε πάρει μιά ἰδέα.

(Κείμενο καὶ καρικατοῦρες Ἀλ. Σακελλαρίου).



-AΛΛΟ !
-AΛΛΟ !
-AΛΛΟ !
-AΛΛΟ !
-AΛΛΟ !

Μετὰ μισθὸν ὥρα :

Το ῥι το Τη λε φ ὶ ν η μ α μεταξὺ τῶν ἴδιων.

— Ἀλλό ! 9—9855 ;

— Ναί, νιάντυ, ἐγὼ εἶμαι.

— Ἀκουσε Τζάκ. Θά μιλήσωμε μπίζινες.

— Εἵμαι ὅλος αὐτιά.

— Ἡ ἔταιρεία Γκαίρικ τῶν Λεωφορείων τῆς Μινεσότας ἔχει σακατέψει κυριολεκτικῶς τὴν ἔταιρεία μας. Τὸ τελευταῖο τρίμνο εἶχαμε ζημία. Τὰ τραῖνα μας ταξιθεύουν σχεδὸν ἀδειανὰ. Ὁ κόσμος προτιμᾷ τὰ λεωφορεία. — **ΑΛΛΟ !**

— μόνος τρόπος νὰ μὴ καταστραφούμε εἶναι ν' ἀγοράσωμε τὴν ἔταιρεία Γκαίρικ. Ἐπροσπαθήσαμε μὰ ἐστίαθῃ ἀδύνατον. Ἡ δεσποινὶς Γκαίρικ, ποὺ τὴν διευθύνει, μὰ πεισματάρα γεροντοκόρη, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκούσῃ τίποτε. — **ΑΛΛΟ !**

— Ὅκτι διευθύνται τῆς ἔταιρείας μας ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν πείσουν, μὰ ἀπέτυχαν... — **ΑΛΛΟ !**

— Δὲν ἔξορουν ἀπὸ γυναῖκες.

— Ναί, προκομμένε μου. Γι' αὐτὸ σκέφθηκα ἐσένα. Ἐχεις φάει τὴ ζωὴ σου μὲ τις γυναῖκες. Ἄν κατορθώσῃς νὰ πείσῃς ἐσὺ αὐτὸ τὸ διαβολοθήλυκο νὰ μᾶς πουλήσῃ τὴν ἔταιρεία, θάχης 50 χιλιάδες δολλάρια. — **ΑΛΛΟ !**

— Σύμφωνα, Πόσο προσφέρετε γιὰ τὴν ἔταιρεία Λεωφορείων Γκαίρικ ;

— 200 χιλιάδες δολλάρια. Οὔτε σέντ παραπάνω.

— Ὁ-κέϋ !



Τὸ βράδυ (στὴς 8)
 Τέταρτο τηλεφώνημα :
 — Ἄλλο; Ντάνι.
 — Ἄλλο, Τζάκ.
 — Λοιπόν. Συνήντησα τὴν δεοποι-
 νίδα Γκαίρικ. Ἐπῆγα στὸ γραφεῖο τῆς
 καί...
 — (διακόπτεται). Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν
 οἱ λεπτομέρειες. Τὸ συμπέρασμα σου ;
 — Δὲν εἶνε γεροντοκόρη, ὅπως μοῦ-
 πες.
 — Δὲ σὲ ρωτῶ γι' αὐτό, ζῶν ! Τί

'Αλλό, άλλο !
 — Πάλι έσύ ;
 — Μπαμπά, άγόρασα την 'Εταιρεία Γκαίρικ.
 — 'Ε ; ; ! ! Πόσο ;
 — Έκατό χιλιάδες δολάρια !
 — Αλήθεια ;
 — Αληθέστατα ! Καί έπειδή έσείς προσφέρετε διακόσιες χιλιάδες, οι έκατό πού περισεύουν είναι δικές μου, έκτός της άμοιρης μου, έννοείται.
 — Καί έκτός του ότι σέ διορίζω άμέσως διευθυντή της νέας 'Εταιρείας...
 — Εύχαριστώ, μπαμπά. Είσαι εύχαριστημένος ;
 — Ένθουσιασμένος ! Μά πώς τά κατάφερες βρε διαβολό- παιδο ;
 — Άπλούστατα... έπαντρεύθηκα την Μις Γκαίρικ ! Νά, μπα- μπά, αυτές είναι μπίζινες !
 ΤΖΑΚ ΛΑΒΟΡΦΙ

ΓΕΛΑΤΕ: ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΞΑΝΑΝΙΩΝΕΙ

Σὲ μιὰ αἴθουσα ἐκθέσεως αὐτοκινήτων.

Τὸ γεροντοπαλήκαρο στὸν ὑπάλληλο, ποὺ τὸν πλησιάζει ὡς πελάτη.

— "Ὁχι, εὐχαριστῶ, δὲν ἤρθα νὰ ψωνίσω. Νὰ ἔτσι θέλω νὰ νιώσω μονάχα τὴν εὐχαρίστηση ὅτι βρέθηκα ἀνάμεσά τους καὶ δὲν ἔπαθα κανένα δυστύχημα.

Ε. ΜΑΡΤΙΝΙΔΗΣ

Σὲ μιὰ αἴθουσα ἐκθέσεως αὐτοκινήτων.
Τὸ γεροντοπαλὴκαρο στὸν ὑπάλληλο, ποὺ τὸν πλησιάζει ὡς πελάτη.
— Ὅχι, εὐχαριστῶ, δὲν ἤρθα νὰ ψωνίσω. Νὰ ἔτσι θέλῳ νὰ νιώσω μονάχα τὴν εὐχαρίστηση ὅτι βρέθηκα ἀνάμεσα τοὺς καὶ δὲν ἔπαθα κανένα δυστύχημα.

-AΛΛΟ !
-AΛΛΟ !
-AΛΛΟ !
-AΛΛΟ !
-AΛΛΟ !

Ἐκεῖνη— : Τί παληοξενοδοχεῖο εἶνε αὐτὸ ποῦ μ' ἔφερες, δὲν ἔχει μιὰ ντουλάπα ν' ἀκουμπήσω ἓνα φόρεμα.

Ἐκεῖνος — : Πρὸς τὸ παρὸν ἀκούμῃς ἓνα πᾶνω στὴν πλάτη σου.

A stylized illustration on a textured, light brown background. At the top, a large, ornate, scalloped mirror frame contains a reflection of a woman's head and shoulders in profile, facing right. The woman in the mirror has a very long, pointed nose, large eyes, and is wearing a necklace of large, round pearls. Below the mirror, two women are shown from the chest up, looking up at the reflection. The woman on the left is seen from the side, with dark hair adorned with a large floral arrangement. The woman on the right is facing forward, also with dark hair and a floral arrangement, and wearing a similar pearl necklace. The entire scene is rendered in a simple, graphic style with bold outlines and flat colors.

Γυναίκα καεντρέχεια
Στην έκθεση ζωγραφικής:
— Αγαπητή μου, τι καταπληκτική
ομοιότητα στο πορτραίτό σου.

A woodcut illustration in a dark, expressive style. On the left, a woman stands wearing a long, dark coat with a thick fur collar and a dark hat. She is looking towards the right. On the right, a man is seated at a desk, writing with a quill. He is wearing a light-colored shirt and a dark vest. A large, stylized shadow of a figure is cast on the wall behind them. The scene is set indoors, with a desk and a chair visible. The overall tone is somber and dramatic.

— Τι υπέροχη γούνα ! Πόσο σου κό-
στισε ;
— Ένα φιλί !
— Πού έδωσες στο σύζυγό σου ;
— Όχι, που έδωσε ο σύζυγός μου
στην υπηρέτριά μας.

ΜΙΑ ΛΟΥΡΙΔΑ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΦΙΛΟΥΝ ΞΕΨΥΧΩΝΤΑΣ Μ' ΕΛΑΦΡΟ ΨΙΔΥΡΟ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΗΝΕΜΕΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. ΠΙΔ ΠΕΡΑ, ΣΤΟΝ ΟΧΤΟ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ ΛΙΓΑ ΑΡΑΙΑ ΦΟΙΝΙΚΟΔΕΝΤΡΑ, ΠΟΥ ΨΥΧΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΑΚΙΝΗΤΗ ΣΤΕΦΑΝΗ ΤΩΝ ΜΑΚΡΥΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ. ΚΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΡΙΖΑ ΤΟΥΣ ΜΙΑ ΚΑΛΑΜΟΠΛΕΚΤΗ ΚΑΛΥΒΑ.

Είπε πολύ πρωί ακόμα. Έξω από την καλύβα, βυθισμένη σε σκέψεις, επάνω στην άμμο κάθεται σταυροπόδι μια λυγρή άραπινα δεκά-ξη χρόνων μόλις. Κάθεται ακίνητη και ποτέ ποτέ βάζει την παλάμη της σαν γείσο στο μέτωπό της και κυττάζει με προσοχή μακριά στη θάλασσα.

Δυο μαύρα στίγματα : δυο άνθρωποι που κολυμπάνε. 'Ο ένας τραβάει στα βαθιά, ο άλλος γυρίζει. Πατάει την άμμουδια και χωρίς να δώσει σημασία στη γυναίκα που τον κυττάζει, σκουπίζεται και φοράει τα ρούχα του : το φαρδύ χαλί άμπέχωνο του έγγλέζου στρατιώτη. 'Υστερα ρίχνει μια ματιά στη λυγρή άραπινούλα και την πλησιάζει :

— Σαϊντά, της λέει χαι-ρετώντας.

— Σαϊντά, του άπαντάει εκείνη.

Γύρω δέ φαίνεται ψυχή. Το άλλο μαύρο στίγμα δέ διακρίνεται πιά. Θα βρισκείται πολύ μακριά.

Την κυττάζει μια στά ματιά. 'Εκείνη άπλώνει το χέρι στο πέλαγος και του λέει :

— Πρόσεχε όταν κολυμπάς. 'Η θάλασσα του 'Αβουκίρ είναι ύπουλη.

'Εκείνος κουνάει το κεφάλι του χαμογελώντας : Δεν καταλαβαίνει τι του λέει.

'Εκείνη τη στιγμή βγαίνει από την καλύβα για γρηά μι' ένα μωρό στο χέρι.

— Δικό σου ; την ρωτά. 'Εκείνη κουνάει το κεφάλι περήφανα.

— 'Ο άντρας σου ;

— Στο Κάιρο. 'Εδώ κάθεται ο άδελφός μου.

Με το χέρι της δείχνει τη θάλασσα κι' ύστερα μια άλλη καλαμμένα καλύβα.

Το μαύρο στίγμα μεγαλώνει σιγά σιγά. Τον κυττάζει στα μάτια και του λέει συνοδεύοντας τα λόγια της με νοήματα :

— Τώρα θάβγν. Πρέπει να πάω μέσα. Δεν πρέπει να μ'ας δη μαζί.

— Κοιμάσαι μόνη σου εδώ ; Την ρωτάει [έκείνος δείχνοντας με τα μάτια την καλύβα.

'Εκείνη του γελάει και δείχνει μια σειρά μαργαριταρένια δόντια. Γελάει κι' εκείνος. Οι ματιές της χοροπηδάν επάνω του σα να τον χαιδεύουν όταν του λέει :

— 'Εσθ Γιάννη. 'Εγώ Μαμπρούκα.

— Μαμπρούκα ; ρωτάει εκείνος και συλλογίζεται πως αυτή ή λέξη σημαίνει αετυχία. Μένει με λένε Τσάρλυ.

— Τσάρλυ, λέει κι' εκείνη σαν αντίαλος. Του δείχνει μ' ένα απότομο κίνημα την καλύβα και τρέχει να κρυφτεί.

Το μαύρο στίγμα μέσα στη θάλασσα είχε πλησιάσει πολύ.

Οι νύχτες είναι δρασερές. Στόν ουρανό φεγγαβολούν ταστέρια και το μόνο π' ακούεται στην άπέραντη νυχτερινή σιγαλιά είναι

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΒΟΥΚΙΡ



ο φλοίσβος του κύματος. 'Ο άνεμος σαρώνει την άμμουδιά, αναριριρίζει την λευκή άμμο. Και κάθε πρωί όταν σκάη ο ήλιος το δρασερό νυχτερινό άστράκι έχει εξαφανίσει όλες τις προδοτικές πατημασιές, που πηγαίνουν στην καλύβα της Μαμπρούκας.

Μέσα από τις χαραμάδες, που αφήνουν τ' άραια πλεγμένα καλάμια της στεγής και του τοίχου, περνάει τίς νύχτες τ' άσημένιο φώς του φεγγαριού και ή ανάσα της θάλασσας, που εύωδιάζει δυνατά.... Και όταν ή φαθόπορτα κλείνει πίσω από τόν Τσάρλυ αυτός γονατίζει πάνω στο πάτωμα το άσημωμένο από το φεγγάρι που μπαίνει από τις χαραμάδες των καλαμιών.

Τότε του φαίνεται πως μεγαλώνει ή βοή της θάλασσας. Μπορεί όμως να είναι και ο σφυγμός του που βουίζει στ' αυτιά του. Γιατί νοιώθει δυο μπράτσα να τυλίγονται στο λαιμό του.

Δεν έχουν ανάγκη να μι-λουν. Οι ματιές τους έκφρα-ζουν καλύτερα ό,τι δεν μπο-ρουν να πουν τα χείλια. 'Α-γαπιούνται απλά, αληθινά, πρωτόγονα' μέσα στο φώς του φεγγαριού και στην μυ-ρωμένη πνοή της θάλασσας του 'Αβουκίρ που φιλεί την άμμουδια και σιγαλοβογγάει.

Μα ή θάλασσα του 'Αβου-κίρ είναι ύπουλη. 'Ενα πρωί ή Μαμπρούκα βλέπει από μακριά τόν καλό της να πα-λεύει με το προδοτικό ρεύμα. Κουρασμένος από την γλυ-κειά νύχτα που πέρασε κον-τά της ο Τσάρλυ δεν μπορεί ν' άντισταθή στο ύπουλο εμάτι που άνοίχτηκε ξαφνι-κά μπροστά του. Στην άμ-μουδια ή Μαμπρούκα έρριξε μια στριγγιά κραυγή και λι-ποθύμισε. Το βραδάκι την σήκωσε ή γρηά και την πήγε στην καλύβα.

'Όταν συνήλθε βγήκε πά-λι κρυφά απ' την καλύβα με τα μάτια στεγνά μα φλογι-σμένα. Το φεγγάρι άσήμωνε το κύμα και κεί δα στην άμ-

μουδια βρισκόταν ξαπλωμένο το κορμί του καλού της. Με μια απότομη κίνηση γυμνώνεται και το μπρούντζινό της το κορμί φωτισμένο απ' το φεγγάρι έγυρε, γονάτισε. Σύρθηκε με τα γό-νατα ως το πτώμα του. Πηρε το κεφάλι του στην άγκαλιά της κι' ως το πρωί τόν ναούριζε με τις λίγες έρωτικές έγγλεξικες λέξεις που της είχε μάθει.

'Όταν άρχισε να ροδίξη ή αύγη, κατάλαβε πως ή κρυάδα του νεκρού κορμιού, είχε σιγά-σιγά περάσει το κορμί της κι' είχε φτάσει στην καρδιά της. Τότε ξάπλωσε το πτώμα στην άμμουδια, ντύθηκε και μπήκε μέσα στην καλύβα, μην τύχη και την προ-φτάση ο ήλιος με δακρυσμένα μάτια και ξεραίνοντας τα δάκρυά της σημάδεψε το πρόσωπό της με την τροπή της.

Φορόταν κι' όλες μήπως καμιά άχτίνα βρή κανένα δάκρυ της και άπλωθ ή σ' όλο τόν ουρανό το ουράνιο τόξο του κρυ-φού της πόνου.

'Όταν βγήκε ο ήλιος, ο άνεμος είχε σαρώσει την άμμουδια κι' είχε σκεπάσει τις πατημασιές που άρχιζαν από το πτώμα του Τσάρλυ και τέλειωναν στην καλύβα της Μαμπρούκας.

Ο ΣΑΜΑΡ ΤΖΙΝ ΉΤΑΝ ΤΟ 1916 ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΤΗΣ 'ΑΓΓΛΙΑΣ ΣΤΗ ΤΖΕΝΟΒΑ, ΕΦΤΑ ΣΕ ΕΠΟΛΕΜΟ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Ήταν ή τρίτη μετάθεση μέσα σ' ένα χρόνο που έλάβαινε από την Κυβέρνησή του κι' άπελπισμένος τόξε ρίξει στο πιού. Τόσα γράμ-ματα που είχε στείλει σε φίλους και γνωστούς του στο Λονδίνο

έμειναν όλα χωρίς απάντηση. Ποιά νάταν τάχα ή αιτία αυ-τής της δυσμενείας ; 'Ο πόλεμος βέβαια έφερε αναστάτωση, αλλά ή αναστάτωση αυτή περιωριζόταν στο μέτωπο. 'Ο Σάμαρ Τζιν είχε άκουστά για την κατασκοπεία και την άντικατασκο-πεία αλλά δεν είχε δώσει καμμία σημασία—σαν γνήσιος έγγλέ-ζος—σ' αυτές τις προστυχές... 'Επειτα, τι τόν ένοιαζε 'κείνον ; Αυτός ήταν πρόξενος και όχι χαφιές. 'Όταν του ζήτησαν τιμίες πληροφορίες της έδινε. 'Όταν καταλάβαινε πως ήταν βρωμο-δουλειά στη μέση έκανε τόν κουτό. Μήπως γι' αυτό τόν μετέ-θεταν ; 'Α, μπά ! τι διάβολο : ή Κυβέρνηση της 'Αυτού μεγα-λειότητος άπετελείτο από εύπατρίδες, όχι από καμαριέρες που κρυφακούνε στις πόρτες και κρυφοκυτάνε από τις κλειδαριές !

Κάτω στα 'Ολύμπια, το μοναδικό κέντρο που περνούσε τα βράδια του ολομόναχος σε μια γω-νιά, έπινε, άκουγε τις μουσικές και χαμογελούσε στις όμορφες γυναικούλες αξιοπρεπέστατος και πολύ σικ. Τίποτα δεν τόν έμπόδιζε να κα-λέσει στο τραπέζακι του μια συντροφιά, και προ πάντων την όμορφη εκείνη ξανθούλα που του κλεινε τσαχίνικα το μάτι κάθε φορά που έφερε το ποτήρι της στα χείλη. Είχε τόσο πολύ γλεντήσσει τη ζωή του με γυναικούλες στη Σα-ϊγκόν ! Μήπως γι' αυτό τόν μετέθεταν ; 'Α, μπά ! τι διάβολο. Οι πρόξενοι της 'Αγγλίας δεν είναι καλόγεροι !

Το περασμένο βράδυ είχε λάβει ένα κρυπτο-γραφημένο τηλεγράφημα που του άνάγγελε ότι την άλλη μέρα έπρεπε να δεχθή τόν Τζιμ. Ούέλς, έναν άπεσταλ-μένο μυστικό άστυνομό του Φορίν 'Οφίς, μα ο κύριος αυτός δεν είχε έρθει. Κι' ο Σάμαρ ήταν εύθυμος. 'Ασασρία κι' αυ-τοί οι άστυνομικοί' τρεξίματα, έγγραφα, εύθύνες' σκεφτότανε. 'Ακούτερα που δεν ήρθαν. Και βάζοντας το καπέλλο του βγή-κε στο δρόμο.

'Η Βία Βέντε Σετέμπρε όλόφωτη, και κάτω από τις καμάρες διάφοροι γυρολόγοι πουλούσανε μυστικά άπαγορευμένα λαθραία σκονάκια' κίτρινα γλωμά μπουκαλάκια με ναρκωτικά. Τους ήξερε κι' αυτούς ο Σάμαρ Τζιν. 'Εξω από το γραφείο του γινόταν άλ-λος άνθρωπος, άνηκε στον εαυτό του. Είχε δοκιμάσει στην Σα-ϊγκόν όλα τ' άπαγορευμένα μεθύσα....

'Ενας ναπολιτάνος τόν έπλησίασε και ψιθυριστά του πρότει-νε κάτι. Τόν κυττάζε, χαμογέλασε και κατέβηκε με ήρεμία τα σκαλιά του 'Ολύμπια. 'Η ώραία ξανθομαλλούσα βρισκότανε στο συνεθισμένη της τραπέζι. Τη διέκρινε από μακριά μα—πρά-μα που του φάνηκε παράξενο—είδε πως ή ώραία του άπόψε ήτανε μελαγχολική. 'Ασυ-νάσθητα σαν κάτι να τόν τραβούσε προχώρησε προς το τραπέζακι της, σιτάθη-κε, χαιρέτησε είπε ένα δυο κουβέντες και κάθη-σε μαζί της.

'Ήταν ή πρώτη φορά που έκανε συντροφιά επί-σημα έτσι σε γυναίκα στη Τζένοβα. Κι' όταν σηκό-θηκαν έπειτα από το έκτο ποτήρι του ούίσκι, ή ξαν-θούλα τόν συνάδεψε ανά-μεσα στο πλήθος του 'Ο-λύμπια. Σταμάτησαν δυο τρείς φορές κάτω από τις καμάρες και κάτι ψώνι-σαν από τούς μυστηριώ-δεις γυρολόγους της νύχ-τας, κι' έπειτα χάθηκαν στα στεγνοσόκκακα του λι-μανιού.

Ούέλς με το βοηθό του. Κατέβηκαν, χτύπησαν το κουδούνι και περίμεναν. Ξαναχτύπησαν, πέρασε κάμποση ώρα και νευριασμέ-

νος ο Γζιμ πήγε να χτυπήσει με ή γροθιά του την πόρτα, μα ή πόρτα δεν ήταν κλει-στή ! 'Εσπρώξε και άνέβηκε διασταχτικά στις σκάλες. 'Ο βοηθός του τόν συνάδευσεν ! άνοιξαν μια πόρτα. 'Ήταν το γραφείο. Τα χαρτιά είχαν πα-ραμερίσει και τη θέση τους είχαν πάρει διάφορες μπου-κάλες με ούίσκι. 'Ενα—δυο τρία μικρά μπουκαλάκια ά-δασμένα σχεδόν μαρτυρού-σαν πως μέσα στο γραφείο του Προξενείου είχε γίνει την περασμένη νύχτα κάποιο ιδιότροπο γλέντι.

'Η άτμόσφαιρα ήταν βα-ρειά υπό τις άναθυμιάσεις του αλκοόλ και τών τσιγά-ρων. Μια άλλη όμως μυ-ρουδιά, κάτι που έμοιαζε με τη μυρουδιά σάπιων μήλων και μαραμένων λουλουδιών έκανε τόν άστυνομικό να κουνήσει συμπνεστικά το κε-φάλι του.

Μέσα σε μια βαθειά πολυθρόνα ο Σάμαρ Τζιν κρατούσε άκό-μα σφιχτά ένα πιστόλι με το κεφάλι γεμμένο στο σιγήτος του. Στα χαρακτηριστικά του ήταν χυμένη μια έκφραση ήδονική. Φαίνεται πως τόν σκότωσαν πάνω στο γλέντι. Πριν άκομα πε-ράσει ή επίδραση του ποτού και τού ναρκωτικού.

Καταπληκτοι σταμάτησαν μπροστά στο σκοτωμένο και ο Τζιμ Ούέλς πλησίασε και ξεκάρφωσε από το πέτο του σασκακιού του ένα σημείωμα.

Κάτω από μια πεντάλφα, ζωγραφισμένη μ' ένα σκοτωμένο κόκκινο, σαν να είχε γραφή με αίμα, ο άστυνομικός διάβασε τα εξής :

—'Ούέλς, έμαθα πως έρχόσουν στη Τζένοβα. 'Εμένα θάρδες να βρής βέβαια. Λυπάμαι πως θύμα έπρεπε να πέση ο φω-χός Σάμαρ γιατί τόν μετέθεταν όλη την ώρα και δε μπορούσε νάνεχθ ή κατι χαφιές σαν κι' εμένα.

'Εχε γεια. Κύττα μην παιδεύτης και ψάξης να βρής τα μυ-στικά μου έγγραφα και τόν ειδικό κώδικα. Τα πή-ρα όλα μαζί μου. Σ' αφή-νω γεια και σε συμβου-λεύω να μη θυμώσης που έληξε τόσα άσχημα ή άπο-στολή σου. 'Ες άλλοτε.—Λουστία ή καϊάσποκος.

Τα γράμματα ήταν στα-θερά λεπτά και φαινόταν ότι είχαν γραφή ψυχράμα. Οι δυο άστυνομικοί έρ-ριξαν μια ματιά στο δω-μάτιο, μάζεψαν τα μπου-καλάκια τών ναρκωτικών και είδοποίησαν την άστυ-νομία. 'Επειτα έφυγαν ά-άναζητώντας με στην ίλιγ-γιώδη ταχύτητα του αυτο-κινήτου να ξεχάσουν το εί-ρωνικό γράμμα και τις τύ-ψεις τους που φτάσαν μια μέρα άργότερα.



ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ



— 'Η κόρη σας, κυρία, παίζει πιάνο κατά ευαγγελικό, τρόπο.
— 'Αχ, μάλιστα παίζει σαν άγγελος, σαν χερουβείμ.
— Βέβαια, και ή δεξιά της άγνοεί τί ποιεί ή άριστερά της !

Ο Τζοβανίνο Σκαρπίνι δὲν ἔσθλωνε ἄστεϊα. Μόλις ὁ Ματέο Τζακομπίνι ἀπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ, μπρὸς στὴν πόρτα τῆς ὠραίας Ἀντέλλας Περλάττι, ποὺ ἐκορτάριζαν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸν καιρὸ ἄκόμα ποὺ πῆγαιναν... στὸ σχολεῖο, ἐθόλωσε τὸ μυαλό του. Τραβάει τὸ πιστόλι καὶ — μπάμ! — ὁ Ματέο Τζακομπίνι κυλιέται κάτω μουγκρίζοντας...

Μά, θές τώρα ἀπὸ τὸ «μπάμ» τοῦ πιστολιοῦ, θές ἀπ' τὰ μουγγρητὰ τοῦ θύματός του, ποὺ τοῦ σπάραξαν τὴν καρδιά, ὁ Τζοβανίνο Σκαρπίνι... ἐξύπνησε. Μάλιστα, κυρίες καὶ κύριοι... Ἦταν ὄνειρο! Ἐφιάλτης! Ὁ Τζοβανίνο Σκαρπίνι ἔνοιξε τὰ μάτια μ' εὐχάριστη ἐκπληξη, ἐβεβαιώθηκε πὼς τὸ ἐγκλημά του ἦταν ὄνειρο καὶ πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔχῃ ντράβαλα μὲ τὴν Καταδίκη καὶ κατόπιν... ἐθύμωσε κατὰ τοῦ Τζακομπίνι.

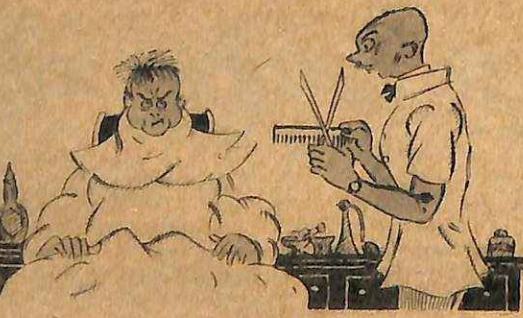
— Ἀκούς ἐκεῖ τὸν παλάνθρωπο, ἐπιθύρισε, σφίγγοντας τὴς γροθιές του, ἀκούς θράσος ποὺ τὸ εἶχε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ μὲ χαστουκίσῃ... ἔστω καὶ στὸν ὕπνο μου! Τὸ ζῶν!

Καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε ἀκόμη μιὰ φορά ὁ ἥρωικός Τζοβανίνο πὼς ἦταν στὸ κρεβάτι του καὶ ὅτι δὲν βρισκόταν κανεὶς ἄλλος μέσα στὸ δωμάτιό του, ἐπήδησε μὲ ὀργὴ καὶ ἄρχισε, μπρὸς στὸν μεγάλο καθρέπτη τῆς ντουλάπας του, νὰ ποδοπατᾷ... τὸ χαλί, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἑαυτὸ του μιὰ ἰδέα πὼς θὰ ἐποδοπατοῦσε... τὸν ἀντίπαλό του ἂν τὸν εἶχε στὰ πόδια του!

Βέβαια ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἔκανε ὁ Τζοβανίνο Σκαρπίνι ἦταν τρέλλες! Μὰ γιὰ νὰ ποῦμε καὶ τὸν στραβοτὸ δίκιο, ὁ Ματέο Τζακομπίνι δὲν εἶχε καμμιά δουλειὰ ν' ἀνακατεῖται σὲς ἐρωτικές ὑποθέσεις τοῦ Τζοβανίνο. Γιατὶ νὰ ἐπιμένῃ, χρόνια ὀλόκληρα τώρα, νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά τῆς Ἀντέλλας Περλάττι, ἀφοῦ ἤξερε πὼς αὐτὴ ἐπροτιμοῦσε τὸν Σκαρπίνι — ἔτσι τοῦλάχιστον ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ Σκαρπίνι — καὶ ἀφοῦ ὁ φτωχὸς ὁ Τζοβανίνο εἶχε κάνει τόσες καὶ τόσες θυσίες γιὰ τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του; Καὶ τί θυσίες! Ἀκούστε:

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα: Ἐπειδὴ στὴν Ἀντέλλα ἀρέσανε πολὺ οἱ καραμέλες, ὁ Τζοβανίνο, μόλις ἐτελείωσε τὸ σχολεῖο, ἔγινε καραμελάτζης. Καὶ ὅταν τὸ καραμελάδικο ἐφαίρισε καὶ ἡ Ἀντέλλα ἔστρεψε τὰ γοῦστά της στ' αὐτοκίνητα, ὁ Τζοβανίνο Σκαρπίνι... ἔγινε σωφὲρ σὲ ταξί. Μὰ ἡ σκληρὴ Ἀντέλλα ἐβαρέθηκε γλῆγορα καὶ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐρρίχτηκε στὰ λούσα καὶ στὰ μπιζοῦ. Ὁ Τζοβανίνο τότε κατώρθωσε νὰ μὴ ὑπάλληλος σ' ἕνα κοσμηματοπωλεῖο καὶ νὰ τὴν φορτώσῃ κοσμήματα. Δὲν πέρασαν ἔξη μῆνες καὶ ἡ μὲν Ἀντέλλα ἐμπήκε στὸ θέατρο, ὁ δὲ Τζοβανίνο... στὴ φυλακὴ, δι' εὐνοήτους λόγους.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὁ Τζοβανίνο, ἡ Ἀντέλλα ἦταν μεγάλη καὶ τρανὴ. Ἀστὴρ τῆς ἐπιθεωρήσεως! Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν πλησιάσῃ πιά ὁ φτωχὸς ἐρωτευμένος. Ὅσες φορές ἐπέχειρσε νὰ πάῃ στὸ σπίτι της, τὸν διώκανε οἱ καμαριέρες μὲ τὴν στερεότυπη πρόφαση: «Ἡ κυρία εἶνε ἀπασχολημένη». Τότε ἐσκέφθη ἕνα ξευπνο τέχνασμα: νὰ βλέπῃ τὸ ἱδραλμά του ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πρῶτα καθίσματα. Ἀλλὰ πὼς; Ἐνὰ «φωτέιγ ὀρχή»



τροῦ. Νὰ γιατί τὸ τέχνασμα ὠνομάσθη «Ξευπνο»...! Ἐ, φαντάζεσθε πιά τὴ χαρὰ του! Κάθε βράδυ, στρογγυλοκαθισμένος μπρὸς στὸ «ἀναλόγιό» του μὲ τὸ σαξόφωνο στὰ χέρια δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ τὴν Ἀντέλλα του. Ὅταν αὐτὴ ἔβγαινε στὴ σκηνή, τὸ σαξόφωνο ἐσκέπαζε ὅλη τὴν ἄλλη ὀρχήστρα. Μὲ τόσο πάθος ἔπαιζε ὁ Τζοβανίνο. Μὰ ἡ Ἀντέλλα δὲν, τοῦδινε σημασία...

Μιὰ μέρα ὁ μαρμπερὸς τοῦ Τζοβανίνο ἐνῶ τὸν ἐκούρευε, τοῦ λέει: — Τάμαθες, Τζοβανίνο; Ἡ Ἀντέλλα, ἡ πρωταγωνίστριά σας, ἀρρώστησε ξαφνικὰ ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα καὶ δὲν θὰ παῖξῃ ἀπὸψε. Τὴν πῆγαν στὸ Νοσοκομεῖο. Εἶναι πολὺ σοβαρά. Ἀπὸψε θὰ γίνῃ ἡ ἐγχείρησις... — Ἐ, ;!!! ἔκαμε ὁ Τζοβανίνο, δοκιμάζοντας ἕνα αἶσθημα φρίκης, ποὺ ἔκαμε τὴς τρίχες του νὰ σηκωθοῦν καὶ τὸν ὑπαρμύερν νὰ τρομάξῃ. Ὡστε δὲν θὰ δῶ ἀπὸψε τὴν Ἀντέλλα μου; — Ἐτσι φαίνεται, ἐπιθύρισε ὁ κούρεας. — Τέλειωσε, γλῆγορα, εἶπε τότε σὲ τρομερὴ ταραχὴ ὁ Σκαρπίνι. Πρέπει πρὶν νυχτώσῃ νὰ πάω στὸ θέατρο νὰ δώσω τὴν παραίτησή μου. — Γιατὶ; Δὲν θὰ εἶσαι πιά μουσικός; — Ὁχι. Πρέπει νὰ εἶμαι κοντὰ στὴν Ἀντέλλα. Γιατὸ τὸ θὰ πάω νὰ γίνω... νοσοκόμος!

Μετὰ μισή ὥρα ὁ Τζοβανίνο βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ Νοσοκομεῖου, ὅπου τὸν ἐπιπροφύρῃσαν ὅτι ἡ ἐγχείρησις τῆς Ἀντέλλας θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόσληψή του ὡς νοσοκόμου ἔπρεπε νὰ δῇ τὸν ἴδιο τὸν διευθυντὴ τοῦ χειρουργείου... Ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ δὲν ἔκλεισε μάτι. Τὰ χαράματα τὸν πῆρε ὁ ὕπνος καὶ εἶδε τὸ ὄνειρο ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ ἐυπνήσῃ τρομαγμένος, ὅπως εἶδαμε στὴν ἀρχή... Δὲν εἶχε δίκιο ὁ ἄνθρωπος; Τί γύρευε ὁ Ματέο Τζακομπίνι τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ μὴ στὴ μέση;...

Ἀφοῦ ὁ Τζοβανίνο ἐξεθύμανε ποδοπατώντας τὸ χαλί, ἐθυμῆθηκε πὼς ἦταν ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ γινόταν ἡ ἐγχείρησις τῆς Ἀντέλλας. Ντύνεται ἀμέσως καὶ τρέχει στὸ Νοσοκομεῖο. — Ἦρθα γιὰ νὰ δῶ τὸν χειρουργό, εἶπε, εἶμαι ὁ νοσοκόμος πού... — Ἀ, μάλιστα, τὸν διέκοψε ὁ γραμματεὺς, περάστε νὰ δῇτε τὸν χειρουργό τώρα, γιατί σὲ λίγο θὰ κάμῃ τὴν ἐγχείρησις τῆς κυρίας Ἀντέλλας Περλάττι. — Καὶ ποῖος εἶν' ὁ χειρουργός; ἐρώτησε ὁ Τζοβανίνο. — Εἶνε ὁ δόκτωρ Ματέο Τζακομπίνι. — Ἐ, ;!!! ἔφωναξε κατάπληκτος ὁ Τζοβανίνο, ὁ Ματέο Τζακομπίνι ἔχει γίνῃ γιατρός; ὁ ἀντεραστὴς μου, θὰ κάμῃ τὴν ἐγχείρησις τῆς Ἀντέλλας; Δὲν θέλω πιά νὰ γίνω νοσοκόμος, ἐφώναξε ὁ Τζοβανίνο. Ἀφοῦ θὰ τῆς κάνῃ αὐτὸς τὴν ἐγχείρησις, ἡ Ἀντέλλα ἀσφαλῶς θὰ πέσῃ στὰ χέρια μου! Ἀσφαλῶς!

Ἐέρετε τί πάω νὰ γίνω τώρα ἀμέσως; — Τί; — Πάω νὰ γίνω... νεκροθάφτης!! Καὶ ἔφυγε τρέχοντας...

Ὁ πάστορ Τόμσον ἔλαβε ἕνα σημεῖωμα ἀπὸ τὴν παλαιὰ του φίλη Ἐβελιν Σμιθ ποὺ τὸν καλοῦσε στὸ προσκέφαλό της. Ἡ Ἐβελιν, μιὰ ἡλικιωμένη γυναικί, ὡς πενήντ' ἔντε χρόνων, ἦταν παραλυτὴ δέκα χρόνια τώρα. Τὸ παρελθὸν τῆς ἦταν ἀρκετὰ σκοτεινὸ καὶ ὁ μόνος ποὺ γινώριζε κάτι ἀπὸ τὰ μυστικά της ἦταν ὁ πάστορ. Σὲ λίγο ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς ἀνοίγε ἀθόρυβα, καὶ ἕνας συμπαθητικὸς γέροντας, μὲ κάτασπρα μαλλιά, ὀλοκάθαρη ἀσπρὴ ἐπιδερμίδα καὶ σαγηνευτικὸ βλέμμα πλησίασε στὸ κρεβάτι. Ἦταν ὁ πάστορ Τόμσον. Ἐπιάσε τὸ ἀδυνατισμένον χέρι τῆς ἐτοιμοθάνατης μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ τὴν κύταξε μ' ἀπαλωσύνη. Στὸ πρόσωπο τῆς Ἐβελιν ζωγραφίζονταν ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου. Ὡστόσο τὸν ἀνεγνώρισε καὶ πῆρε κάποιον θάρρος. — Αἰδεσιμώτατε, ἔχω καὶ πολὺ σοβαρὸ νὰ σᾶς πῶ, ψιθύρισε. Πρόκειται γιὰ τὸν Πῶλ.

Ὁ πάστορ, στὸ ἀκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἔσφιξε τὰ χεῖλη του, καὶ ἔδειξε κάποιαν ἀόριστη δυσἀρεσκεία. Τῆς χάιδεψε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή. — Πιστέψτε με, κυρία, πὼς ὡς σήμερα ἔκανα ὅ, τι ἦταν δυνατό γιὰ νὰ τὸν σώσω. Εἶναι ἕνα παιδί ποὺ αἰσθάνεται μεγάλῃ κλίση στὸ χεῖμα. Τὸν ἡλεκτρίζει σὰν μαγνήτης καὶ ἀψηφά κάθε κίνδυνον γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃ. Προσπαθῶ νὰ τὸν κρατῶ ὅσο μπορῶ σὲ κάποιο λογικὸ ἐπίπεδο. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μοῦ τὸν παραδώσατε στὴν κηδεμονία μου ἔχει καλύτερέψει. Τὰ χρέη τὸν περιορίστηκαν, τὸ χαρτοπαίγνιον δὲν τὸν πολυβλέπει καὶ κατώρθωσα νὰ κανονίσω ἐκείνη τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀπάτης ποὺ εἶχε κάνει. Ἡ ἐργασία, ποὺ τοῦ βρῆκα, τοῦ λιγοστεύει τὴν διάθεσιν τῆς σπατάλης. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦχει μικρὸ μισθὸ καὶ θάθελα σ' ὅλη του τὴ ζωὴ νὰ μὴν κέρδιζε περισσότερα. Τὸ μικρὸ καὶ ἀσφαλὲς ἐσοδο εἶναι τὸ μόνον ἀντιφάρμακον γιὰ ἕναν σπάταλον.

Ἡ Ἐβελιν ἄκουε τὸν πάστορα καὶ τὸ βλέμμα τῆς ζωήρεε ἀπὸ χαρὰ. Μόνο, ποὺ καὶ ποὺ μερικὲς μαῦρες σκέψεις βάραιναν τὰ βλέφαρά της. — Μ' ὅλη τὴν ἐκτίμησιν ποῦχα γιὰ σᾶς, τοῦ ἀπάντησε σιγανὰ καὶ βραχνά, δὲν παύω νὰ εἶμαι μητέρα καὶ νὰ θέλω τὸ παιδί μου νὰ ζῇ καλά. Γι' αὐτὸ εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη διὰ τὸ ἀπέχωμαι πὼς στενοχωρεῖται ἀπὸ λεπτά. Δυστυχῶς ἡ μοῖρα μου δὲν θέλησε νὰ τὸχω κοντὰ μου. Ὁ ἀντρας μου δὲν ξέρει πὼς ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ θέλω, σεβασμιώτατε, νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε πὼς δὲν θ' ἀρνηθῇτε νὰ ἐκτελέσετε μὴν τελευταία μου θέλησιν. Ὁ πάστορ ταράχθηκε κάπως Διαισθάνονταν τὴ θέλησιν της. Θὰ τοῦ κληροδοτοῦσε χεῖματα. Ὡστόσο φρόντισε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του καὶ ἀπάντησε. — Ἀν αὐτὸ πρόκειται νὰ ὠφελήσῃ τὸν Πῶλ, γιατί ὄχι; — Γι' αὐτὸ ἀκριβὲς πρόκειται, ἐξήγησεν ἡ ἐτοιμοθάνατη. Κ' ἔχωσιν τὸ χέρι της μὲ κόπο κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της. Σὲ λίγο, στὰ μάτια τοῦ πάστορα σπιθόβόλησε ἕνα μαργαριταρένιον περιδέραιο.



— Νά! αὐτὸ εἶναι δικό του, εἶπε. μὲ συγκίνησιν ἡ ἐτοιμοθάνατη. Εἶναι τοῦ πατέρα του. Μ' αὐτὸ τὸ περιδέραιο μ' ἀγόρασε. Εἶναι τώρα τριάντα χρόνια. Κορίτσι ἀμυαλό τότε, δέχτηκε νὰ προσφέρω τὸ κορμί του γι' αὐτὸ τὸ κόσμημα. Καὶ σκύβοντας ἔκανε νόημα στὸν πάστορα νὰ πλησιάσῃ. — Ἦταν διαρρήκτης! πρόσθεσε μὲ κομμένη φωνὴ ἡ Ἐβελιν. Καὶ τὸ περιδέραιο αὐτὸ εἶναι κλεμμένο. Ὁ πάστορ ἀνατρίχασε, ὥστόσο πῆρε τρέμοντας τὸ περιδέραιο καὶ τὸ ἐξέτασε. — Αὐτὸ εἶναι ὅλη ἡ ἀτομικὴ μου παρουσία! ὁ ἀντρας μου δὲν γινώριζε τὴν ὑπαρξὴν του. Λοιπόν, ἐκεῖνο ποὺ θάθελα ἀπὸ σᾶς εἶναι νὰ τὸ ἐκποιήσῃτε καὶ τὰ λεπτὰ νὰ τὰ δώσετε στὸ παιδί μου. Θέλω σὰν πεθάνω νὰ ξέρω πὼς ὁ Πῶλ θὰ νὰναι πλούσιος. Τὸ βλέμμα τοῦ Τόμσον πῆρε αὐστηρὴ ἐκφραση. — Τὸ περιδέραιο αὐτὸ θὰ νὰναι ἡ καταστροφὴ του. Ἡ ἐτοιμοθάνατη ὅμως εἶχε χάσει τὴς αἰσθήσεις της. Καὶ μόλις ἀνάπνεε, ἐνῶ ἔνοιωθε τὸ χέρι της νὰ παγώνῃ στὸ δικό του. Σὲ λίγο πέθαινε...

Ὁ πάστορ Τόμσον μόλις ἐγκατέλειψεν τὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς καὶ βρέθηκε στὸν κήπο ἐνωμένος τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ξελερωμένο. Ἡ δροσιὰ τοῦδωσε πίσω τὸ χαμένο χρώμα τοῦ προσώπου του καὶ ἡ γαλήνη ἀγκάλιασε ὅλα του τὰ χαρακτηριστικά. Ὡ;

τόσο παρέμενε βυθισμένος σὲ σκέψεις. Εἶχε νὰ διανύσῃ μισὴς ὥρας δρόμο γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του. Τάχυνε τὸ βῆμα του σφίγγοντας στὴν παλάμη του τὸ καταραμένο περιδέραιο ποὺ τοῦ φλόγιζε τὴ φαντασία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, περνώντας ἀπὸ τὸ γεφυράκι ἐνδὸς ποταμοῦ σκέφθηκε νὰ τὸ πετάξῃ μέσ' στὰ θολὰ καὶ βρώμικα νερά του. Κάτι ὅμως τὸν ἐμπόδισε: ἡ θέλησιν τῆς ἐτοιμοθάνατης ποῦπερε νὰ εἶναι ἱερή. Ἐδίωξε αὐτὴ τὴ σκέψιν καὶ ἔφερε τὰ μαργαριτάρια μπρὸς στὰ μάτια του. Ἦσαν πάντα ἀπὸ ἐξήντα μεγάλα, κάτασπρα, ἐκτυφλωτικά. Ἐξαφνα ὅμως ταράχθηκε. Πού θὰ τὰ πουλοῦσε; Στὸ χωριὸ δὲν ὑπῆρχε ἀδελαντοπωλεῖο, καὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ πωλῇ γιὰ τὴν πόλιν. Ἀν ὅμως τὰ πωλοῦσε, γινώριζαν καὶ τὸν κατηγοροῦσαν γιὰ κλεπταποδόχο; Τί ἐπρεπε νὰ κανῇ; Μ' αὐτὲς τὴς ἐφιαλτικῆς σκέψεϊς ἔφτασε στὸ φτωχικὸ τοῦ ὀπιτικοῦ. Ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ προσχώρησε μὲ ρυθμικὸ βῆμα πάλιν στὸ νωπὸ χῶμα. Ἀνέβηκε τὰ πέτρινα σκαλιά της καὶ σὲ λίγο βρισκόταν στὸ δωμάτιό μου. Στὸ γραφεῖο τοῦ περιμένε ὁ Πῶλ. Ἐνας νέος μὲ περιποιημένα μαλλιά, κομψὴ ἐμφάνισιν καὶ ζωηρὸ βλέμμα. Μόλις τὸν εἶδε, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσιν του καὶ τὸν πλησίασε. — Πατέρα! Χρειαζομαι δίχως ἄλλο 30 λίρες. Τὸ πολὺ ὡς αὔριο. Ὁ πάστορ τὸν κύταξε μὲ βλοσυρὸ βλέμμα. — Μὰ... νομίζω πὼς μόλις χθὲς πῆρες τὸ μισθό σου. Ὁ Πῶλ ἔπιασε μὲ τὰ δυὸ του χέρια τοὺς ὤμους τοῦ θεοῦ τοῦ πατέρα. — Τὸν ἔδωσα σὲ χρέη, τοῦπε γελαστά. Ἐξ ἄλλου τί νὰ κάνουν τόσα λίγα λεπτὰ; Ἰσα-ἴσα ποὺ ζῶ. Ὁ Τόμσον τ' ἀπάντησε ξερά: — Αὔριο θὰ σᾶς δώσω. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε γιὰ τὴν πόλιν. Στὴν τσέπη του εἶχε καὶ τὸ περιδέραιο. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, μῆλκε στὸ ἀδελαντοπωλεῖο μὲ κλονισμένον βῆμα. Ψιθύρισε κάποια προσευχὴ καὶ πλησίασε τὴν ὑπάλληλον καὶ τῆς εἶπε: — Ἐχω ἕνα περιδέραιο, οἰκογενειακὸν κειμήλιον καὶ θέλω νὰ τὸ πουλήσω. Καὶ μὲ μιὰ φοβισμένη κίνησιν ἔβγαλε τὸ κόσμημα ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τῆς τὸ δωσε. Ἡ ὑπάλληλος τὸ κύταξε προσεκτικὰ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιμένῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ. Θὰ πῆγαινε στὸ ἐργαστήριον νὰ τὸ ἐξετάσῃ. Τὸ στηθὸς τοῦ πιέζονταν ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία. Κίχθηκε στὸν καναπέ καὶ περιμένε. Σὲ λίγο φάνηκε ἡ ὑπάλληλος. Ἦταν κάπως σκυθρωπή. — Δικὸ σας εἶν' αὐτό; τοῦπε. Ὁ πάστορ φροντίσας. Ὡστόσο ἀπάντησε μὲ σβυσμένη φωνή. — Νά. Ἐκείνη τότε συνέχισε θαρρετά. — Εἶναι ψεύτικο! Τὸ πρόσωπο τοῦ Τόμσον, στὸ ἀκουσμα αὐτῆς τῆς φράσεως πῆρε μιὰ γλυκεῖαν ἐκφραση. Σηκώθηκε καὶ κάνοσε: τὸ σταυρό του, ψιθύρισε: — Δόξα σοι ὁ Θεός!

ΦΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΝΘΗ

“Ολα τὰ παλιά μπαούλα ἀγαπητές μου κυρίες, θ’ ἀνοίξουν φέτος καὶ κάθε μιά μας θὰ ψάχνει νὰ βρῇ κάτι ἀπὸ τὰ παλιά φτερά πού ἀφήσε περιφρονήματα στὴ ναφθαλίνη.

Φτερά στρουθοκαμήλου γιὰ νὰ στολίσουμε ντραπαρισμένη ζώνη, ἢ νὰ φτιάσουμε γαρνιτούρα στὴν ὠμοπλάτη.

Παραδείσια σὰ ντε-κολτέ μὲς τὰ βραδυνά, πού δίνουν ἔξω τόνο, ζωηρό καὶ εὐχάριστο σὲ μερικά φορέματα μὲ ὠραία καὶ ἴσια γραμμὴ.

Φτερά τοῦ πετεινοῦ νὰ χρησιμεύουν γιὰ φράντζες σὲ κοντὲς κάπες στρουγυλὲς πάνω ἀπὸ βραδυνὲς βελούδινες τουαλέτες.

Φτερά γερακιοῦ γιὰ τὸ γιακά καὶ τὰ μανίκια.

“Οχι μόνο τὰ φτερά μὰ καὶ τὰ ἀνθὲ ἀπαιτεῖ νὰ φορέσουμε ἐφέτος ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότητος ἡ Μόδα.

“Ανθὲ ἀληθινὰ, ζωηρὰ, ζωντανὰ πάνω ἀπὸ τὰ παλτά καὶ τὰ φορέματά μας.

“Ἐνα πλούσιο ματσάκι ἀπὸ κόκκινα γαρύφαλλα πάνω σ’ ἕνα πανωφόρι μάλλινο ἢ ἀπὸ ἀστράχάν, πού θὰ εἶναι ἔτσι μονάχο του κάπως μονότονο χωρίς ἐκεῖνον τὸν κόκκινο, τὸ χτυπητὸ χρωματισμὸ τοῦ λουλουδιοῦ.

“Ανθὲ λευκὰ—γαρύφαλα, τριαντάφυλλα, ὀρχιδεῖδες—ἀληθινὰ ἢ ψεύτικα, τοποθετημένα στὸ ντεκολτέ μιάς ἀπογευματινῆς τουαλέτας; ζωντανὸν τὴν ἐμφάνισή.

“Ἐκτός ἀπὸ τὰ φτερά καὶ τὰ λουλούδια ἔχομε γαρνιτούρες ἀπὸ κορδέλλες, δουλεμένες μὲ τρόπο πού νὰ σχηματίζουν ἕνα μπουκετάκι. Κορδέλλες ἀπὸ βελούδο καὶ ταφτά.

“Ὅπως βλέπετε φτερά, λουλούδια, κορδελλίτσες, ὅ,τι μπορεῖνὰς μᾶς θυμίσῃ τὰ περασμένα χρόνια, ἐποχὲς πού τὰ φορέσαμε καὶ τὰ παρατήσαμε λησμονημένα.

“Τὰ μαντηλάκια γαρνιρισμένα τριγύρω μ’ ἕνα κεντηματάκι χρωματιστό. Λινὰ γιὰ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ μούσελινὰ γιὰ τὸ βράδι, λευκὰ, ἢ χρωματιστά.

“Ὅσο γιὰ τὰ καπέλλα, αὐτὰ ἔπαθαν ἐλαφρὲς μετατροπές... μᾶς θυμίζουν τὸ μοντέλλο τοῦ 1850. Πάντοτε μικρά, μικρούτσικα, π’ ἀφίνουν ἀσκέπαστα τὰ τρία τέταρτα τῆς κεφαλῆς.

“Πόσες ἰδιοτροπίες δὲν μᾶς ἐπιβάλλει αὐτὴ ἡ κυρία μόδα καὶ ἐμεῖς σὰν καλὲς ὑποταχτικὲς συμμορφωνόμαστε μὴν καὶ μόνο... γιὰ νὰ εἰμαστε μοντέρνες.

LILY

Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ ΕΧΕΙ:

..Τὰ μαλλιά της χτενισμένα πρὸς τὰ πίσω, ταιωμένα μπρῶς. Καταλήγουν σὲ -μπουκλίτσες. Μιά χτένα λεπτὴ ἀπὸ ταρταρούγα κρατᾷ τὴ χτενισιά της.

...Τόκες μὲ βελέτα ἀπὸ τοῦλι.

...Τὶς γούνες ριγμένες πίσω ὥστε νὰ κλείνῃ μπρῶς ὁ λαιμός.

...Μικρὰ πλατιά καπελλάκια, γαρνιρισμένα μὲ φτερά.

...Ταγιέρ ἀπογευματινὰ ἀπὸ βαμβακερὸ βελούδο μπλέ, μὲ μιά μπλοῦζα ζιλέ ἀπὸ κρέπ σατέν ἄσπρο, φορμαριστὴ στὴ μέση καὶ μιά ἐσάρπα στὸ λαιμό.

...Γάντια βελουδένια, μαλακὰ καὶ μακριὰ, σουρωτά.

...Τ’ ἀπόγευμα, καὶ τὸ βράδυ, γάντια βελουδένια, ἀπὸ μουρὲ κι’ ἀπὸ λεπτὸ σουετ, μὲ μακριὰ μανσέτα μπουγιονέ.

...Παπούτσια μὲ φαρδὺ τακούνι, ντεκολτέ μπροστὰ, καμωμένα ἀπὸ λουστρίνι λεπτὸ ἢ ἀπὸ ἀντιλόπη.

...Τσαντίτσια φουσκωτὴ πρὸς τὰ κάτω μ’ ἕνα κόσμημα, γιὰ φερμουάρ.

...Μπλοῦζες σπορ ἀπὸ ζέρσεϋ ἢ πλεκτές.

...Σεμιζέτ ἀπὸ κρέπ ντὲ σὶν, μπλέ μαρὲν ἢ μαῦρο, μ’ ἕνα κολλιέ μαργαριταρένιο, πού περνάει ἀπὸ τὸ γιακά δάκι σὰ γραβάτα.

...Τσαντίτσες βραδυνὲς κεντημένες μὲ μετάλλινες πούλιες.



Γενεβιέβη: “Α-λήθεια, παραξενεύτηκα ἀπὸ τὸ ξενικὸ σας ὄνομα. Δὲν εἶναι καὶ τόσο τραγικὸ αὐτὸ πού σας συμβαίνει. Εἰστε μικρὴ ἀκόμα. Ὑπάρχουν πολλὰ χειρότερα στὴ ζωὴ.

Ν. Σ. Τ.: Εἶναι μιά κακὴ συνήθεια πού ἀποκτήσατε, καὶ ὑπάρχει βέβαια ἕνας τρόπος νὰ ξεκόψετε ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο αὐτό. Σὰς γράφω ἰδιαιτέρως.

Παλ...: “Ἐγέλασα μὲ τὸ πάθημά σας. Πόσο φαίνεστε ὅτι εἰστε ἀπότο-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

μα καινουργομα-σμένη στὴ ζωὴ.

Ζοσελίνα: Εἶχε δίκιο ὁ νέος... “Ασφαλῶς δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ φερθῇτε μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο. Μὴν παίρνετε ποτέ σας ἀποφάσεις στὴ στιγμή, ἀναβάλλετε πάντοτε γιὰ τὴν αὔριο τὴν ἀπάντησή σας.

Ρωμαντική: Μοῦ ζητᾶτε ποιὰ εἶναι τὰ βιβλία τῆς μόδας. Βιβλία τῆς μόδας δὲν ὑπάρχουν, ὑπάρχουν καλοὶ συγγραφεῖς κι’ ἀφοῦ σὰς ἀρέσουν τὰ ρωμάντσα σας στέλνω ἕναν κατάλογο.

ΑΣΧΗΜΕΣ ΜΥΤΕΣ

ΑΨΥΧΑ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΑ ΜΑΝΕΚΕΝ



“Αν ἀποτεινόμενα στὶς ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες καὶ τοὺς ἔκανα τὴν ἐρώτηση:

«Κυρίες μου σὰς ἀρέσει ἡ μύτη πού ἔχετε;» λίγες, πολὺ λίγες θὰ μοῦ ἀπαντούσανε θετικά. “Ὅλες μας ξέρουμε πὼς πολλὰ γυναῖκες ἀπορροῦν σὲ χάρι, ἀκριβῶς ἀπ’ αὐτὴ τὴν προεξοχή πού ἔχομε ἀνάμεσα στὰ δύο μας μάγουλα. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὅμως

μεγάλὴ σημασία γιὰ τὴ γυναῖκα. “Αν ἀκριβῶς αὐτὲς πού παραπονοῦνται σκεπτόντουσαν γιὰ μιά στιγμὴ τί μύτη ἔχει μιά γαμπωνέζα γυναῖκα, ἢ μιά μαῦρη τῆς Ἀφρικῆς, θὰ ἦσαν πάρα πολὺ εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴν μύτη πού ἔχουνε. Ἐντούτοις ἡ φιλαρέσκεια, ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀρέσουμε, δὲν μᾶς ἀφήνει ἡσυχία, κι’ ἔτσι πολὺ λίγες εἶναι ἐκεῖνες πού εἶναι εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴν μύτη τους.

“Ὑπάρχει, κυρίες μου, γιὰ τὴν μύτη ἕνα λεξιλόγιο, ἕνα ἐρμηνευτικὸ γλωσσάριο γιὰ τὴν μύτη, ὅπως ὑπάρχει γιὰ τὸ στόμα, γιὰ τὰ μάτια καὶ γιὰ τὰ αὐτιά. Οἱ εἰδικοί μὲ τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς μᾶς λένε:

“Ὅτι μιά μύτη πού μοιάζει μὲ τὴν κλασικὴ ἑλληνικὴ τῆς Ἀφροδίτης, εἶναι σημεῖο καλῆς τύχης.

“Ἐνῶ ἡ στρουγγυλοπαχουλὴ, πού ἔδωκε ὁ ζωγράφος Λεονάρδο Ντὰ Βίντσι σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς γυναῖκες πού ζωγράφησε, φαίνεται ὅτι εἶναι σημεῖο συνεχοῦς ἀτυχίας.

“Ας μὴν ἀπελπίζωμαστε ὅμως. Δυὸ ὁμορφὰ μάτια ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ της, ἕνα στοματάκι γελαστό, μιά τσαχπίνικηματιά, κι’ ἕνα σύνολο

Πατρίδα τοῦ μανεκέν εἶναι τὸ Παρίσι. Στὰ 1855 ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Γαλλίας Εὐγενία, γυναῖκα τοῦ Ναπολέοντα τοῦ Γ’, ἐζήτησε ἀπὸ τὶς μωδίστρες πού τὴν ντύνανε νὰ τῆς ἐπιδείξουν τὶς νέες τους τουαλέτες φορεμένες ἀπὸ τὶς πιδ ὁμορφες ἐργάτριες τοῦ ἀτελιέ τους. Κι’ ἔτσι σὲ μιά δεξίωση, ἕνα ἀπογεῦμα, πού εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸ παλάτι ὅλες οἱ κυρίες τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, κάθε μιά μωδίστρα παρουσίασε ἀπὸ πέντε-ἕξι κοπέλλες ὁμορφες καὶ δροσερὲς, ντυμένες μὲ τὶς τουαλέτες πού ἡ κοπτικὴ καὶ ραφτικὴ τους ἐμπνευση εἶχε δημιουργήσει γιὰ τὴ φθινοπωρινὴ ἐποχὴ τοῦ 1855.

Τὰ καλύτερα μοντέλλα ἀγοραστικὰν σὲ ὑπέρογκες τιμὲς ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα καὶ τὶς κυρίες τῆς τιμῆς. Ἡ Μαντάμ Μεριέ καὶ ἡ Μαμζέλ Ἀντουανέτ, ἐπηνέθησαν καὶ ἐπομένως ἔκαναν χρυσὲς δουλειὲς ὡς προμηθεῦτριες τοῦ παλατιοῦ.

“Απὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἄρχισε ὁ συναγωνισμὸς κι’ ἔτσι κάθε μωδιστράδικο ἀφοῦ ἐδήλωνε συμμετοχὴ γιὰ κάθε μιά ἀπὸ τὶς τέσσαρες ἐποχὲς, ἀνοιξή, καλοκαίρι, φθινόπωρο καὶ χειμῶνα, προσπαθοῦσε καὶ νὰ ξεπεράσῃ σὲ πρωτοτυπία καὶ χάρι Παριζιάνικη.

“Ἡ μόδα τῶν μανεκέν ἐαπλώθηκε ἔτσι σ’ ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ ἀργότερα στὴν Ἀμερικὴ. Στὴν Ἀμερικὴ ὅμως παρουσιάστηκε μιά αἰσθητὴ ἔλλειψη γυναικῶν μα-

νεκέν πού νὰ ἔχουν τὴν Παριζιάνικη χάρι καὶ ἐμφάνισή. Γι’ αὐτὸ οἱ διάφοροι οἱκοὶ ἀναγκαζόντουσαν νὰ προμηθεύωνται ὑπαλλήλους μανεκέν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Πρᾶγμα πολυέξοδο καὶ ἐπικίνδυνον. Ἐπικίνδυνον, διότι οἱ Παριζιάνες δὲν στέριωναν. Τὶς ξελόγιαζαν οἱ διάφοροι δολλαριοῦχοι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπεζημιώναν τοὺς Οἴκους, γιὰ τὴν διάλυση τοῦ συμβολαίου τῆς ὥρας, πού κρατοῦσαν γιὰ λογαριασμὸ τους.

Κι’ ἔτσι, ὅπως πάντα, τὸ Ἀμερικανικὸ πρακτικὸ πνεῦμα, δούλεψε κι’ αὐτὴ τὴν φορὰ κι’ ἐδημιούργησε τὴν ἀντικατάστασή. Ἐπαψε δηλαδὴ νὰ φροντίζει γιὰ τὴν πολυδάπανη προμήθειά καὶ συντήρησή τῶν Παριζιάνικων μανεκέν καὶ παρήγγειλε στὰ ἐργαστᾶσια κατασκευῆς ρομπότ, κοῦκλες μανεκέν ἀπὸ κέρι ἢ ἀπὸ ὕλο. Τὸ μηχανικὸν μανεκέν ὑπερεῖχε κατὰ πολὺ ἀπὸ ἕνα ζωντανόν. Κανονίζονταν στὸ πάχος ἢ στ’ ἀδυναμία, στὸ ὕψος ἢ στὶς φόρμες, σύμφωνα μὲ τὰ γούστα καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας.

Τὰ προσωπάκια τέλεια, ὑπέροχα, ὁμορφα, μελαχροινὰ, ξανθὰ ἢ καστανά. Τὴν πρωτοβουλία αὐτὴ τῆς Ἀμερικῆς ἐμυμήθη ἡ Ἀγγλία καὶ τέλος πρὸ δύο ἐτῶν κι’ αὐτὴ ἡ Γαλλία.

Φαντασθετὴ τὴν ἀναστάτωση στὸν

κύκλο τῶν γυναικῶν αὐτῶν πού εἶχε ἐπιβληθεῖ πιά ἡ ἀπασχόληση αὐτὴ γιὰ ἐπάγγελμα. Ἐπάγγελμα ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τὸ κράτος μὲ τὸ καταστατικὸ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου τῶν Μανεκέν, πού εἶχε ἐπισημοποιηθῇ ἀπὸ τὸ Πρωτοδικεῖο. Τὸ ὥρατο φύλο ἦρε μὲ τὸ μέρος τοῦ τὸν τύπο κι’ ἔτσι οἱ Οἴκοι τῆς Μόδας κατήργησαν τὰ μηχανικὰ μανεκέν καὶ ξαναπῆραν τὶς ζωντανὲς κοῦκλες, οἱ ὁποῖες μᾶλλον μὲ τὴν τσαχπίνικη ματιά τους προκαλοῦσαν τὴν κατα-



ΚΑΠΕΛΛΑ

Γαρνιρισμένο μὲ λαμὲ γύρω τριγύρω. Μ’ ἕνα φτερό παραδείσιο. Μιά φιούμπα ἀπὸ στράς.

Μάλλινο μαλακὸ καπελλάκι γαρνιρισμένο μὲ φτερά.

Τὰ κανοτιέ, κι’ αὐτὰ τῆς μόδας, γαρνιρισμένα μ’ ἕνα φυσικὸ φτερό καὶ μὲ κορδελλίτσες καφέ.

νάλωση παρὰ μὲ τὴν πρωτοτυπία τοῦ μοντέλου των.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Μ' ευχαρίστηση βλέπω πώς πολλές αναγνώστριες μ' ευχαρίστησαν με γράμματά τους για τις συμβουλές που έδωσα στα προηγούμενα. Θά εξακολουθώ, και παρακαλώ όσες έχουν κανένα δερματολογικό ελάττωμα να μου γράφουν ανεπιφύλακτα.

Ζωή Κ. Για να λευκάνουν τα χέρια σας πάρτε από την αγορά και από το φαρμακείο σας τ' ακόλουθα :

- 4 κροκάδια αυγού
- 20 γραμμ. άμυγδαλόλαδο
- 20 » ροδόσταμο
- 2 » Μπενζουάν

Χτυπήστε τα καλά όλα μαζί και αλείψετε κάθε δράδυ τα χέρια σας.

Γεώργ. Δ. Τα μαλλιά σας πέφτουν διαρκώς. 'Η επι-

δερμίδ του κεφαλιού σας είναι στεγνή. Χρησιμοποιήστε τ'ε πρώτ' και βράδυ την ακόλουθη πομάδα.

- 40 γραμμ. Κάμφορα
- 100 γραμμαρ. Βαζελίνα

Ζεστάνετε τα σε σιγαλή φωτιά ως πού να χαθί έντελώς ο κάμφορας.

Σωώ : 'Εχετε δίκηο μπήκε ο χειμώνας και τα χείλη σκάζουν εύκολα, μεταχειρισθήτε την ακό'ουθη συνταγή που την δίνετε στο φαρμακείο σας να τη φτιάση:

- 30 gr. glyceré d'amidon
- 3 » Teinture de benjoin

Σάρα Ρουσόλ : 'Εντριβές με άλκοολ καμφρέ. Νά πλένεσθε με σαπούνι θείου ή γκουντρών. 'Αποφεύγετε άλμυρά και κρέατα. Πλένετε το πρόσωπο με χλιαρό νερό και άμέτως ψυχρό. Ποδόλουτρα ζεστά. 'Όσο για το άλλο του ποδαριού ένόσω φοράτε παπούτσι που χτυπά εκεί, θά το έχετε διαρκώς. 'Η καταλληλότερη εποχή να έξαλειφθή είναι το καλοκαίρι.

Αζαίς και δακτυλογράφος Ε. Κ. Το μόνο ριζικό μέσον είναι ή ραδιοθεραπεία. 'Επειδή όμως κοστίζει άκριβά, μεταχειρισθήτε το έξης, φτάνει νάχετε λίγη ύπομονή. Πάρτε από το φαρμακείο ένα φιαλίδιο όξυζενέ

Μέρκ. Μ' ένα μπαμπακάκι, περνάτε όπου ό-πάρχει ανάγκη λίγο όξυζενέ κι' ύστερα τρίβετε έλαφρά το μέρος με βρεμένη έλαφροπετρα. Αυτό το βάσανο πρέπει να γίνεται δύο φορές την εβδομάδα. 'Αποφεύγετε τις κρέμες. Δέν κάνουν όλες οι κρέμες για το ίδιο πρόσωπο.

Αλκωνά : Σας γράφω ιδιαιτέρως.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

Τό να περιποιούμεθα τα μάτια μας σημαίνει ότι φροντίζουμε για την υγεία μας γενικά. Αυτό πιά τό καταλαβαίνουμε όλες μας.

Κι' όμως χωρίς να ρωτάμε κανέναν βάζουμε στα μάτια μας διάφορα μαυράδια που δέν ξέρομε φυσικά ούτε πώς γίνονται ούτε τι κακό μπορούν να μάς κάνουν.

Οί Σπανιόλες χύνουν μέσα στα μάτια τό χυμό το να βράση ένα τέταρτο. Προσθέτετε μερικές ρίζες νουν οί Σπανιόλες, μά μη άνεμώνης κι' ύστερα ένα

βιαστήτε, αγαπητές μου άναγνώστριες, να ζητάτε πορτοκάλια για να στάζετε τό χυμό τους μέσα στα μάτια σας. 'Εγώ θά σας δώσω μια άνώδυνο και καλή συνταγή, που θά σας λαμπρύνη τα μάτια.

Πάρτε μια χούφτα τριφύλλι, άπ' αυτό που βρίσκεται τόσο πολύ έξω έξοτος 'κάμπους, βάλτε το μέσα σ' ένα λίτρο νερό κι' άφήστε με όμως και τό φρύδια και τό τσίνουρα που είναι τό κάντρο και τό στόλισμα τών ματιών :

Τά φρύδια για να χαρίζουν μια γλυκειά ματιά πρέπει να είναι μακροχρόνια λεπτά.

Τά τσίνουρα για να δίνουν μια φωτεινή όψη στα βλέμματα πρέπει να είναι μακρυνά και πυκνά.

Πολλές κυρίες μεταχειρίζονται διάφορα κραγιόνια και άλοιφές για τα φρύδια και τό τσίνουρα. Οί Τουρκάλες βάζουν τό κόχλ, τό σουρμέ. 'Εγώ σας συμβουλεύω να μεταχειρίζεστε τό πιό κλασικό, τό παλιό εκείνο σύστημα που είναι και τό πιό άβλαβές. Καίετε ένα γαρύφαλο (μοσχοκάρφι) στην άκρη ως πού να καρβουνιάση και τό περνάτε πάνω από τό τσίνουρα.

Είναι όμως άπαραίτητο κάθε πρωί να ποτίζετε μια βουρτσίστα σε κολώνια και να χτενίζετε προς τό πάνω τό ματοτσίνουρα σας.

Σας παραθέτω κατωτέρω δύο συνταγές για διάφορες χρήσεις τών ματιών, τις όποιες δίνετε στο φαρμακείο

ποίο σας να τις έκτελέση. — 'Όταν τα βλέφαρα είναι πρησμένα :

- Sulfate d'alumiee 10 gr.
- Eau de Pagliari 20 »

'Επαλείψετε έλαφρά μ' ένα κόκο άπ' αυτήν την άλοιφή τα βλέφαρα.

— 'Όταν τα μάτια είναι κουρασμένα και κόκκινα :

- Ανακατεύετε :
- 400 gr. Eau de rose 400 gr. Infusion de myrte
- 200 » Eau de bleuet 200 » Eau de plantain
- 70 » de miel 2 κουτ του καφ. sulfate de zine M.

300 gr. Eau de rose 300 gr. Infusion de myrte

200 » Eau de bleuet 200 » Eau de plantain

70 » de miel 2 κουτ του καφ. sulfate de zine

300 gr. Eau de rose 300 gr. Infusion de myrte

200 » Eau de bleuet 200 » Eau de plantain

70 » de miel 2 κουτ του καφ. sulfate de zine

κουταλάκι τσάι μαύρο. 'Αφού βράσουν όλ' αυτά μαζί τό περνάτε από ένα τούλι, και βρέχετε τα μάτια σας κάθε μέρα με τό υγρό αυτό χλιαρό.

'Υπάρχουν μάτια στρογγυλά σά φουντούκια, και μάτια μακρουλά σαν άμύγδαλα. Πολλές πού δέν έχουν άμυγδαλωτά μάτια ζηλεύουνε χωρίς να ξέρομε πώς ύπάρχει ένα μέσον να μακρύνουν κάπως τα μάτια τους.

Τό γράφω για τις φουντουκομάτες :

Κάθε φορά που πλένετε τό πρόσωπό σας, τα δάχτυλά σας να σέρνονται όριζόντια από τη μύτη στα μυλίγγια. Πολλές φορές κι' έπιμονα κάθε φορά. 'Η καθημερινή επανάληψη αυτού τομ μασάζ θά επιφέρη, να είστε βέβαιες, τό ποθομένο αποτέλεσμα.

Αυτά για τα μάτια. 'Εχουμε όμως και τό φρύδια και τό τσίνουρα που είναι τό κάντρο και τό στόλισμα τών ματιών :

Τά φρύδια για να χαρίζουν μια γλυκειά ματιά πρέπει να είναι μακροχρόνια λεπτά.

Τά τσίνουρα για να δίνουν μια φωτεινή όψη στα βλέμματα πρέπει να είναι μακρυνά και πυκνά.

Πολλές κυρίες μεταχειρίζονται διάφορα κραγιόνια και άλοιφές για τα φρύδια και τό τσίνουρα. Οί Τουρκάλες βάζουν τό κόχλ, τό σουρμέ. 'Εγώ σας συμβουλεύω να μεταχειρίζεστε τό πιό κλασικό, τό παλιό εκείνο σύστημα που είναι και τό πιό άβλαβές. Καίετε ένα γαρύφαλο (μοσχοκάρφι) στην άκρη ως πού να καρβουνιάση και τό περνάτε πάνω από τό τσίνουρα.

Είναι όμως άπαραίτητο κάθε πρωί να ποτίζετε μια βουρτσίστα σε κολώνια και να χτενίζετε προς τό πάνω τό ματοτσίνουρα σας.

Σας παραθέτω κατωτέρω δύο συνταγές για διάφορες χρήσεις τών ματιών, τις όποιες δίνετε στο φαρμακείο

ποίο σας να τις έκτελέση. — 'Όταν τα βλέφαρα είναι πρησμένα :

- Sulfate d'alumiee 10 gr.
- Eau de Pagliari 20 »

'Επαλείψετε έλαφρά μ' ένα κόκο άπ' αυτήν την άλοιφή τα βλέφαρα.

— 'Όταν τα μάτια είναι κουρασμένα και κόκκινα :

- Ανακατεύετε :
- 400 gr. Eau de rose 400 gr. Infusion de myrte
- 200 » Eau de bleuet 200 » Eau de plantain
- 70 » de miel 2 κουτ του καφ. sulfate de zine M.

300 gr. Eau de rose 300 gr. Infusion de myrte

200 » Eau de bleuet 200 » Eau de plantain

70 » de miel 2 κουτ του καφ. sulfate de zine

300 gr. Eau de rose 300 gr. Infusion de myrte

200 » Eau de bleuet 200 » Eau de plantain

70 » de miel 2 κουτ του καφ. sulfate de zine

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΑΡΝΙ ΤΑΣ-ΚΕΜΠΑΠ.— Κόβομε 1 όκμ κρέας ψαχνό μικρά κοματάκια. Το καβουρντίζομε στο τηγάνι με 2 κουταλιές της σούπας βούτυρο. 'Όταν έτοιμασθούν τα βγά-

ζομε με τό πηρούνι και τα βάζομε στην κατσαρόλα. Στο βούτυρο που θά μείνη στο τηγάνι τηγανίζομε έως να ξανθίση μια φούχτα ψιλό κρεμμύδι. Τό ρίχνομε έπειτα στην κατσαρόλα με άνάλογο νερό, μισό ποτήρι άσπρο κρασί, μισή όκμ τομάτες ή άνάλογο πελτέ, ψιλό μαιντανό, άλατοπίπερο. Τα βράζομε όλα έως ότου έτοιμασθή τό κρέας. Τό σερβίρομε έπειτα με πατάτες τηγανιτές.

ΚΟΜΠΟΣΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ.— Καθαρίζομε μια όκμ κάστανα, βγάζοντας τις φλούδες τους και τό ζεματίζομε για να μπορέσωμε να βγάλωμε και τόν έσωτερικό φλοιό. Βάζομε μισή όκμ νερό και 100 δράμια ζάχαρι και μόλις πάρουν βράση, ρίχνομε μέσα ένα κομμάτι κανέλλα και λίγα γαρύφαλλα. Συνεχίζομε τό βράσιμο σε σιγαλή φωτιά δια να μη λυώσουν και όταν βράσουν βγάζομε τα κάστανα με τρυπητή κουτάλα και τα βάζομε στην κομποστιέρα. 'Επειτα βάζομε στην κατσαρόλα και άλλη μισή όκμ ζάχαρι και νερό να βράσουν έως ότου γίνουν ένα καλό σιρόπι και τό ρίχνομε επάνω στα κάστανα. Βράζομε έτσι τμηματικώς τη ζάχαρι γιατί άν την βάλωμε από την αρχή με τα κάστανα θά τ' σκληράνη.

ΤΥΡΟΠΗΤΑ.— Κοπανίζομε μισή όκμ τυρί φέτα όχι άλμυρό, εις ένα γουδί. 'Όταν λυώση καλά προσθέτομε σάλτσα Μπεσαμέλ, ή όποια φτιάχνεται ως έξης: Βράζομε 200 δρ. γάλα, τό όποιον διατηρούμε ζεστό. 'Εν τώ μεταξύ βάζομε σε μια κατσαρόλα 4 κουταλιές βούτυρο και άφού λυώση προσθέτομε σιγά-σιγά 5

κουταλιές άλεύρι και τό δουλεύομε με σύρμα. 'Όταν ζεσταθούν καλά ρίχνομε τό γάλα και τό δουλεύομε με σύρμα έως ότου βράση (προσθέτοντας άλάτι και λίγο μοσχοκάρυδο) και γίνη λεία. Μαζύ με την Μπεσαμέλ βάζομε 3-4 αυγά και άλατοπίπερο, να γίνουν μια μάζα. Βουτυρώνομε ένα ταψί και στρώνομε 5 φύλλα μπακλαβά, βουτυρώνοντας τό καθένα. Τα φύλλα θά εξέχουν από τό ταψί. 'Απλώνομε τη γέμιση στα στρωμένα φύλλα και βάζομε επάνω τους άλλα πέντε φύλλα βουτυρωμένα και τακτοποιούμε τα έ-

φωτιά μέχρις ότου ψηθή ο κιμάς. 'Όταν μισοβράση ο κιμάς ρίχνομε 25 δρ. κουκουάρια και όταν έτοιμασθή ο κιμάς πού πρέπει να είναι λίγο άραιός ρίχνομε μια χούφτα ψιλή γαλέττα για να σφίξη. 'Αλατοπιπερώνομε τό γαλόπουλο πού τόχομε έν τώ μεταξύ καθαρίσει και πλύνει, βάζομε τη γέμιση στην κοιλιά του, την ράβομε με μια κλωστή και τό στέλνομε στο φούρνο μέσα σε ταψί με λίγες πατάτες και τό άνάλογο βούτυρο. 'Όταν ψηθή, κόβομε της κλωστές, τοποθετούμε τη γέμιση σ' ένα πιάτο, κόβομε και βάζομε τόν γάλο στην πλατέλλα και γύρω ως γαρνιτούρα τη γέμιση.

ΓΚΑΤΩ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ.— Καθαρίζομε 150 δρ. άμύγδαλα, βγάζομε τα φλύδια τους και τα κοπανίζομε. 'Επίσης κοπανίζομε χωριστά 2 γαλέτες. Χτυπάμε καλά τους κρόκους αυγών (έως 20) με 150 δράμια ζάχαρι και κατόπιν τ' άσπράδια χωριστά έως ότου γίνουν μαρέγκα (σελίς 159). Ανακατεύομε τη μαρέγκα λίγη λίγη με τούς κτυπημένους κρόκους ως και τα άμύγδαλα και τη γαλέττα έως ότου γίνουν όλα ένα μίγμα. Πέρνομε τότε ένα ταψί, τό αλείβομε έσωτερικώς με λυωμένο βούτυρο, τό γεμίζομε με τό μίγμα πού φτιάξαμε και τό βάζομε στον φούρνο. 'Όταν έτοιμασθή φτιάχνομε έναν θέλωμε τόν έξης πολτόν, ό όποιος είναι νοστιμότατος και περιλούσο με γλύκισμα μας. Τρίβομε με τρίφτη ή μαχαίρι μισή πλάκα σοκολάτα, συνήθους μεγέθους, και την βάζομε με λίγο νερό σε ευρύχωρη κατσαρόλα να λυώση επάνω

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

ΓΑΛΟΠΟΥΛΟ ΓΕΜΙΣΤΟ ΜΕ ΚΙΜΑ.— Κόβομε δυό μικρά κρεμμύδια ψιλά και τα καβουρντίζομε σε τηγάνι με άνάλογο βούτυρο. 'Όταν πάρουν κα-

τάς 200-250 δράμια κιμά και τόν ξανδίσομε. Κατόπιν τ' άδειάζομε σε κατσαρόλα όπου προσθέτομε ένα ποτήρι άσπρο κρασί, λίγη τομάτα, νερό, μαιντανό, άλατοπίπερο, τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

κουταλιές άλεύρι και τό δουλεύομε με σύρμα. 'Όταν ζεσταθούν καλά ρίχνομε τό γάλα και τό δουλεύομε με σύρμα έως ότου βράση (προσθέτοντας άλάτι και λίγο μοσχοκάρυδο) και γίνη λεία. Μαζύ με την Μπεσαμέλ βάζομε 3-4 αυγά και άλατοπίπερο, να γίνουν μια μάζα. Βουτυρώνομε ένα ταψί και στρώνομε 5 φύλλα μπακλαβά, βουτυρώνοντας τό καθένα. Τα φύλλα θά εξέχουν από τό ταψί. 'Απλώνομε τη γέμιση στα στρωμένα φύλλα και βάζομε επάνω τους άλλα πέντε φύλλα βουτυρωμένα και τακτοποιούμε τα έ-

φωτιά μέχρις ότου ψηθή ο κιμάς. 'Όταν μισοβράση ο κιμάς ρίχνομε 25 δρ. κουκουάρια και όταν έτοιμασθή ο κιμάς πού πρέπει να είναι λίγο άραιός ρίχνομε μια χούφτα ψιλή γαλέττα για να σφίξη. 'Αλατοπιπερώνομε τό γαλόπουλο πού τόχομε έν τώ μεταξύ καθαρίσει και πλύνει, βάζομε τη γέμιση στην κοιλιά του, την ράβομε με μια κλωστή και τό στέλνομε στο φούρνο μέσα σε ταψί με λίγες πατάτες και τό άνάλογο βούτυρο. 'Όταν ψηθή, κόβομε της κλωστές, τοποθετούμε τη γέμιση σ' ένα πιάτο, κόβομε και βάζομε τόν γάλο στην πλατέλλα και γύρω ως γαρνιτούρα τη γέμιση.

ΓΚΑΤΩ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ.— Καθαρίζομε 150 δρ. άμύγδαλα, βγάζομε τα φλύδια τους και τα κοπανίζομε. 'Επίσης κοπανίζομε χωριστά 2 γαλέτες. Χτυπάμε καλά τους κρόκους αυγών (έως 20) με 150 δράμια ζάχαρι και κατόπιν τ' άσπράδια χωριστά έως ότου γίνουν μαρέγκα (σελίς 159). Ανακατεύομε τη μαρέγκα λίγη λίγη με τούς κτυπημένους κρόκους ως και τα άμύγδαλα και τη γαλέττα έως ότου γίνουν όλα ένα μίγμα. Πέρνομε τότε ένα ταψί, τό αλείβομε έσωτερικώς με λυωμένο βούτυρο, τό γεμίζομε με τό μίγμα πού φτιάξαμε και τό βάζομε στον φούρνο. 'Όταν έτοιμασθή φτιάχνομε έναν θέλωμε τόν έξης πολτόν, ό όποιος είναι νοστιμότατος και περιλούσο με γλύκισμα μας. Τρίβομε με τρίφτη ή μαχαίρι μισή πλάκα σοκολάτα, συνήθους μεγέθους, και την βάζομε με λίγο νερό σε ευρύχωρη κατσαρόλα να λυώση επάνω

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

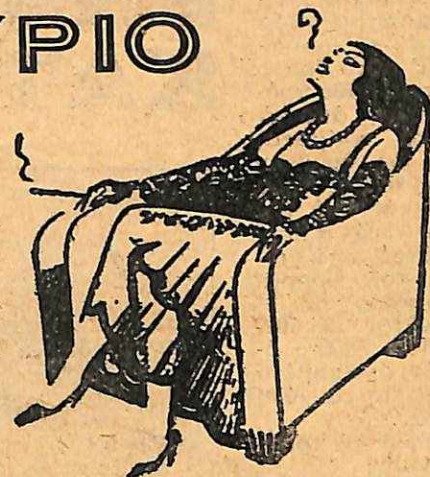
στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.

στη φωτιά και να γίνη πηχτός πολτός. Κατόπιν χτυπάμε 4 άσπράδια με τό πηρούνι και ρίχνομε σ' αυτό σιγά-σιγά 100 δράμια ζάχαρι και έπειτα τα ρίχνομε στη σοκολάτα πού είναι επάνω στη φωτιά και τ' ανακατεύομε έως ότου πήξουν καλά. Με αυτόν τόν πολτόν περιχύνομε τό «γκατώ», τό όποιον έχομε βάλει σε κατάλληλη πλατέλλα. Κατόπιν τό κόβομε κομμάτια και τό σερβίρομε.



φωτιά μέχρις ότου ψηθή ο κιμάς. 'Όταν μισοβράση ο κιμάς ρίχνομε 25 δρ. κουκουάρια και όταν έτοιμασθή ο κιμάς πού πρέπει να είναι λίγο άραιός ρίχνομε μια χούφτα ψιλή γαλέττα για να σφίξη. 'Αλατοπιπερώνομε τό γαλόπουλο πού τόχομε έν τώ μεταξύ καθαρίσει και πλύνει, βάζομε τη γέμιση στην κοιλιά του, την ράβομε με μια κλωστή και τό στέλνομε στο φούρνο μέσα σε ταψί με λίγες πατάτες και τό άνάλογο βούτυρο. 'Όταν ψηθή, κόβομε της κλωστές, τοποθετούμε τη γέμιση σ' ένα πιάτο, κόβομε και βάζομε τόν γάλο στην πλατέλλα και γύρω ως γαρνιτούρα τη γέμιση.

ΓΚΑΤΩ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ.— Καθαρίζομε 150 δρ. άμύγδαλα, βγάζομε τα φλύδια τους και τα κοπανίζομε. 'Επίσης κοπανίζομε χωριστά 2 γαλέτες. Χτυπάμε καλά τους κρόκους αυγών (έως 20) με 150 δράμια ζάχαρι και κατόπιν τ' άσπράδια χωριστά έως ότου γίνουν μαρέγκα (σελίς 159). Ανακατεύομε τη μαρέγκα λίγη λίγη με τούς κτυπημένους κρόκους ως και τα άμύγδαλα και τη γαλέττα έως ότου γίνουν όλα ένα μίγμα. Πέρνομε τότε ένα ταψί, τό αλείβομε έσωτερικώς με λυωμένο βούτυρο, τό γεμίζ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ



Ο Γιόχαν Καγιάχαν είχε ως προχθές ακόμα την γνώμη ότι τα χειμώνια σπόρ του κόσμου ήταν τα χειμώνια. Και 'γι' αυτό έκανε σωστή έκστρατεία κάθε χρόνο για να πηγαίνει από τα φοβερά τροπικά κλίματα, όπου έζούσε ως διευθυντής μιας εταιρείας και όπου έλυσε μαρτυρικά από την αδιάκοπη ζέση—και να περνά μερικούς μήνες στα χιονισμένα βουνά του βορρά, όπου το γλυκό κρύο του επέτρεπε να κινηθεί ελεύθερα και ν' ασκείται ώρες ολόκληρες στο αγαπημένο του πατινάζ, χωρίς να χύνει ποτάμια ιδρώτα...

Αλλ' ας αφήσουμε τα πράγματα να μιλήσουν:

Στο αιώσιο καλοκαίρι της καθημερινής του ζωής ο Γιόχαν είχε ένα τρομερό τυραννο που δεν του επέτρεπε ούτε να φάει, ούτε να κοιμηθεί, ούτε να δουλέψει, τη ζέση. Υπηρετές είχε μαύρους. Τον έσερβιζε μια μαύρη καμαριέρα. Και του έχαμογελούσε κάθε πρωί μια γρήα μαύρη οικονόμος.

Ενώ στην 'Ελβετία—άχ, στην 'Ελβετία—είχε διαρκώς όρεξη να τρώει, να κοιμάται, να δουλεύει (δηλαδή να διασκεδάσει), γιατί [τον έσερβιζε μια αϊθέρια ξανθιά καμαριερούλα και του έχαμογελούσε συνεχώς ένα στρατευμα ολόκληρο από—άχ!—από αϊθέρια Χερουβείμ, που άκουαν στο όνομα «φρούλαϊν» ή «μαϊζέλ» ή «μίς» ή «σινιορίτα»...

Κάθε χρόνο, που έρχόταν στην 'Ελβετία, νέες γνωριμίες, νέοι έρωτες, νέοι δυνατόι «παλμοί της καρδιάς».

Ετσι κι' έφέτος, ο Γιόχαν είχε πέντε μέρες μονάχα που έφθανε στο ξενοδοχείο και είχε κι' άλλες έρωτευθεί. Μια γλυκεία, ροδομάγουλη 'Ελβετίδα του σάιτεψε τήνευαίσθητη καρδιά με τα γλυκά της μάτια.

Και αυτή τη φορά το πράγμα ήταν δυνατό, πραγματικό, βαθύ. Ο Γιόχαν είχε πάρει τη μεγάλη απόφαση: θα παντρευόταν την εκλεκτή του, ή οποία του είχε κι' όλα όρκεισθί πως όχι μόνο στην 'Αφρική θα τον ακολουθούσε, αλλά και στην Κόλαση... φθάνει νάθελε κι' η μαμά.

Εδώ είν' ο κόμπος: η μαμά. Με κανένα τρόπο δεν ένοουσε η μαμά του «ινδάλματός» του να επιτρέψει στην κόρη της να εκπαισθή για την αγάπη κανενός. Ήταν δέ αγύριστο κεφάλι η μαμά. Επαρχιώτισσα, οπισθοδρομική, νευρασθενική, ιδιότροπη και επιπλέον, αγράμματη! Δεν ήξερε ούτε την υπογραφή της να βάλει.

Πώς να τὰ βγάλη πέρα ο φτωχός ο Γιόχαν με τέτοια γυναίκα;

Ευτυχώς η τύχη του τον έβοήθησε. Τούβαλε στο δρόμο τον ξεμπνότερο δικηγόρο Τζίκι Τζάκι, ο οποίος, σαν τον είδε απελπισμένο, του είπε:

— Η μαμά δεν έννοεί να παντρευθής την κόρη της;

— Όχι.

— Τότε κλέψε την.

— Δεν θέλει η κόρη.

— Τότε άκουσε να σου πω, αλλά μη τρομάξεις: κλέψε... την μαμά!

— Ε; ; ; ! ! !

— Θα την κλέψω μαζί. Θα την παντρευθής και τότε, αν της βαστάη άς μην ακολουθήση, τον σύζυγο.



γο, σύμφωνα με το Εὐαγγέλιο, το οποίο, σαν έπαρχιώτισσα φοβάται και τρέμει. Η κόρη φυσικά, θαρρή μαζί της. Η γρηά σέ λίγον καιρό θα πεθάνη από τη ζέση—καταλαβαίνεις πιά τὰ λοιπά...

— Ναι, βέβαια... ώραϊα... θαυμάσια... μὰ πώς θα κλέψωμε τη μαμά;

— Γι' αυτό μη σέ μέλλη. Θα σέ παντρευθί χωρίς να τὸ καταλάβη. Άσε τὴ φροντίδα σ' έμένα...

Ο δαιμόνιος Τζίκι Τζάκι τὰ ἐκατάφερε πράγματι μιά χαρά! Η άγρία και άτεγκτος μαμά έπαντρεύθηκε τὸν Γιόχαν Καγιάχαν κατὰ τὴν τελευταία λέξη τῶν μεθόδων τῶν γκάγκστερς. Ὑπό... νάρκωσιν χλωροφορίου.

Τὴν ἄλλη μέρα στὸ πατινάζ ὁ Γιόχαν γεμάτος χαρὰ ἀντικρύζει τὴν... σύζυγον του.

Τόση δέ ἦταν ἡ χαρὰ του γιὰ τὸν θρίαμβό του ὥστε ἔπεσε ἐπάνω της καὶ γκρεμίστηκαν κάτω καὶ οἱ δύο.

— Καλημέρα, γυναικούλα μου! λέγει τότε ὁ Γιόχαν, βιάζοντας τὸ καπέλλο του. Πῶς; ἔκαμε αὐτὴ κατάπληκτη.

— Ἄς λείπουν οἱ συγκινήσεις, ἐπιμένει ὁ φίλος μας, ἴδου τὰ χαρτιά. Μετὰ δύο

μήνες φεύγουμε γιὰ τὴν Ἀφρική μαζί με τὴν κόρη μας...

Η γρηά, πού ζαλισμένη στὴν ἀρχή, δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε, ὅταν ἄκουε συνεχῶς ὅτι εἶχε παντρευθί... ἐμαλάκωσε. Ναι μὲν εἶχε σκληρὸ χαρακτήρα, ἀλλὰ τὸ νὰ εἶναι δεκαπέντε χρόνια χήρα... ἦταν πιδ σκληρὸ. Καί, στὸ τέλος, ἐδέχθηκε νὰ συζητήσῃ τὸ πρᾶγμα.

— Ὡστε, ἐρώτησε τὸν Γιόχαν, ἐπαντρευθήκαμε;

— Ναι. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσω χωρίς ἐσάς.

— Νὰ σὰς πῶ, ἡ ἰδέα δὲν εἶναι τόσο ἄσχημη. Καὶ ἂν εἴσθε εὐλικρινῆς δέχομαι τὸν γάμον...

— Καὶ θαρρήτε μαζί μου;

— Στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

— Καί, φυσικά, θὰ πάρωμε μαζί καὶ τὴν κόρη σας.

— Τώρα πού εἴμαστε σύζυγοι, μπορῶ νὰ σὰς πῶ τὸ μυστικό. Ἡ κόρη μου... δὲν εἶναι κόρη μου.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, εἶναι κόρη ἑνὸς τραπεζίτη πατριώτη μου, πού με παρακάλεσε νὰ δεχθῶ νὰ με παρουσιάξῃ ὡς μαμά... γιὰ νὰ μὴ τῆς ἐπιτρέπῳ νὰ παντρευθί τοὺς ἀπειροὺς κορτάκηδες πού τὴν τριγυρίζουν... τὴν ἐνοχλοῦν καὶ τῆς κάνουν ἀφόρητη τὴ ζωὴ πού θέλει νὰ ζήσῃ χαρούμενα καὶ εὐτυχισμένα. Δὲν εἶναι κόρη μου.

— Ε; ; ; ! ! !

— Ἀλλὰ τί μὰς μέλλει αὐτὸ, χρυσέ μου; Ἐμεῖς μὲ πού παντρευτήκαμε, θὰ ζήσωμε με τὴν αγάπη μας, θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο...

Τὴν ἐπομένη, πού ἔφευγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν 'Ελβετία ὁ Γιόχαν Καγιάχαν ἐπιθύριζε:

— Ἄχ, καταραμένα χειμωνιάτικα σπόρ! Ἐσεῖς μοῦ τὴν φέρατε!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

— Μαθαίνουμε πώς αυτές τις μέρες έτέθησαν οί βάσεις για μιά νέα έλληνική κινηματογραφική εταιρία παραγωγής ταινιών. Η εταιρία αὐτή δέν πρόκειται νὰ κάνει προχειρότητες ή ταινίες πού εἶναι ντροπή νὰ προβληθοῦν στο έξωτερικό. Τὰ κεφάλαιά της υπερβαίνουν τὰ δέκα ἑκατομύρια καὶ ἄρχισαν κι' ὅλας οἱ βολιδοσκοπήσεις γιὰ τὴν ἐνοικίαση ἑνὸς γηπέδου πολλῶν χιλιάδων πήχεων ὅπου θὰ γίνη τὸ στούντιο με τὶς τελειότερες τεχνικές καὶ ἡλεκτρικές ἐγκαταστάσεις. Πέντε εἰδικοί ξένοι πρόκειται νὰ μετακληθοῦν γιὰ τὰ τεχνικά. Ὡστε ἄβίζο εἰς τοὺς ἐπιδόξους ἀστέρας ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

— Προωδεύσαμε: Ἡ χαριτωμένη γερμανική φιλομοπερέττα «Γλυκὰ φιλιὰ Βερόνικα», πού εἶδαμε ἐμεῖς ἐσὼ πρὸ δύο ἑβδομάδων, μόλις τώρα ἄρχισε νὰ προβάλλεται στὸ Παοίσι, στὸ δῶνυμο με τὸ περιοδικὸ μας κινηματοθέατρο «Ραντιέον».

— Στὸ «Imperial», τὸ ἀντίζηλο κινηματοθέατρο τοῦ «Ραντιέον» παίζεται μιά ἄλλη περίφημη ταινία με τὸν Σάρλ Μπουαγιέ καὶ τὸν Ζωρζ Γκροσμίτ (ἐκείνον πού ἔπαιξε τὸν Ἄγγλο σύζυγο στὸ «Ὁ Ἀνθρωπος με τὴν Ἰσπανό»), τὸ «Γεράκι». Τὸ «Γεράκι» εἶναι γυρισμένο ἀπὸ σενάριο γραμμένο πᾶνω στὸ ὁμώνυμο θεατρικὸ ἔργο τοῦ Μαρσέλ Λερμιέ, πού ἐπαίχθηκε ἐπὶ σειρὰν παραστάσεων ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἀπετέλεσε ἀναμφισβήτητο σουξέ τῆς κ. Μαρίας Κοτοπούλη, τοῦ κ. Μήτσου Μυράτ καὶ τοῦ κ. Γαβριηλίδη.

— Ἡ μεγάλη κινηματογραφική εταιρία παραγωγῆς «Παραμάουντ» ἀγκαζάρησε γιὰ ἕνα θεατρικὸ τουρνέ τὴν Μαίρη Κρίστιανς, τὸ νέο λαμπερὸ ἀστέρι τοῦ ὁμιλοῦντος, πού ἀπῆλυσαν οἱ Ἀθηναῖοι στὸν «Μαῦρο Οὐσσάρο».

— Ἡ «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ»—ἡ ἄλλη μεγάλη κινηματογραφική Εταιρία—ἀγόρασε ἕνα σενάριο ἀπὸ τὸν γνωστὸ ἐγγλέζο συγγραφέα Ζάν Μπάρι. Τὸ σενάριο αὐτὸ φέρει τὸν τίτλο: «Τί πρέπει νὰ ξέρουν οἱ γυναῖκες» καὶ θὰ γυριστῇ με πρωταγωνίστρια τὴν Νόρμαν Σήρερ—πού ὅς χαμογελᾷ στὸ ἐξώφυλλό μας—Οἱ κινηματογραφικοὶ κύκλοι βεβαιώνουν πὼς ὅταν προβληθῇ ἡ ταινία αὐτὴ θ' ἀναστατώσῃ τὸ ὥραϊον φύλλον.

— Ἡ Νόρμα Σήρερ θὰ πρωταγωνιστήσῃ καὶ στὸ ἱστορικὸ φιλμ «Μαρία Ἀντουανέττα» με πᾶρναιρ τὸν Σάρλ Λόγκτον στὸ ρόλο τοῦ Λουδοβίκου XVI.

— Ὁ Ἀρχισιδηρουργός, πού συνεκίνησε καὶ συγκινεῖ ὡς μυθιστόρημα καὶ ὡς θεατρικὸν ἔργον, τοῦ Γεωργίου Ὀνῆ,

λόγω τῶν ἱπποτικῶν καὶ ρομαντικῶν σκηνῶν του, ἐγυρίσθη ταινία με στάρ τὴν πρωταγωνίστρια τῆς Κομεντί Φρανσαίς Γκάμπυ Μορλαί.

— Ἡ Μαρί Μπέλ, πού ἄρχισε νὰ κατακτᾷ τοὺς κινηματογραφοπλήκτους Ἀθηναίους καὶ ὁ Ἀρμάν Μπερνάρ—ὁ γνωστὸς ὡς Ζουλ—πρωταγωνιστοῦν σὲ μιά ταινία πού γυρίζεται στὸ Παρίσι με τὸν τίτλο «Καπρίσια Πριγκίπισσας».



Η ΜΙΝΑ ΦΟΡΓΚΕΤ
"Ένα ζωντανό χρυσάνθεμο"

— Οἱ διάφοροι ἐπίδοχοι σεναρίστες στέλνουν

καθημερινῶς εἰς τὶς διάφορες κινηματογραφικὲς εταιρίες τῆς Ἀμερικῆς ἄνω τῶν χιλίων σεναρίων. Κάθε εταιρία ἔχει περὶ τοὺς εἴκοσι ὡς πενήντα ἀναγνώστas—ἀναγνωρισμένους συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφους—πού δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ διαβάζουν σεναρία, ἔχοντας ὁ καθένας πλάι του καὶ μιά δακτυλογράφο. Ἄμα καμμιὰ σκηνὴ ἢ καμμιὰ φρόση τοὺς ἀρέσῃ, τὴν διαβάζουν δυνατὰ καὶ ἡ δακτυλογράφος τὴν γράφει.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ σεναρίου λαμβάνει τὴν ἄλλη μέρα ἕνα τσέκ πού ἀναγράφει τὸ ποσὸν τῶν δολλαρίων ὅσες ἦταν οἱ λέξεις πού ψαρεύτηκαν στὸ κείμενό του.

Μία σεναρίστα ἔλαβε τὶς προάλλες δολλάρια δύο, ὅσες ἦσαν οἱ λέξεις πού ἀποτελοῦσαν τὸν τίτλο τοῦ σεναρίου τῆς πού κρατήθηκε ἀπὸ τὴν «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ» γιὰ τὴς ἄρεσε.

— Ὁ Βίλλυ Φρίτς προετοιμάζεται νὰ παίξῃ τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον στὸ πασίγνωστο λογοτεχνικὸ ἔργο «Ὁ Ἀλήτης παίζει φλογέρα», πού δὲν γλύτισσε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν κινηματογραφοποίηση. Ὁ ρόλος αὐτός—σ' ὅσους ἔχουν διαβάσει τὸ ἔργο εἶναι γνωστὸ—εἶναι βαρὺς δραματικός.

Νὰ δοῦμε ἂν ἀντέξουν τὰ κότσια τοῦ κοσμογάπητου Βίλλυ νὰ τὸν «βαστήσῃ».

— Ἡ νέα ἐφεύρεση τοῦ κινηματογράφου τῶν τριῶν διαστάσεων ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς «ἐκράν» ἀπὸ λεπτοὺς σωληνῶν, φαίνεται ὅτι ἐπέτυχε τόσο στίς δοκιμὲς ὥστε οἱ μεγάλες κινηματογραφικὲς εταιρίες ἀπεφάσισαν νὰ μετριάσουν τὴν παραγωγὴ τους στὰ 1934 ὥστε στὰ 1935 νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ νέο σύστημα. Λέγεται ὅτι κατόπιν αὐτοῦ ὅχι μόνον θ' ἀναστατώθῃ ἡ ἀπόδοσις ἑνὸς φιλμ ἀλλὰ καὶ ἡ φωτιστικὴ τεχνικὴ του, ἡ ὁποία δὲν θάχῃ καμμιὰ σχέση με τὴν σημερινή.

ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΥ



Τὸ χωριό προώδεε !..
«Γινόμεσσι πουλιτεία
μὴ τὰ οὐλά μ'ς», ἀπε-
φάνθη ὁ ἀγροφύλαξ ὁ Φρά-
ξος, ἐκ τῶν λογιωτέρων τοῦ
χωριοῦ, ποῦ εἶχε διαβάσει
πολλά καὶ περισπούδαστα
συγγράμματα, ὡς τὸν «Να-
στραδιν Χότζαν», τὴν «Χαλι-
μάν» καὶ τὴς τελευταῖες ἡ-
μέρες ἀρχισε καὶ τὴν «Πά-
πισσαν Ἰωάνναν», ποῦ τὴν ἔ-
κρυβεν ἀπὸ τὰ θυλικά τοῦ
σπιτιοῦ του καὶ ποῦ ὁ ἱερεὺς
Παπα—Μανουάλιος τὴν στη-
ἀπαρχὴν «χαλάσματος τῆς

κι' ὁ Λίας ὁ Μεζεδάκιος, ὁ
ἐκ τῶν ὧν «οὐκ ἄνευ» κάθε
γλεντιοῦ:
«Κόβου μιά κλάααααα
τ' αἰκοὺς κουμπάρα...
κόβου μιά κλάρα
[λεῖμονιά !..]»

«Ὅλα ἦταν ἔτοιμα καὶ ἡ
ἐναρξὶς τῶν ἐργασιῶν θὰ γι-
νότανε μὲ τὴν ἀνάρτησιν τῆς
ἐπιγραφῆς τοῦ καταστήμα-
τος ἐπισήμως... διὰ, τρόπον
τινὰ, «ἀποκαλυπτηρίων», ὅ-
πως δηλαδὴ ἔγινε τὴς προ-
ἄλλες καὶ στὴ χώρα γιὰ τὴ
στήλῃ εἰς τοὺς πεσόντας.

Ὁ προκοιλίων ἐφημέριος τοῦ Μοναστηριοῦ, ὁ Πάτερ Συλ-
λεῖτουργος, θάκανε τὸν ἀγιασμό. Τὸ χωριὸ ὁλόκληρο εἰς
γενικὸν συναγεμῶν, διόπου καὶ τετραπόδου περιεχομένου,
ἐπλημύρισε τὸ προαύλιο τοῦ καινούργιου μαγαζιοῦ, ἔτσι
ποῦ τὰ μυριστικά τῆς Κυρά-Προεδρίνας κατεπατήθησαν καὶ
τὰ μελλίσσια τῆς Θεοῖα-Μαντήλης ἀνετράπησαν καὶ κάμπο-
σες γειτονικὲς αὐγοφωλῆς ἐλεηλατήθησαν μυστηριωδῶς.
Τὶ μαγαζὶ ἦταν ἐκεῖνο ! Ὡς καὶ «κουζίνες οὐγρουπαί-
κες». Καὶ στοὺς καταλόγους καὶ κ ο υ β ἔ ρ !..
— Τί φαί νῶναι αὐτοῦνο τοῦ κ ο υ β ἔ ρ δάσκαλε ;
Ὁ δάσκαλος ξεροκατόπιε καὶ ξερόβηξε ὡς ἀπορῶν ἰε-
ροψάλτης μὲν, ἀλλὰ καὶ γλύστρησε :

— Φαγητὸν ὑπέροχον Γαλλιστί... ὅπερ δὲν
μεταφράζεται !..

Ἡ ἐπιγραφή, ἔμπνευσις τοῦ δασκάλου,
ἐκτέλεσις δὲ τοῦ καλυτέρου μαθητοῦ ποῦ
ἔπαιρνε ἄριστα στὴν καλλιγραφία καὶ ζω-
γράφιζε καὶ «ἀγίους» στοὺς τοίχους τοῦ
σχολείου μὲ «μολύβια τῶν νομῶν», νὰ τὴν
ἐκεῖ πάνω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ,
σκεπασμένη ἐπιμελῶς μ' ἓνα ἄσπρο τρα-
πεζομάνδλο...

Κάποτε ὁ ἀγιασμός ἐτελείωσε καὶ ἐνῶ
τὰ νταούλια παίζανε ἐνθουσιωδῶς τὸ... ἔμ-
βατήριο «Κιτρολεῖμονιά καὶ μαντζουράναμου»
ὁ καταστηματοῦχος τράβηξε μὲ συγκίνησι
τὸ τραπεζομάνδλο καὶ ἡ μεγαλειώδης ἐπι-
γραφή ἀπεκαλύφθη...

Μὰ τί ἦτανε κείνο ;.. Μέγα σκάνδαλον !..
«Υβρις ἀφάνταστος καὶ τρομακτική !.. Τὸ
συγγενολόγι τοῦ καταστηματοῦχου, ἔτρεχε,

στό σπίτι ν' ἀρματωθῇ, ἐνῶ ὁ δάσκαλος ὁ Παρατατινός
πηδήσας στὸ μουλάρι τοῦ ἀγωγιάτη Κοντόκαπα, ἐξηφανί-
ζετο πρὸς ἀγνωστον ὁδὸν σωτηρίας !..

Τὶ εἶχε συμβῇ ;
Ὁ τίτλος τὸν ὁποῖον κατόπιν πολυημέρων σκέψεων, μο-
νήρων περιπάτων καὶ ἀνοίγματος βιβλίων, εἶχεν ἔμπνευ-
σθῇ ὁ δάσκαλος, ἔπρεπε νὰ εἶναι «Τὸ κέρας τῆς Ἀμαλ-
θείας». Μὰ μέσα σὲ μιά διαβολεμένη σύμπτωσι, ὁ ἐπιγρα-
φοποιὸς μαθητὴς ἔκαμε λάθος, τὸ παιδί, κι' οὔτε κι' ὁ δά-
σκαλος τὸ πρόσεξε.

Καὶ ἡ ταμπέλα ἔτσι, ἔγραφε τώρα μὲ καλλιτεχνικά,
καλλιγραφικά καὶ μπιρμπιλωτά γράμματα, μὲ γυρλάντες
καὶ μπιχλιμιπλῖα, φύλλα, λουλούδια καὶ γοργόνες λογιῆς—
λογῆς, τὸ ἐξῆς καταπληκτικόν, πρωτοφανὲς καὶ σκαν-
δαλώδες :

ΜΕΓΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
«ΤΟ ΚΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ» (III)

Ἦτανε δὲ Ἀμαλία, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, αὐτὸ
τοῦτο τὸ ἕτερον ἡμισι τοῦ ἱεροῦ φιλοπροόδου ἐστιάτορος
τοῦ χωριοῦ !..

ΚΙΑΛΗΣ ΓΥΡΟΒΟΛΙΑΣ
(Σκίτσα : Ἀλ. Σακελλαρίου)



ΤΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑ'Ι'Γ

Τὸ ΟΥΝΟΤΗΚΗΤΟΥ Αἵματος.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ : ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

(Συνέχεια)

Ἐνα μῆνα ἀρ-
γότερα στὴν Ἀλ-
γερία, συνελήφθη-
σαν αἰχμάλωτοι
μερικοὶ Ἀραβες
κι' ἓνας ἀπ' αὐ-
τοὺς ἔλεγε ὅτι εἶ-
χε νὰ δώσῃ παρὰ-
δοξες πληροφορί-
ες διὰ τὸν λοχα-
γὸν Ἐκτορα. Ὁ
στρατηγὸς Ρουβι-
γνύ, διέταξε νὰ
τὸν ὀδηγήσουν ἐμ-
πρὸς τοῦ, ὅταν πα-
ρουσιάσθῃ κάποι-
ος μὲ στολὴν πε-
ρηγητοῦ, ὁ ὁποῖ-
ος λοχυρίσθῃ ὅτι
θὰ ἐξηγήσῃ μερι-
κὰ ἀνεξήγητα,
σχετικῶς μὲ τὸν
ὑπασπιστὴν.

Καὶ διηγήθηκε
ὅτι μισοὺσε ὁ-
νασίμως τὸν Ἐκ-
τορα καὶ διὰ νὰ
τὸν ἐκδικηθῇ, τοῦ
ἔκλεψε μιά ἐνοχο-
ποιητικὴ ἐπιστολὴ
τῆς γυναικὸς π' ἄ-
γαποῦσε, διότι ἔ-
σκέθη ὅτι ὁ Ἐκ-
τωρ μόνις τὸ μᾶ-
θαίνει θὰ λιποτα-
κτοῦσε καὶ θὰ
τρέχε νὰ τὸν βρῇ
καὶ νὰ τοῦ πάρῃ
τὴν ἐπιστολή, γιὰ
νὰ μὴν τὴν δῇ ὁ
ἀντρας τῆς.

— Καὶ λοιπὸν, ἐ-
πρόσθεσε, ἦρθα
ἐδῶ καὶ σὰς βε-
βαιῶνω ὅτι, ὁ ἄν-
δρας αὐτός, ἀπὸ
τὸν ὁποῖον ἤθελε
νὰ κρύψῃ τὸ γράμ-
μα εἰσαστε σεῖς.

Οὕτε κεραι-
νὸς οὔτε σεισμὸς
ποῦ θάνοιγε μπρ-
στὰ στὰ πόδια
τοῦ χάος, δὲν θὰ
προξενούσαν στὸ
στρατηγὸ τὴν ἐν-
τύπωσιν ποῦκανεν
τὰ τρομερὰ ἐκεῖ-
να λόγια τοῦ μυσ-
τηριώδους ἀγνώ-

στου. Πῶς συνεκρατήθη καὶ δὲν τὸν ἐσκότωσε, εἶναι πα-
ράδοξο. Μὲ φωνὴν ποῦμοιαζε μὲ μηκυθμό, τοῦπε πῶς θὰ τοῦ
ἀνοίγε τὸ κρανίον σὲ δύο, ἂν δὲν ἔφευγε ἀμέσως.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐταράχθη καθόλου. Ἐβγάλε ἀπὸ τὴν
τσέπη του μιὰ ἐπιστολὴ καὶ τὴν ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια
τοῦ στρατηγοῦ. Εἶδε, ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν χαρακτήρα
καὶ ἐδιάβασε φρικτῶν. Ἐδίωξε κακὴν κακῶς τὸν ἀγνώστον
καὶ σωριάστηκε ἔπειτα στὸ κάθισμά του συντετριμμένος.
Καὶ ὁ χυλὸβδινὸς ἄνθρωπος, αὐτὸς ποῦ οἱ στρατιῶτες τοῦ
τὸν προσωνόμαζαν λέοντα, ἀρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ
παιδί ψιθυρίζοντας.

— Ἀ, Μάρθα... Μάρθα... σὺ ποῦ τόσο πολὺ σ' ἀγαποῦσα !
Τὴν ἄλλῃ μέρα ἐζήτησε ἄδεια καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Γαλ-
λία. Στὴ Μασσαλία ἔφθασε Κυριακὴ καὶ ἔπρεπε νὰ δια-
νυκτερεύσῃ ἐκεῖ. Ἐγκατεστάθη στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Αὐ-
τοκρατόρων, καὶ ἡδωχιστήρη ἰδιαιτέρως ποῦ βρῆκεν ἐκεῖ
ἓνα παλιὸ του γνώριμο, τὸν ἱππότη δ' Ἀστὺ, ἓνα ἐκ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Ἐνῶ ὁ κόμης Γοντράνος δὲ Λασὼ μὲ τὴν ἀγαπημένη του Λεόνην
διέσχισαν τὴς ἀπόμενες πλαγιὰς τῶν Ἀμβροζίων ὁρέων ἔπесαν στὰ χάρια τοῦ ἀρχι-
λογοῦ Γιουζέππου, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε εἰς τὸν κόμην ὅτι ἔπρεπε ἢ νὰ τοῦ δώσῃ ἑκατὸ
χιλιάδες σκούδα ἢ νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὴν συνοδὸν του, ποῦ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ
τὴν πρώτῃ ἀγάπῃ του. Ὁ δὲ Λασὼ ὑπέγραψε τσέκ ἑκατὸ χιλιάδων ἀλλὰ δὲν ἐπέ-
στρεψαν στὸ Παρίσι, ἡ Λεόνη ἀρχισε νὰ δείχνῃ παράδοξο διαγωγή καὶ δὲν ἐγνώ-
σθη ὅτι ὁ θεὸς του τὸν ἀποκήρυξε, ἔφυνε ἀφήσας μιά ἐπιστολὴ διὰ τῆς ὁποίας
τοῦ ἀπεκάλυπτε ὅτι ἀγαποῦσε τὸν Γιουζέππου, ποῦ συνεβίβάσθη μὲ τὸν βασιλέα
τῶν δύο Σικελιῶν, ἔγινε πλούσιος καὶ θὰ τὴν ἐπαντρεύετο. Ζαλισμένος ἀπὸ τὴν τρο-
μερῇ εἰδησὶ ἐσωρίασθη χάμω. Ὅταν συνήλθε εἶδε ὅτι βρισκόταν σπῆτι του καὶ ὅτι
ἐπῆγε καὶ κἀθησε κοντὰ του ἓνας παρὰδοξος ἄνθρωπος ποῦ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη
φορὰ. Τοῦπε πῶς ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸν καὶ ὅτι ἂν ἤθελε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἡ Λεόνη
θαῖπρεπε νὰ πᾶν τὴν Τετάρτη στὸ Μελόδραμα ὅπου θὰ τὸν ἐπερίμενε. Πραγματικῶς,
τὴν ὠρισμένη μέρα, φορῶν προσωπίδα, πῆγε στὸ μελόδραμα. Ἐνας προσωποδοφῶρος
τὸν ἐπλησίασε, τὸν πῆγε σ' ἓνα μυστηριώδες σπῆτι ὅπου μὲ ἄλλους πέντε ἴδρυσαν
μιὰ μυστικὴ εἰσαίρια, τὴν «Ἐταιρία τοῦ Εἰφους» μὲ ἀπόλυτο ἀρχηγὸ τὸν ταγματάρχη
Λεὼν. Ἡ εἰσαίρια αὕτη εἶχε χαρακτηριστὰ ἀλληλοῦποστηριξέως μέχρι θανάτου καὶ
ἀπετελέσθη ἀπὸ τὸν Γοντράνον ντὲ Λασὼ, ἓνα λιποτάκτη ὑπασπιστὴ, τὸν Ἐκτορα
Δαμβλίνο, τὸν χαρτοπαίκτη ὑποκόμητα Ρεβελῆ, τὸν δικηγόρο Ἐμμανουὴλ ντὲ Φλάρ
— Μουτλόν, τὸν βαρῶνο ντὲ Μορντιὲ καὶ τὸν φιλήδοιο καὶ γλεντιζέ ἱππότη δ' Ἀστὺ.
Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἰδρυτικῆς συνεδριάσεως ὁ ταγματάρχης Λεὼν παίρνει τὸν ντὲ Λασὼ
νὰ πᾶνε νὰ βροῦν τὴν Λεόνη.

Στὸ μεταξὺ ὁ Γιουζέππος παντρεύτηκε τὴ Λεόνην καὶ κάνει τὸ ταξίδι τοῦ γά-
μου του περνώντας μὲ τέσσαρες σωματοφύλακες γύρω ἀπὸ τ' ἀμάξι του τὰ Ἀμβρο-
ζία ὄρη. Ἐκεῖ τοῦ γίνεται μιὰ ληστρικὴ ἐπίθεσις. Ὁ Γοντράνος δὲ Λασὼ ἀρχηγὸς
τῆς σπείρας αἰχμαλωτίζει τὴν Λεόνη, ἡ ὁποία τοῦ παραδίδεται καὶ φεύγει μαζὶ γιὰ
τὴν Γαλλία. Στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας συναντᾷ τὸν ταγματάρχη ὁ ὁποῖος διατάσσει
τὸν δὲ Λασὼ νὰ προκαλέσῃ τὸν Στρατηγὸν Φλάρ. Ρουβιγνύ σὲ μονομαχίαν καὶ νὰ τὸν
σκοτώσῃ γιὰ νὰ σωθῇ ὁ ὑπασπιστὴς Δαμβλίνο, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα τοῦ
στρατηγοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἐλιποτάκτησε πρὸ τοῦ ἔχθρου.

Στὸ ἐπόμενο κεφάλαιο γίνεται ἀφήγησις τοῦ ἔρωτος τῆς Μάρθας κατόπιν συζύ-
γου τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ Δαμβλίνο καὶ πῶς ὁ Δαμβλίνος διωρίσθη ὑπασπιστὴς
τοῦ στρατηγοῦ στὸ Ἀλγέρι, πῶς λιποτάκτησε καὶ πῶς γίενε μέλος τῆς «Ἐταιρίας
τοῦ Εἰφους».

Μὲ τὸ γάντι τὸν ἐκτύπησε στὸ πρόσωπο λέγων.
— Ὀνομάζομαι βαρῶνος δὲ Ρουβιγνύ.
— Ἐχε καλῶς κύριε, ἀπάντησε ὁ ἀγνώστος, ὁχρὸς σὰν
φάντασμα ἀπὸ τὴν προσβολὴ ποῦ τοῦ ἔγινε. Αὐριο στὰς
ἐπτὰ ἀκριβῶς, πίσω ἀπὸ τὸ Βοτανικὸ Κήπο, στὴν ὄχθη τοῦ
Ζορέ. Ὁ προσβληθεὶς εἶμαι ἐγὼ καὶ διαλέγω ὡς ὄπλον τὸ
ἐξίφους.

τῶν ἐπτὰ «ἐταί-
ρων τοῦ Εἰφους»
τὸν ὁποῖον θὰ εἶ-
χε συντροφιά ἔως
τὸ Παρίσι, εἰς τὰς
ὥρας τῆς ἀγωνιώ-
δους παραμονῆς
τοῦ στη Μασσα-
λία. Ἐφαγαν μα-
ζὺ καὶ ὁ στρατη-
γός, παρὰ τὴν συ-
νήθειά του ἀρκε-
τά. Κατὰ πρότα-
σιν τοῦ ἱππότη, ὁ
ὁποῖος μάλιστα
εἶχε φροντίσει νὰ
προμηθευθῇ δυὸ
εἰσιτήρια, ἐπῆγαν
εἰς τὸ θέατρον, ὅ-
που ἐπαίζετο ἡ
«Σεμίραμις» καὶ ἐ-
κάθσαν κοντὰ
στὴν ὀρχήστρα.

Ὁ στρατηγός,
τοῦ ὁποίου ἡ ψυ-
χὴ ἐπονοῦσε, ἀ-
φωσίσθη ὁλόκληρο
σὺν εἰς τὸ ν' ἀπο-
λαμβάνῃ τὴν μου-
σικὴν, ὅταν ἔξαφ-
να, ἔως τ' αὐτιά
του ἔφθασαν μερι-
κὲς λέξεις ποῦ
τοῦ πάγωσαν τὴν
καρδιά. Ἐγύρισε
καὶ εἶδε τοὺς συ-
ζητοῦντας δύο ἀ-
γνώστους. Ὁ ἓνας
ἦταν ἔως πενήντα
ἐτῶν, καὶ ἔφερε
τὴν ταϊνία τῆς
λεγεώνας τῆς τι-
μῆς. Ὁ ἄλλος ἦτο
ἐκκοσι πέντε ἔως
τριάντα ἐτῶν.

— Ἔτσι λοιπόν;
ἔλεγεν ὁ ἄνθρω-
πος μὲ τὴν ταϊνί-
α. Καὶ ἐλιποτά-
κτησε ὁ Ἐκτωρ
Δαμβλίνος λέτε ;
Μὰ γιατί ;

— Γιὰ νὰ πᾶν
στὸ Παρίσι, ὅπου
τὸν ἐπερίμενε μιὰ
χαριτωμένη κυρί-
α, ἡ βαρὼν δὲ
Ρουβιγνύ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ
ποῦ ὁ νέος ἔλεγε
τὴν τελευταία του

λέξη, τὸ παραπέτασμα ποῦ χώριζε τὰ δυὸ θεώρεϊα ἔπесε.
Καὶ ὁ στρατηγὸς ἀρπάξε τὸν νέον ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ ἀγρίως
τοῦ ἐσύριξε.

— Κύριε, ἀγαπᾶτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε ;
Ὁ νέος ἐσηκώθη προθύμως, καὶ τὸν συνῶδευσε. Δύο
ἄλλοι, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ταϊνία καὶ ὁ ἱππότης δ' Ἀστὺ,
τοὺς ἀκολουθούσαν. Ὁ στρατηγὸς ἐσταμάτησε σὲ μιὰ γω-
νιά, καὶ κατακλίνοντος σὰν πεθαμένος, εἶπε στὸν νέον.

— Κρατῆτε, κύριε, ἓνα μυστικὸ ποῦ θὰ σὰς φέρῃ τὸν
θανάτον.

Μὲ τὸ γάντι τὸν ἐκτύπησε στὸ πρόσωπο λέγων.
— Ὀνομάζομαι βαρῶνος δὲ Ρουβιγνύ.

— Ἐχε καλῶς κύριε, ἀπάντησε ὁ ἀγνώστος, ὁχρὸς σὰν
φάντασμα ἀπὸ τὴν προσβολὴ ποῦ τοῦ ἔγινε. Αὐριο στὰς
ἐπτὰ ἀκριβῶς, πίσω ἀπὸ τὸ Βοτανικὸ Κήπο, στὴν ὄχθη τοῦ
Ζορέ. Ὁ προσβληθεὶς εἶμαι ἐγὼ καὶ διαλέγω ὡς ὄπλον τὸ
ἐξίφους.

λίτευε μὲ ἱερὰν φρικίαν ὡς
πλάσης !..

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Τὸ γεγονός τῶν γεγονότων ! Ζή-
τημα ἐξερευγόμενον μύθρους καὶ λάβαν ὥσπερ ἡφαίστειον
περιεργείας καὶ κουτσουμπολιοῦ !..

— Θὰ ἔχουμεν, τὸ λοιπὸν, κατάστημα ἀλλὰ πολιτεία !..
— Οὐ ἀνOURθωτῆς τοῦ χωριοῦ μας !..

— Νὰ τὸν ἱκλέξουμεν κὶ σύμβουλουν διγιά βουῆς, χουρ-
γιανοί !..

Μὰ ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις :

— Αἶγου νιρὸ στοῦ κρασί σας, λέου ἰγώ ! Σ'γά μὴ τοῦν
βγάλομ κὶ πουλιτικὸν ἀνῆρ !..

— Τὶ λῖες ἱκαί ἀποῦ πιάτα ποῦ ἔπλιενη στὴν Ἀμερῖκα,
παλhouῦπρητ'ς τάκαμὶ τὰ λιτὰ !.. Παρετήρησεν ὁ μάγε-
ρας ὁ Γαχνῆς, διαισθανόμενος μέγαν τὸν
κίνδυνον γιὰ τὸ δικό του τὸ μαγαζὶ.

— Ντρουπὶς νὰ λῆς τέττοια περὶ τοπικοῦν
μεγαλειῶν ! τὸν ἐκοντραστάρισεν ἐν φιλο-
προδῶ ἀγανακτήσει, ὁ γυρολόγος ὁ Μαλ-
φιφατούρας. Ἰέχει δίκου, καψο - Γαχνῆ μ'.
Πγοῖδς θὰ ξανάρθ' τώρα στοῦ δικό σ' τοῦ
ξυλακούτσουρου νὰ τρώῃ μαθεὶς ἀνακατοῦ-
ρες μέσα σὶ κόττις καὶ σὶ σκλιά !..

Εὐτυχῶς ὁ μάγερας ὁ Γαχνῆς, τῆρῶν τὴν
ἀρσακειάδιον παράδοσιν «ἡ σιωπῇ μου εἰς
ἀπάντησίν σου» ἐπρωτίμησε νὰ φύγῃ ρίχνον-
τας ἓνα βλέμμα περιφρονητικόν, ἄλλως «θὰ
γινότανε μεγαλύτερα !..»

Καὶ τὰ σχόλια ἐξακολουθοῦσαν ἀνὰ τὰ
μαγαζία καὶ τὰ ποτήρια τρακαρίζανε :

— Ζήτου οὐ πουλιτισμός τοῦ χουριοῦ !..
— Θὰ γιέν τιλειούτης τὸν τιλειουτήτων,
καθὼς ἄκ' σα, αἰ !..

— Πῶς τὸν λένε ;.. τ' ἀλῆσμουνάου... στοῦ στόμα μ' κυ-
λάει, μαθεὶς !..

— Κ α μ π α ρ έ, τὸ λένε, ἔσπευσε νὰ διαφωτίσῃ ἐμ-
βριθῶς καὶ μὲ εὐλογον ἐγκυκλοπαιδικὸν τουπέ, ὁ Νίκος
τῆς Μάνθινας, ποῦ μόνις εἶχεν ἀφεθῇ ἀπὸ στρατιωτῆς
στὴν Ἀθήνα καὶ ἤξαιρε δὰ ἀπὸ τέτοια, ἄλλο τίποτε...

Ὁ «Ἀμερικάνος» ὁ κύρ—Χρυσοδόντης, ἀνοίγε τὸ πρῶτο
ἐστιατόριο—καμπαρὲ στὸ χωριό. Τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴν
ἐκκλησίαν οἱ καμπάνες τεματίσασαι τὴν «ἀπόλυση» τοῦ
Οἴκου τοῦ Κυρίου, ἐξηκολούθησαν ἀναγγέλουσαι τὴν ἐναρ-
ξιν λειτουργίας τοῦ νέου καὶ πρωτοφανοῦς μαγαζιοῦ τοῦ
χωριοῦ.

Πρῶτῃ, ἀχάραγα ἀκόμα, τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας ἐχαίρε-
τίσθη μὲ ὁμοβροντίας ποῦ ἔρριξαν μὲ τοὺς γκράδες τοὺς
οἱ ἀγροφυλάκες, παρατεταγμένοι στὸ ἄλῶνι τὸ Χονδροδη-
μέϊκο, ὑπὸ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ ἀρχιφύλακος τῆς ἀ-
γροφυλακῆς, τοῦ Μάνθου τοῦ Ζωντανοῦ, ποῦ καθὼς λέγανε
εἶχε «καὶ τὴν ἰδέα του» γιὰ τὴν δολλαριοῦχο Χρυσοδοντο-
πούλα κι' ἤρε τὴν εὐκαιρία ὁ ἄνθρωπος νὰ κἀνῃ καὶ τὸ
κομματί του !..

Μιά ζυγιά νταούλια πρῶτῃ—πρῶτῃ, ἔκανε τὸ γύρο τοῦ χω-
ριοῦ, κι' ἐπαίξε ὡς εἶδος «ἐαθινόν» ποῦ τὸ τραγουδοῦσε

Πέταξε το έπισκεπτήριο του στα πόδια του στρατηγού και έφυγε με τον συνοδό του, ενώ ο στρατηγός έπηρεε το έπισκεπτήριο και χωρίς να το κυττάξει έπλησίασε τον Άστυ και του είπε.

—Ίππότη, θά μονομαχήσω αύριο το πρωί στάς έπτά διά ξίφους μέχρι θανάτου. Είσαστε μάρτυράς μου. Μη μ' έρωτήσετε τίποτε. Υπάρχει τρομερό μυστικό μεταξύ έμου και του αντίπαλου μου.

Έρριξε μία ματιά στο έπισκεπτήριο και εδιάβασε:

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΓΟΝΤΡΑΝΟΣ ΔΕ ΛΑΣΣΕ

—Γοντράνος δέ Λασέ! άνέκραξε. Το παιδί του καλύτερου μου φίλου. Το παιδί του ανθρώπου που μούσωσε τη ζωή τρεις φορές.... "Ω.....!"

Έξαλλοθ ή σαν να έκτυπήθη κατακέφαλα κι' έχρειάσθη να στηριχθ ή στον ίππότη για να μ ήν πέση.

—Ελάτε, έψιθύρισε με πνιγμένη φωνή, άς φύγωμε. Νομίζω πως θά χάσω το νού μου....

Ο Γοντράνος με τον ταγματάρχη Λεόν, έπιστρέφουν εις το ξενοδοχείον τους. Η Λεώνη ήτο εκεί, αλλά δέν έμειναν μαζί της. Άπεσύρθησαν εις ένα άλλο δωνάτιο και ο Γοντράνος μάταια παρεκάλεσε τον ταγματάρχη να μ ήν έπιμένη εις την μονομαχίαν εκείνην με τον πιό έπιστήθιο φίλο του πατέρα του.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

—Αλλ' ο Λεόν ήτο άνένδοτος.

—Αν θέλετε σεΐς, του άπήντησε, νάχετε έφ' όρου ζωής στο μάγουλό σας τ ά ίχνη του γαντιού του βαρώνου, έγώ είμαι υποχρεωμένος να σάς ύπενθυμίσω ότι ώρκισθήκατε και ότι θά χρειασθ ή να μονομαχήσετε με τους έξι έταίρους του ξίφους. Πέσετε να κοιμηθ ήτε. Έγώ πηγαίνω να προμηθευθώ τ ά σπαθιά κι' όταν είναι ώρα θάρθω να σάς πάρω.

ραδοθ ή; Πρίν φύγη πήγε να ιδ ή για τελευταία φορά τη Λεώνη. Πόσον ώραία του φάνηκε και πόσον βλαιο ήταν το σκίρτημα της έρωτευμένης καρδιάς του όταν άποτραβ ήχθηκε!

Έπ ήγαν εις τον τόπον της μονομαχίας. "Όταν έφθασεν ο στρατηγός, έχαιρέτησε και έζήτησε να συνομιλήσ ή με τον Γοντράνον.

—Είσαστε άληθινά, κύριε, του είπε, ο μαρκήσιος Γοντράνος δέ Λασέ, το παιδί του ταγματάρχου δέ Λασέ, που διοικούσε ένα σύνταγμα στον Γαλλοϊσπανικό πόλεμο;

—Μάλιστα! άπήτησεν ο Γοντράνος ριγήσας.

—Κύριε. εξακολούθησεν ο βαρώνος, ο πατέρας σας ήταν στενός μου φίλος και τρεις φορές μ' έώσωσε στη μάχη. Κυτάχτε με! είμαι σαρανταπέντε έτών, ύπηρετώ στο στρατό τριάντα χρόνια, έλαβα μέρος σε είκοσι έκστρατείες, έτραυματίσθηκα δεκαοκτώ φορές και έσκοτώσα τρεις ανθρώπους σε μονομαχίες. Με νομίζετε άνανδρον;

—Όχι! έψιθύρισεν ο Γοντράνος.

—Λοιπόν δέχεσθε να μου όρκισθ ήτε ότι δέν θά ξαναπ ήτε τα λόγια που είπατε; Θά σάς ζητήσω άμέσως συγγνώμην. Πώς μπορώ να σκοτώω το παιδί του φίλου και σωτήρός μου;

—Εάν ο μαρκήσιος ήτο κύριος του έαυτού του, θάπεφτε άμέσως στα πόδια του στρατηγού να ζητήση συγγνώμην. Άλλ' ο ταγματάρχης Λεόν ήτο εκεί και το άυστηρόν του βλέμμα του θύμισε τ άς υποχρεώσεις του.

—Κύριε, άπήντησε πνίγων ένα στεναγμόν ο Γοντράνος, μ' έρραπίσατε. Εύαρεστηθ ήτε να πάρετε το σπαθί σας.

Λίγες στιγμές άργότερα οι δύο αντίπαλοι ήσαν ο ένας κατάντικρυ του άλλου και ο Γοντράνος δέ σκεπτότανε να πεθάν ή τώρα και να χάση την Λεώνην του. "Ο στρατηγός ήτο μάλλον δυσκίνητος, ο μαρκήσιος ήταν ικανώτατος ξιφομάχος και ύστερα από πάλην δέν ά περίπου λεπτών, έχωσε το σπαθί του στην κααδ ά του αντίπαλου του.

—Ίππότη, έψιθύρισεν ψυχorraγών ο στρατηγός προς τον δ' Άστυ, που έτρεξε να τον στηρίξη. Πηγαίνετε στο Μοντογορύ.... πέστε στον ξάδελφό μου Φλάρ.... πως ο Ρουβιγνύ πέθανε.... ο Μοντογορύ είναι άκλήρος και....

Κόμα αίματος έπήδησε από το στόμα του, έκαμε μερικους αγωνιώδεις τιναγμούς και έμεινε άκίνητος. "Ήταν πεθαμένος.

—Άριστά! είπεν ο ταγματάρχης. Ίππότη, είσαστε από τους ανθρώπους εις τους όποιους μπορεί κανείς να στηρίζεται. Λοιπόν δέν βλέπω γιατί να μ ήν έκτελέσετε την τελευταία του θέληση. Μόνο δέν θά είπ ήτε ότι τον έσκοτώσε ο δέ Λασύ, αλλά ο λοχαγός Δαμβέρτος, έκαταλάβετε;

—Ναι! είπεν άπαθώς ο κ. δ' Άστυ....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΠΑΘΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Έπέρασαν δεκαπέντε ήμέρες από τότε που έσκοτώθη ο στρατηγός Ρουβιγνύ. "Ο Γοντράνος είχε γυρίσει στο Παρίσι με την Λεώνην και είχε έγκατασταθ ή στο ίδιο σπίτι της όδου Πόρτ Μαδά.

Τά μυστήρια της ανθρωπίνης καρδιάς είνε άνεξιχνίαστα. "Ο Γοντράνος είχε παίξει την ζωήν του, είχε πουλήσει την έλευθερίαν του, είχε σκοτώσει τον καλύτερον φίλο του πατέρα του, για ν' άποκτήση αυτήν την γυναίκα. Και την έβλεπε τώρα να ίκετεύη ένα του βλέμμα, γονυπετής και συντετριμμένη, αλλά δέν ήθελε ούτε να την σκέπτεται!

"Όλα εκεί μέσα του θύμιζαν την προδοσία της και την μελετούσε μ' αηδίαν, αλλά και με την περιέργειαν εκείνην με την όποιαν ζητάει κανείς την άβυσσο που την έκρυβε πολύν καιρόν όμίχλη πυκνή. Έσπούδαζε την μοχθηρίαν και σκέπαζε το ώραίο αυτό πρόσωπο και αν δέν είχε κορεσθ ή ακόμα από την απόλαυσιν της εξαίρετικής εκείνης καλλονής και αν βασανίζότανε άκόμη από την παραφροσύνη της σαρκός με την όποιαν ή καρδιά δέν έχει καμμία σχέση, αν έτυρανείτο από την τρέλλα τών αισθήσεων και της φαντασίας, προαισθανότανε ως τόσο ότι πλησίαζε ή ώρα και ή Λεώνη δέν θά ήταν γι' αυτόν παρά ένα άσήμαντο παιγνίδι που το κλωτσάει κανείς όταν το βαρεθ ή.

—Αλλως τε ή Λεώνη, τώρα που τον άγάπαγε, του είχε άφοσιωθ ή σαν μία πληρωμένη, είχε χάσει το έπιβλητικό εκείνο βλέμμα π' άνάγκαζε τον Γοντράνον να γονατίζ ή μπροστά της; ή άστραπή αυτού του κακοποιού δαίμονος, του πιό συναρπαστικού χωρίς άλλο, ή άστραπή αυτή που έφώτιζε άλλους

το πρόσωπό της είχε σβυστή. Το χαμόγελο εκείνο, το δέξυ και κοφερό σαν μαχαίρι, έχάρθηκε από τ ά χείλη της, και πάντα τους έπλανάτο τώρα κι' άχαρι μειδίαμα του έρωτευμένου. Το γοητευτικό θέλητρο που έκάρφωνε τον Γοντράνο στα πόδια της, διαλύθηκε σαν καπνός.

Η τύψις του συνειδότος, ότι έγινεν ευτελής για να την άποκτήση τον έβασάνιζε, το φάσμα του στρατηγού που τον σκότωσε άσυλλόγιστα κι' ό πυρετός της φρίκης του συντάραξαν το λογικό. Την άηδίαζε τώρα, είχε άρχισι να τ ήμισή, δέν έβγαينه μαζί της, αλλά και άπόφευγε όλο τον κόσμω, ίσως γιατί ντρεπότανε να τον άντικρύση.

Σε μία τέτοια θέσι βρισκότανε όταν έλαβε ένα σημείωμα του ταγματάρχου, ο όποιος του έλεγε, ότι έπρεπε να διακόψη την έρωτική του κραιπάλη, για να ύπηρετήση την έταιρία και τον καλούσε να πάν ή να τον συναντήση. "Όταν ο μαρκήσιος έπ ήγε πράγματι, ο Λεόν, τον διέταξε να φύγη, την ίδια εκείνη στιγμή και να πά ή στο Κλαμερνέ και άπ' εκεί στον Άγιο Πέτρο, όπου τον περιμενε ο ίππότης δ' Άστυ, ο όποιος είχε να του άποκαλύψη κάποιον μυστικό.

Μάταια θέλησε ν' άρνηθ ή ο Γοντράνος, γιατί έμάντευε ότι θά του άνέθεταν να κάν ή κάποιον νέο έγκλημα. "Ο ταγματάρχης του ύπενθύμισε τον όρκο και τον ύποχρέωσε να ειδοποιήση άμέσως με μία έπιστολή την Λεώνη, πως θά έλειπε και εκείνος της έγραψε πράγματι κ' έφυγε άμέσως.

Έπ ήρε το ταχυδρομικό λεωφορείο και κατέβηκε στο Κλαμερνέ. Στο χάνι γύρεψε έναν οδηγό για τον Άγιο Πέτρο, αλλά δέν δέχτηκε να τον πά ή κανείς. "Ο ούρανός ήταν άπειρητικός, σε λίγο θ' άρχιζε θύελλα και μέσα σε μία τέτοια σκοτεινή νύχτα κανείς δέν δεχότανε να όδοιπορήση στις άγριες αυτές τοποθεσίες.

Έπειδή ο Γοντράνος έπέμενε, ο κάπελας του είπε ότι ο μόνος που θά μπορούσε να γίνη οδηγός του, ήταν ο τρελλός Νίκος, που έκανε στερεότυπα κάθε μέρα αυτό το ταξίδι. "Ακολουθήσε, λοιπόν, τον τρελλό και όδοιπορούσε μαζί του. Η θύελλα ξέσπασε σε λίγο, άλλ' οι δύο όδοιπόροι περπατούσαν κουβεντιάζοντες άτάραχοι.

Ο τρελλός διηγείτο ότι τον άγαπούσε ή βασιλοπούλα, ότι οι δοῦκες και οι μαρκήσιοι του πρόσφεραν χρήματα ως προίκα, ότι είχε συναθροίσει έκατόν όγδόντα φράγκα και όταν θάρρισκε άλλα είκοσι θά π ήγαινε να την παντρευθ ή.

"Ο Γοντράνος, που διασκεδάζε μ' αυτήν την διήγηση, τούδωσε τ ά είκοσι φράγκα και ο τρελλός άρχισε να χοροπηδά ή, φωνάζοντας ότι θά παντρευότανε τώρα την βασιλοπούλα.

Πέρασαν μέσα από τ ά άχανή και άγρια δάση του Μορβάν, διέτρεξαν τις άπότομες χαράδρες και έφθασαν τέλος στον ποταμό Υόν. Τά νερά είχαν ξεχειλίσει, γέφυρα δέν ύπήρχε τότε. Η βροχή όλοένα δυνάμωνε, το ρέμα γινότανε διαρκώς πιό όρμητικό κι' αναγκάσθηκαν ν' αναζητήσουν και να κρυφτούν σε μέρος κατάλληλο έως ότου κοπάση ή μανία της καταιγίδος. "Εδεσε το άλογό του και χώθηκαν μέσα σε κάποιο καταφύγιο που είχαν χωρίς άλλο φτιάξει οι κυνηγοί.

Βροχή ραγδαία έπεφτεν άδιάκοπα. Άστραπές αϋλάκωναν τον ούρανό και οι κεραυνοί συνεκλόνιζαν τις δασώδεις έκτάσεις, ενώ το ποτάμι θορυβούσε παράδοξα κυλώντας μεγάλες πέτρες και ξεριζώνοντας δένδρα.

Άξαφνα, ενώ οι βροντές είχαν μετριασθ ή, θόρυβος άντήχησε. "Ο τρελλός τινάχτηκε όρθιος με τ' αυτιά τετωμένα. Γαυγίσματα άκούσθηκαν από το μέρος του δάσους, έπειτα ποδοβολητό άλόγου. Η νύχτα ήταν σκοτεινή, άλλ' οι άστραπές έβοήθησαν τον Γοντράνο να διακρίνη μία νέα γυναίκα που ήταν καβάλλα σε θαυμάσιο άλογο κι' έτρεχε κατά το ποτάμι.

—Αυτή είναι! άνέκραξεν ο τρελλός.

Την ίδια στιγμή, ή ώραία άμαζόνα δοκίμασε να περάση το ποτάμι. Το ρέμα όμως ήταν όρμητικό, το άλογο παρεσώρθη και μαζί μ' αυτό και ή καβαλλάρισσα, που τώρα κύλαγε με όρμη προς τ ά κάτω.

"Ο τρελλός τότε ρίχτηκε έξω. Σκαρφάλωσε σ' ένα δέντρο, και όταν το άλογο με τ ή νέα, φερόμενοι από το νερό, περνούσαν από κάτω, άρπαξε την νέα, την εσέκωσε, την κατέβασε από το δέντρο, την έβαλε στους ώμους του κι' άρχισε να τρέχη διακηρύσσοντας ότι τώρα που είχε τ ά χρήματα θά την παντρευότανε!

Η ώραία άμαζόνα άνησύχησε και άρχισε να φωνάζ ή βοήθεια. "Ο δέ Λασέ, ο όποιος, κατ ή την διάρκεια τών άστραπών είχε παρακολουθήσει όλα αυτά, έτρεξε και τον έφθασε. Καί μ' όλο που ο τρελλός ήτανε ένας σωστός γί-

γαντας, του άρπαξε την νέα, πάλαψε μαζί του, τον κατέβαλε και τον επέταξε μακριά. "Όπως έπεσε ο τρελλός, έχασε τ ά χρήματά του. "Υστερ' άπ' αυτό έπαψε να διεκδικ ή την νέα. Άφ' ου δέν είχε την «προίκα» του, νόμιζε ότι δέν είχε δικαίωμα να γυρεύ η να παντρευθ ή την «βασιλοπούλα». Και τούς άφησε ήσυχους να κρυφτούν στη σπηλιά κι' έφυγε άναστενάζοντας, γιατί θά ήταν άναγκασμένος να εξακολουθήση γυρεύοντας να συνάξη την προίκα του.

Ένας νέος όταν βρεθ ή μία θελλώδη νύχτα σ' έρημιά, μαζί με μία νέα, έτσι ώμορφη, σαν την άμαζόνα και που την έχει σώσει από κάποιο κίνδυνο, είναι άδύνατο να μ ή δοκιμάση την ήδονική συγκίνηση που προδίνει την ανθρωπινή άδυναμία.

"Ο Γοντράνος είχε φύγει από το Παρίσι ενώ άγαπούσε άκόμη την Λεώνη. Έν τούτοις ή νέα εκείνη, τον συνεκίνησε. "Όσον άφορά αυτήν, με θαυμασμό παρατηρούσε τον δυνατόν αυτόν άντρα που βρέθηκε, την νύχτα της καταιγίδος και του μυστηρίου, να την σώση από τ ά χέρια του επικίνδυνου τρελλού.

Πρώτος ο μαρκήσιος της έμίλησε κι' εκείνη έσπευσε να του εξηγήση ότι βρέθηκε εκεί γυρίζοντας από το Βεγγού όπου έμενε ή άδελφή της, υποκόμισσα δ' Όασύ και ότι άστειεύοντο με τον τρελλό λέγοντάς του ότι θά τον έπαιρνε άνδρα της.

Έπειτα του ύπέδειξε ότι έπρεπε να ύπεράσσουν το ποτάμι από τη γέφυρα, που ήτανε όμως λίγο μακριά. "Ο Γοντράνος την έβοήθησε ν' ά-

γαντας, του άρπαξε την νέα, πάλαψε μαζί του, τον κατέβαλε και τον επέταξε μακριά. "Όπως έπεσε ο τρελλός, έχασε τ ά χρήματά του. "Υστερ' άπ' αυτό έπαψε να διεκδικ ή την νέα. Άφ' ου δέν είχε την «προίκα» του, νόμιζε ότι δέν είχε δικαίωμα να γυρεύ η να παντρευθ ή την «βασιλοπούλα». Και τούς άφησε ήσυχους να κρυφτούν στη σπηλιά κι' έφυγε άναστενάζοντας, γιατί θά ήταν άναγκασμένος να εξακολουθήση γυρεύοντας να συνάξη την προίκα του.

Ένας νέος όταν βρεθ ή μία θελλώδη νύχτα σ' έρημιά, μαζί με μία νέα, έτσι ώμορφη, σαν την άμαζόνα και που την έχει σώσει από κάποιο κίνδυνο, είναι άδύνατο να μ ή δοκιμάση την ήδονική συγκίνηση που προδίνει την ανθρωπινή άδυναμία.

"Ο Γοντράνος είχε φύγει από το Παρίσι ενώ άγαπούσε άκόμη την Λεώνη. Έν τούτοις ή νέα εκείνη, τον συνεκίνησε. "Όσον άφορά αυτήν, με θαυμασμό παρατηρούσε τον δυνατόν αυτόν άντρα που βρέθηκε, την νύχτα της καταιγίδος και του μυστηρίου, να την σώση από τ ά χέρια του επικίνδυνου τρελλού.

Πρώτος ο μαρκήσιος της έμίλησε κι' εκείνη έσπευσε να του εξηγήση ότι βρέθηκε εκεί γυρίζοντας από το Βεγγού όπου έμενε ή άδελφή της, υποκόμισσα δ' Όασύ και ότι άστειεύοντο με τον τρελλό λέγοντάς του ότι θά τον έπαιρνε άνδρα της.

Έπειτα του ύπέδειξε ότι έπρεπε να ύπεράσσουν το ποτάμι από τη γέφυρα, που ήτανε όμως λίγο μακριά. "Ο Γοντράνος την έβοήθησε ν' ά-

γαντας, του άρπαξε την νέα, πάλαψε μαζί του, τον κατέβαλε και τον επέταξε μακριά. "Όπως έπεσε ο τρελλός, έχασε τ ά χρήματά του. "Υστερ' άπ' αυτό έπαψε να διεκδικ ή την νέα. Άφ' ου δέν είχε την «προίκα» του, νόμιζε ότι δέν είχε δικαίωμα να γυρεύ η να παντρευθ ή την «βασιλοπούλα». Και τούς άφησε ήσυχους να κρυφτούν στη σπηλιά κι' έφυγε άναστενάζοντας, γιατί θά ήταν άναγκασμένος να εξακολουθήση γυρεύοντας να συνάξη την προίκα του.

Ένας νέος όταν βρεθ ή μία θελλώδη νύχτα σ' έρημιά, μαζί με μία νέα, έτσι ώμορφη, σαν την άμαζόνα και που την έχει σώσει από κάποιο κίνδυνο, είναι άδύνατο να μ ή δοκιμάση την ήδονική συγκίνηση που προδίνει την ανθρωπινή άδυναμία.

"Ο Γοντράνος είχε φύγει από το Παρίσι ενώ άγαπούσε άκόμη την Λεώνη. Έν τούτοις ή νέα εκείνη, τον συνεκίνησε. "Όσον άφορά αυτήν, με θαυμασμό παρατηρούσε τον δυνατόν αυτόν άντρα που βρέθηκε, την νύχτα της καταιγίδος και του μυστηρίου, να την σώση από τ ά χέρια του επικίνδυνου τρελλού.

Πρώτος ο μαρκήσιος της έμίλησε κι' εκείνη έσπευσε να του εξηγήση ότι βρέθηκε εκεί γυρίζοντας από το Βεγγού όπου έμενε ή άδελφή της, υποκόμισσα δ' Όασύ και ότι άστειεύοντο με τον τρελλό λέγοντάς του ότι θά τον έπαιρνε άνδρα της.

Έπειτα του ύπέδειξε ότι έπρεπε να ύπεράσσουν το ποτάμι από τη γέφυρα, που ήτανε όμως λίγο μακριά. "Ο Γοντράνος την έβοήθησε ν' ά-

γαντας, του άρπαξε την νέα, πάλαψε μαζί του, τον κατέβαλε και τον επέταξε μακριά. "Όπως έπεσε ο τρελλός, έχασε τ ά χρήματά του. "Υστερ' άπ' αυτό έπαψε να διεκδικ ή την νέα. Άφ' ου δέν είχε την «προίκα» του, νόμιζε ότι δέν είχε δικαίωμα να γυρεύ η να παντρευθ ή την «βασιλοπούλα». Και τούς άφησε ήσυχους να κρυφτούν στη σπηλιά κι' έφυγε άναστενάζοντας, γιατί θά ήταν άναγκασμένος να εξακολουθήση γυρεύοντας να συνάξη την προίκα του.

Ένας νέος όταν βρεθ ή μία θελλώδη νύχτα σ' έρημιά, μαζί με μία νέα, έτσι ώμορφη, σαν την άμαζόνα και που την έχει σώσει από κάποιο κίνδυνο, είναι άδύνατο να μ ή δοκιμάση την ήδονική συγκίνηση που προδίνει την ανθρωπινή άδυναμία.

"Ο Γοντράνος είχε φύγει από το Παρίσι ενώ άγαπούσε άκόμη την Λεώνη. Έν τούτοις ή νέα εκείνη, τον συνεκίνησε. "Όσον άφορά αυτήν, με θαυμασμό παρατηρούσε τον δυνατόν αυτόν άντρα που βρέθηκε, την νύχτα της καταιγίδος και του μυστηρίου, να την σώση από τ ά χέρια του επικίνδυνου τρελλού.

Πρώτος ο μαρκήσιος της έμίλησε κι' εκείνη έσπευσε να του εξηγήση ότι βρέθηκε εκεί γυρίζοντας από το Βεγγού όπου έμενε ή άδελφή της, υποκόμισσα δ' Όασύ και ότι άστειεύοντο με τον τρελλό λέγοντάς του ότι θά τον έπαιρνε άνδρα της.

Έπειτα του ύπέδειξε ότι έπρεπε να ύπεράσσουν το ποτάμι από τη γέφυρα, που ήτανε όμως λίγο μακριά. "Ο Γοντράνος την έβοήθησε ν' ά-

γαντας, του άρπαξε την νέα, πάλαψε μαζί του, τον κατέβαλε και τον επέταξε μακριά. "Όπως έπεσε ο τρελλός, έχασε τ ά χρήματά του. "Υστερ' άπ' αυτό έπαψε να διεκδικ ή την νέα. Άφ' ου δέν είχε την «προίκα» του, νόμιζε ότι δέν είχε δικαίωμα να γυρεύ η να παντρευθ ή την «βασιλοπούλα». Και τούς άφησε ήσυχους να κρυφτούν στη σπηλιά κι' έφυγε άναστενάζοντας, γιατί θά ήταν άναγκασμένος να εξακολουθήση γυρεύοντας να συνάξη την προίκα του.

Ένας νέος όταν βρεθ ή μία θελλώδη νύχτα σ' έρημιά, μαζί με μία νέα, έτσι ώμορφη, σαν την άμαζόνα και που την έχει σώσει από κάποιο κίνδυνο, είναι άδύνατο να μ ή δοκιμάση την ήδονική συγκίνηση που προδίνει την ανθρωπινή άδυναμία.

"Ο Γοντράνος είχε φύγει από το Παρίσι ενώ άγαπούσε άκόμη την Λεώνη. Έν τούτοις ή νέα εκείνη, τον συνεκίνησε. "Όσον άφορά αυτήν, με θαυμασμό παρατηρούσε τον δυνατόν αυτόν άντρα που βρέθηκε, την νύχτα της καταιγίδος και του μυστηρίου, να την σώση από τ ά χέρια του επικίνδυνου τρελλού.

Πρώτος ο μαρκήσιος της έμίλησε κι' εκείνη έσπευσε να του εξηγήση ότι βρέθηκε εκεί γυρίζοντας από το Βεγγού όπου έμενε ή άδελφή της, υποκόμισσα δ' Όασύ και ότι άστειεύοντο με τον τρελλό λέγοντάς του ότι θά τον έπαιρνε άνδρα της.

Έπειτα του ύπέδειξε ότι έπρεπε να ύπεράσσουν το ποτάμι από τη γέφυρα, που ήτανε όμως λίγο μακριά. "Ο Γοντράνος την έβοήθησε ν' ά-

γαντας, του άρπαξε την νέα, πάλαψε μαζί του, τον κατέβαλε και τον επέταξε μακριά. "Όπως έπεσε ο τρελλός, έχασε τ ά χρήματά του. "Υστερ' άπ' αυτό έπαψε να διεκδικ ή την νέα. Άφ' ου δέν είχε την «προίκα» του, νόμιζε ότι δέν είχε δικαίωμα να γυρεύ η να παντρευθ ή την «βασιλοπούλα». Και τούς άφησε ήσυχους να κρυφτούν στη σπηλιά κι' έφυγε άναστενάζοντας, γιατί θά ήταν άναγκασμένος να εξακολουθήση γυρεύοντας να συνάξη την προίκα του.

Ένας νέος όταν βρεθ ή μία θελλώδη νύχτα σ' έρημιά, μαζί με μία νέα, έτσι ώμορφη, σαν την άμαζόνα και που την έχει σώσει από κάποιο κίνδυνο, είναι άδύνατο να μ ή δοκιμάση την ήδονική συγκίνηση που προδίνει την ανθρωπινή άδυναμία.

"Ο Γοντράνος είχε φύγει από το Παρίσι ενώ άγαπούσε άκόμη την Λεώνη. Έν τούτοις ή νέα εκείνη, τον συνεκίνησε. "Όσον άφορά αυτήν, με θαυμασμό παρατηρούσε τον δυνατόν αυτόν άντρα που βρέθηκε, την νύχτα της καταιγίδος και του μυστηρίου, να την σώση από τ ά χέρια του επικίνδυνου τρελλού.

Πρώτος ο μαρκήσιος της έμίλησε κι' εκείνη έσπευσε να του εξηγήση ότι βρέθηκε εκεί γυρίζοντας από το Βεγγού όπου έμενε ή άδελφή της, υποκόμισσα δ' Όασύ και ότι άστειεύοντο με τον τρελλό λέγοντάς του ότι θά τον έπαιρνε άνδρα της.

Έπειτα του ύπέδειξε ότι έπρεπε να ύπεράσσουν το ποτάμι από τη γέφυρα, που ήτανε όμως λίγο μακριά. "Ο Γοντράνος την έβοήθησε ν' ά-

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ



ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— 'Η καμαριέρα Κωνσταντίνη διηγήθη στην ώραία νέα κυρία της, τη Νότα, ότι εδώ και είκοσι χρόνια είχε κάνει παιδί με κάποιον φοιτητή, πουφυγε γιατί πέθανε ο πατέρας του και δεν ξαναγίγισε ποτέ. Τό παιδί αυτό τόχασε όταν πήγε στο Νοσοκομείο γιατί άρρώσθησε από μιά άρρώστεια του γλεντιού, που της είχε ταράξει κάπως τὰ νεύρα, και από τότε μισούσε την κοινωνία, ζήλευε όλες τις άλλες μάνες και γύρευε τον τρόπο να εκδικηθῇ όλον τὸν κόσμο.

Λίγο πιό έπειτα τούς έπεσκέφθη ο Στέλιος Κοντόνης, ένα παιδί π' αγαπούσε την Νότα παράφορα. 'Ο Στέλιος είχε μάθει από τη γιαγιά του την έτοιμοθάνατη, ότι δεν ήταν παιδί του Κοντόνη αλλά κάποιου άγνωστου και μιάς μάνας άρρώστης από φρικτή άρρώστεια. Τρομαγμένος από την αποκάλυψη πήγε στής Νότας αλλά δεν τόλμησε νά της εἰπῇ τίποτα. 'Εκείνη τὸν κατηγορούσε πώς δεν έφρόντιζε γι' αὐτήν κι' έφυγε. 'Η καμαριέρα τότε τὸν πήρε στήν κάμαρά της, τὸν υπέδειξε ότι τότε μόνον θά κατακτούσε τὴν κυρία της, αν έπαιρνε από τὴν Τράπεζα όπου εἰργάζετο, ένα μεγάλο ποσὸ και της τὸ έδινε, τούπε πὼς ἡ Νότα πῆγαινε σ' ένα σπίτι στὸ Κολωνάκι, τὸν έκανε νά ζηλέψη και τὸν άφησε νά πάη κι' αὐτὸς εκεί νά παραμονέψη. 'Όταν τὸ παιδί αὐτὸ έφθασε στὸ δρόμο όπου τὸ ὑπόπιτο σπίτι, εἶδε κάποιον νά παραμονεύει επίσης. 'Υποψιάσθη ότι θά ήταν άντρασστής του και περίμενε ἐνῶ μέσα στὸ σπίτι είχαν πάει ἡ Νότα με τὴ φίλη της Τούλα και είχαν συναντήσῃ τὸν τραπεζιτικὸν υπάλληλο Κούρτη και τὸ φίλο του Μπελίδη, ὁ ὁποῖος, λίγο πριν πάνε αὐτὲς ἐκεῖ, διηγότανε στή σπιτονοικοκυρά ότι ὁ Κούρτης ἦτο τρομερὸς κατακτητὴς γυναικῶν, ἐκινδύνευσε ἐν τούτοις τότε πὺθ ήταν φοιτητὴς νά πιστέψη ότι τὸ παιδί μιάς μεγάλης κοκότητας ήτανε δικό του. Καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα ζεύγη τὼν έραστῶν, άρχισαν τὴς αἰσθηματικὲς συζητήσεις των κι' ἡ Τούλα τὰ παράπονά της.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Άρχισε νά δικαιολογῆται γιατί έπρόδινε τὸν άνδρα της, νά λέγῃ τὰ παράπονά της, τὰ έλαττώματα ἐκείνου, τὰ βασανιστήρια πὺθ περνοῦσε κοντά του, τὴν αντίπαθεια πὺθ ένοιωθε γι' αὐτόν.

— 'Ο Μπελίδης έκανε πὼς τὴν πίστευε και πὼς συμμερίζότανε τὴν ὑποκριτικὴ θλίψη της.

— Πολύ μ' έλύπησε, Τούλα, μ' αὐτά σου τὰ λόγια! τῆς εἶπε.

— Μήπως δεν έπρεπε νά σοῦ τὰ εἰπῶ;

— Κάθε άλλο. Έκανε πολύ καλά. Γιατί ἔτσι ξέρω κι' ἐγὼ τὴν κατάσταση και θά σκεφθῶ με ποῖο τρόπο εἶναι δυνατό νά τὴν διορθώσουμε. Μά... μὴ λυπάσαι ὁμως. Μὴν κλαῖς και χαλάς τὰ ὡμορφα μάτια σου. Μὴν πικραίνεσαι και μαραίνης τὴν ὡμορφιά σου. Κάνε ὑπομονή και θά διορθωθῶν ὅλα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Παρόμοιες ὑποσχέσεις ἡ Τούλα εἶχεν ἀκούσει πολλές φορές και ἤξερε τὴ σημασία τους. 'Ο κάθε άνδρας πὺθ θέλει νά φανῇ εὐχάριστος στήν έρωμένη του, φροντίζει νά τὴν παραπλανᾷ με ὑποσχέσεις πὺθ δεν σκοπεύει νά τις ἐκτελέσῃ ποτέ. 'Όσο γι' αὐτὸ ἡ Τούλα δεν ήταν δυνατό ν' ἀπατηθῇ.

Προσποιήθηκε ἐν τούτοις πὼς τὸν ἐπίστευε. Τὸν εὐχαρίστησε, και δεν παρέλειψε νά τὸν παρασύρῃ και σ' άλλες ὑποσχέσεις, γιὰ νά μπορῇ μιὰ μέρα νά τοῦ φορτώσῃ τὴς εὐθύνες ὅλων της τῶν πράξεων.

— 'Ο Κούρτης ὁμως και ἡ Νότα, δεν είχαν χάσει τὸν καιρὸ τους μωμμουρίζοντας και παραπονούμενοι γιὰ τὴ ζωὴ τους. 'Η ὡμορφὴ νέα, ἤθελε νά κατακτήσῃ ὀλοκληρωτικὰ αὐτόν της τὸν φίλο, ὅχι μόνον γιατί ήταν πλούσιος, αλλά πρὸ παντὸς γιατί φιλοδοξοῦσε νά γίνῃ γυναίκα του.

Σὲ καμμιὰ συζήτησή τους δεν τῆς έδωσε μιὰ τέτοια ὑπόσχεση, ἀντιθέτως πρὸς τὸν φίλον του, πὺθ άφηνε τὴν Τούλα νά ὑπονοῇ πὼς δεν περίμενε παρά μονάχα τὸ διαζύγιο της, γιὰ νά τὴν πάρῃ γυναίκα του.

— 'Η Νότα ἐν τούτοις, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθηση ότι ὁ Κούρτης θά «τυλιγότανε» εύκολα. Εἶχε τὴν ιδέα ότι ἔνας «γυναικᾶς» τὴν παθαίνει εύκολώτερα ἀπὸ ἕναν ἀδᾶῃ, και εἶχε πλάσει πολλὰ ὄνειρα τολμηρά: 'Ο άνθρωπος ἐκεῖνος δεν εἶχε ὑποχρεώσεις, ἐνῶ ἐξ άλλου ήταν εύκατάστατος. Εἶχε περάσει ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του, ὅπως ἐπίστευε, διασκεδάζοντας με γυναῖκες. 'Ασφαλῶς θά τις εἶχε βαρεθῇ. Γιατί νά μὴν τὴν παντρευότανε, αν τοῦδεινε ἐνδιαφέρο, αν τοῦ δινε νά ἐννοήσῃ πὼς τὸν αγαπούσε χωρίς ὑπολογισμοὺς και χωρίς ὄρια;

— 'Ηταν τὸση ἡ πεποίθησή της ότι θά πιτύχαινε τὸ σκοπὸ της, ὥστε σχεδὸν θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ της γυναίκα του. Καὶ με τὴν τέχνη πὺθ ἤξερε, έδειχνε ὅλα τὰ χαρίσματά της, ὅλο τὸ φεγγοβόλημα τῆς ἀναμφισβήτητης ὡμορφιάς της, φρόντιζε νά τοῦ δείχνῃ διαρκῶς τὴν ἀγάπη της.

— 'Ηξερε πὼς θά ήταν δυνατόν, δεν θά τολμούσε ποτέ νά τοῦ τῆσθῃ τὸ Στέλιου, αλλά δεν θά τολμούσε ποτέ νά μάθῃ μιλήσῃ γι' αὐτόν, γιατί ἐκεῖνος τότε θά μπορούσε νά μάθῃ πὼς, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνόητης ἀδυναμίας της, ἡ ἴσως ἀπὸ λανθασμένο ὑπολογισμό, ἔγινε έρωμένη αὐτοῦ τοῦ παιδιού, πὺθ ήταν τὴν τὴν ἑξολογιαμένο μαζί της.

— 'Ηταν γερμένη ἐπάνω του, εἶχε ἀφήσει νά φαίνωνται οἱ καμπυλότητες ἐνὸς κατάλευκου στήθους, έδειχνε σιγά—σιγά, τάχα χωρίς νά τὸ θέλῃ, κάθε τι πὺθ πίστευε πὼς εἶχε ὠραία και πὼς θά προκαλοῦσε τὸν φίλο της.

— Μέσα σὲ μιὰ βροχὴ φιλημάτων είχαν λησμονηθῇ, είχαν λησμονήσει τὸς άλλους, δεν πρόσεχαν σὲ κανένα, δεν ἐνδιαφέροντο γιὰ τίποτα, πολὺ περισσότερο δεν φαντάζοντο τὸ μαρτύριο τῶν δύο ἀνδρῶν πὺθ ἦσαν στὸ δρόμο και πὺθ βασανίζόντουσαν σάν κολασμένοι, στὸ καμίνι τῆς ζήλειας και τῆς ἀμφιβολίας.

— 'Η κυρία Μαρία, προσποιούμενη πὼς εἶχε δουλειὰ στήν κουζίνα, όπου ετοίμαζε τὸ δίσκο, δεν ήταν ποτέ ἐκεῖ. 'Απὸ τὸ άλλο ζευγάρι δεν ἐνωχλοῦντο, γιατί κι' αὐτὸ δεν εἶχε καιρὸ νά ἀσχοληθῇ με τὰ ὅσα ἔκαναν. Εἶχαν ξεθαρρέψει κι' αὐτοὶ περισσότερο. 'Αφ' ἐνὸς τὰ πιστὰ πούπιαν, ἐξ άλλου ἡ ἐπάφῃ τῶν σωμάτων τους, τὰ δάκρυα πὺθ μεταχειρίζετο ἡ Τούλα γιὰ νά προκαλέσῃ θωπιές, ὁ ψιθυρὸς τῶν φιλημάτων τῶν άλλων, ὅλα μαζί αλλά και καθ' ἕνα μονάχο του, τὸς έδωσαν θάρρος νά ἐνωθοῦνε σ' ἕνα τρελλὸ σφιχταγκάλισμα. Καὶ δεν ἀκουγότανε τὴν ἑκεί μετὰ τίποτε άλλο ἀπὸ τὸν θόρυβο παραφόρων φιλιῶν και τὸς ἑρωτικὸς ψιθυρισμὸς τῆς ἐξάψεως τῶν δύο ζευγαριῶν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Εὐκαί τὸ κουδούνισμά του έφθασεν ἔως αὐτοῦς ὑπόκωφο. 'Όμως δεν τὸ έπρόσεξε κανείς τους. 'Η ὑπηρετρία ἐπῆγε νά ἰδῇ και σὲ λίγο ξαναγύρισε στή κυρία Μαρία τρομαγμένη.

— Κυρία μου! φώναξε κατακίτρινη. "Ενας άνδρας ζητάει λέει τὴ γυναίκα του πὺθ εἶναι δῶ... Καὶ μπῆκε μέσα διὰ τῆς βίας...

— 'Ακούσαντες τὸ θόρυβο πρῶτα και τὴν φωνὴ τῆς ὑπηρετριάς έπειτα οἱ φιλοξενούμενοι τῆς κυρίας Μαρίας ἀπόρησαν. 'Η Νότα ήταν ἀνυπόμονη κι' εἶχε πεποίθησῃ ότι ὁ σόζυγος ήτανε σπῖτι της. 'Η Τούλα τὸση βεβαιότητα εἶχε πὼς ὁ άνδρας τῆς ήταν ἀπασχολημένος με δουλειὰ του, ὥστε ἐπιθύρῃε στὸν Μπελίδη.

— Κάποια παρεξήγησθῃ ἔαγινε. Καὶ τόσο θάθελα νά μὴ με ἔβλεπε κανείς.

— 'Εκεῖνος έκανε μορφασμὸ πούδειχνε ότι δεν ἀνησυχόσε καθόλου, και ἐπαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ στὸ διβάνι του. 'Η Τούλα παραμέρησε λίγο κι' ἐπερίμενε νά τακτοποιήσῃ ἡ Μαρία τὰ πράγματα. 'Αλλ' ὅταν ὁ ἐπισκέπτης φάνηκε στήν πόρτα τοῦ σαλονιού, όπου βρισκόντουσαν, ὅταν ἔγυρισε και τὸν εἶδε, ἀνεπήδησε ἔντρομη.

— 'Ο άντρας μου! ἐπιθύρῃε.

— 'Όσο σιγά κι' αν τὸ εἶπε, ὁ Μπελίδης τὸ ἀκούσε. 'Ο φίλος του τὸ ἐμάντευσε. Καὶ οἱ δύο άνδρες ὅπως ἐπίσης και οἱ γυναῖκες, ἐστέκοντο ἀνήσυχοι και παρατηρούσαν, χωρίς νά μιλοῦν, τὸν ὥρχο και ταραγμένο ἀπροσδόκητο ἐπισκέπτη τους.

— 'Εκεῖνος στάθηκε στήν πόρτα, σάν νάθελε νά τὴν φράξῃ με τὸ σῶμα του και ν' ἀπαγορεύσῃ ἔτσι σ' ὅλους τὴν έξοδο. Βλοσυρὸς, πάντοτε κατακίτρινος, με τὸ βλέμμα κατακότεινο και τὸ ὕφος ἀνθρώπου ἀποφασιστικοῦ, ἔρριξε γρήγορο αλλά και προσεκτικὸ βλέμμα σ' ὅλους τὸς παρισταμένους τὸ κάρφωσε ἔπειτα ἀπάνω στήν Τούλα και φάνηκε σάν νά προσπαθοῦσε νά συμπεράνῃ ἀπὸ τὴ θέσῃ πὺθ βρισκότανε και τὴν ἀκαταστασίαν τῶν μαλλιῶν και τῶν φορεμάτων της, τί περίπου εἶχε συμβῇ πρὶν ἔλθῃ.

— 'Επειτα, χωρίς νά πῇ

τίποτα στοὺς παρισταμένους, αλλά και προφανῶς ἔτοιμος νά δώσῃ αἰματηρὴ τὴν ἀπάντησῃ σ' ὅποιον θά τοῦλεγε και τὴν παραμικρότερη λέξη και πρὸ παντὸς σ' ἐκείνον πὺθ καθότανε δίπλα εἰς τὴν γυναίκα του, με ὕφος πούδειχνε πὼς δεν εἶχε σκοπὸ νά συζητήσῃ ἢ ν' ἀκούσῃ ἀντίρρηση, τῆς εἶπε:

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

— 'Η ἀνείδικη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὑπερίσχυσε ἀμέσως τοῦ φόβου της. Προσπάθησε νά χαμογελάσῃ και ἀπήντησε: — Κάθῃσε μιὰ στιγμὴ... Γιὰ νά σὲ συστήσω με τὸς κύριους.

— 'Ελα μαζί μου!

πὺθ σκοτώνουν διὰ λόγους τιμῆς. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ, πούχει τὴν ἀρχὴ του στοὺς καιροὺς πὺθ ἡ γυναίκα νομιζότανε κτήμα τοῦ άνδρός και ὁ άνδρας δεν ἦταν μόνον κυρίαρχός της, αλλά και ἀγρυπνὸς φύλακᾶς της πὺθ συναισθανότανε τὰς ὑποχρεώσεις πούχε στήν οἰκογένειά του, πὺθ δεν ἐπρόδινε τὴν γυναίκα του κι' εἶχε δικαίως τὴν ἀξίωσῃ νά μὴν τὸν ἀπατᾷ οὐτ' ἐκείνη. — τὸ ἔθιμο αὐτὸ τηρεῖται ἀκόμη, τηρεῖται ἐπίμονα ἀπὸ τὸς ἀνθρώπους πὺθ σέβονται τὴς 'Ελληνικὲς οἰκογενειακὲς παραδόσεις. 'Ετσι, ἐνῶ ὅλα ἀλλάζουν, τὸ ἔθιμο ἔμεινε. Τὸ λαϊκὸ δικαστήριο, ἐπιτρέπει νά σκοτώνουν διὰ λόγους τιμῆς, κι' αὐτὸ ἐνθαρρύνει τὸς ἀνθρώπους πὺθ, ἐνῶ σπρώχνουν τὴ γυναίκα τὸς στήν ἀτιμία, σκοτώνουν ἔπειτα τὸν ἑραστήν της.

— Ποῖος λοιπὸν θάδινε τὴν ἀφορμὴ στὸν ἀνθρωπο πούχε τὸ δικαίωμα νά σκοτώσῃ; Ντροπιασμένη ἡ Τούλα, ἐμυρμούρησε μιὰ ἀποκαιρετιστήριό λέξη και προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. 'Ο άνδρας της, χωρίς νά εἰπῇ τίποτα σ' αὐτοὺς πὺθ τὸν κύτταζαν ἄφωνοι, τὴν ἀκολούθησε και βγήκε μαζί της.

— Τί τάχα θά ἐπακολουθοῦσε στὸ σπῖτι τους; 'Η Νότα ἐβεβαίωνε ότι ἡ Τούλα, ἀσφαλῶς θά τὸν ἔδερνε. 'Ο τραπεζιτικὸς ἐφοβήθη ότι τὸ ἐπεισόδιο ἐκεῖνο πιθανὸν νά εἶχε τραγικὲς συνέπειες και ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι, ότι θάεταν φρόνιμο νά φύγουν ἀπὸ κεῖ τὸ γρηγορώτερο.

— 'Ετοιμάσθηκαν ἀμέσως. Περίμεναν λίγο ἔως ὁ του ἀπομακρυνθῇ τὸ ἀνδρόγυνο. 'Η Νότα βόηκε

τὸν τρόπο νά πῇ κάτι κρυφὰ στή Μαρία, μπόρεσε και πήρε χαρούμενη ἐκφραση, σπῆρίχτηκε στὸ μπράτσο τοῦ Κούρτη και τούπε:

— Πάμε... Στὸ κάτω—κάτω, τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἑμᾶς τί θά κάνουνε;

— Βγήκαν και προχώρησαν πρὸς τὴν τὴν λεωφόρο Κηφισσίας. Τὴν εἶχαν ἀναθαρρήσῃ ὅλοι τους. Δεν ὑπῆρχε φόβος νά δημιουργηθῇ σκάνδαλο. 'Όσον ἀφορᾷ τὴν Τούλα, θά μπορούσε νά κανονίσῃ ὅπως τῆς ἄρεσε, τὴν ὑπόθεσῇ της με τὸν άνδρα της.

— 'Ο Στέλλιος ἐξ άλλου, πὺθ ήταν κρυμμένος στήν πλῃσιέστερη γωνία, εἶχε παρακολουθῇσῃ ὀλόκληρη τὴ σκηνή.

— Εἶδε τὸν ἄγνωστο, πὺθ περπατοῦσε ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπῖτι κι' ἐμάντευσε τὴν τρικυμία πὺθ ἀνατάρασσε στὴν ψυχὴ του. Τὸν ἔβλεπε ἄλλοτε ν' ἀπομακρύνεται ἀναποφάσιτος, ἄλλοτε νά τραβᾷ κατὰ τὸ σπῖτι ὀρμητικὸς γιὰ νά σταθῇ και πάλι με δισταγμὸ και ν' ἀποτραβηχθῇ και πάλι διστακτικὸς.

— Τί νά ήταν τάχα: "Απειρες σκέψεις, τολμηρὲς και ἀνόητες, χοροπηδοῦσαν στὸ μυαλό του. 'Αλλ' ὅλων αὐτῶν πιὸ ἐπικρατέστερη ήταν ἡ ζήλεια Πείστηκε πὼς κι' αὐτὸς ἦταν ἐρωμένος τῆς Νότας, και ἀπόρησε όταν τὸν εἶδε νά χτυπάτῃ τὸ κουδοῦνι και νά μπαῖνῃ στὸ σπῖτι. "Εἶα πράγμα πὺθ δεν θά τολμούσε νά κάνῃ αὐτός, τόκανε ἐκεῖνος. Εἶχε λοιπὸν περισσότερα δικαιώματα, ἢ μήπως εἶχε μονάχα περισσότερο θάρρος;

— 'Ασυναίσθητα, πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ζήλειας, ἐπλησίασε στή πόρτα και ἐπροσπάθησε νά ἰδῇ και ν' ἀκούσῃ. Μάταια ὁμως. 'Η ταραχὴ δεν τὸν ἄφινε οὔτε νά ἰδῇ, οὔτε ν' ἀκούσῃ. 'Ο φόβος ότι θά τὸν ἔβλεπαν, τὸν ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῇ και πάλι, νά κρυφθῇ στὴ γωνία τῆς πρώτης παρόδου και νά περιμένῃ.

— Εἶδε τέλος νά βγαίνῃ ἡ Τούλα με τὸν ἄγνωστο, και καθυσάχασε. Δεν ἐπρόλαβε ὁμως νά χαρῇ και διέκρινε τὴν Νότα, νά βγαίνῃ με κάποιον, και νά προχωρῇ μαζί του πρὸς τὰ κάτω.

— Ζαλίστηκε, τὰ πόδια του ἄρχισαν νά τρέμουν κι' ἡ καρδιά του σφιγγότανε σάν ἀπὸ τὸ σφιγμένο μιάς σιδερένιας τανάλας. 'Ηθελε νά μάθῃ, νά ἰδῇ, νά βεβαιωθῇ, νά γνωρίσῃ τὸν ἀνθρωπο ἐκείνον γιὰ νά μπορέσῃ νά βγάλῃ ἕνα συμπέρασμα, ότι ἡ Νότα πραγματικὰ τὸν ἀπατοῦσε.

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦλθε ἡ σκέψῃς νά τρέξῃ νά τὸς συμματήσῃ νά τὸν ἰδῇ στὸ πρόσωπο και νά τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, νά τὸν βρῇσῃ, νά τοῦ ἀπαγορεύσῃ νά τὴν ἰδῇ ἄλλη φορά. Καὶ κινήθηκε νά τὸ ἐκτελέσῃ. 'Αλλά με ποῖο δικαίωμα θά τὸ ἔκανε; 'Εδωσε τὴν ἀπάντησῃ μονάχος του:

ΠΑΝΘΕΟΝ

Με τὸ δικαίωμα πού τοῦδινε ἡ ἀγάπη, πού εἶχε γι' αὐτήν, μιὰ ἀγάπη ἀσυγκράτητη καὶ ἀπεριόριστη.

Ἄλλο ἐν τούτοις τὸν συνεκράτησε : Ἡ σκέψις ὅτι ἡ Νότα θὰ θύμωνε. θὰ τὸν ἐβρίζε, θὰ τὸν ἐδιώχνε, πάντως θὰ στενοχωριόταν γι' αὐτὴ τοῦ τὴν πράξη, κι' οὔτε νὰ τὴ λυπηθῇ ἤθελε, οὔτε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ θυμὸ τῆς θὰ τολμοῦσε. Συγκρατήθη λοιπόν, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔφυγε. Φρόντιζε νὰ βαστάῃ τὴν ἴδια ἀπόδοση καὶ νὰ μὴ τὸν βλέπουν τοὺς παρακολουθοῦσε.

Δὲν ἐπρόσεχε σὲ τίποτε ἄλλο, δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπὸ ὅσα συνέβαιναν γύρω του. Μὲ τὰ βλέμματά του καρφωμένα ἐπάνω τῆς καὶ τὴν ψυχὴ του ματωμένη ἀπὸ ζήλεια, παρακολουθοῦσε τρικλιζόντας, παραφρονούσε, πνιγώτανε, καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ ταραγμένη του σκέψη πῆγε στὸ ἐγκλημα.

Ἐτοίχισμένος προχωροῦσε, ὀλοένα ἐτάχυνε τὸ βῆμα του καὶ ἀνυπαίσθητα τοὺς ἐπλησίαζε. Ἄν ἐγύριζαν καὶ ἐκύτταζαν πίσω τοὺς, θὰ τὸν ἐβλεπαν. Ἄλλ' ἀδιαφοροῦσε, γιὰ ὅλα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, πού εἶδε τὴ Νότα νὰ κυττάζῃ τὸν συνοδὸ τῆς χαϊδεύοντα, νὰ πέφτῃ δολέκληρη ἐπάνω του καὶ ν' ἀκουμπάῃ τὸ σῶμα τῆς στὸ δικό του, ἡ ζήλεια τοῦφερε τρέλλα. Καὶ παραφρονῶν τώρα, ἐπροχώρησε γρήγορα νὰ τοὺς φθάσῃ...

Τὴν στιγμή ἐκείνη, δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτα,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΟΘΟΣ

Ἡ Τούλα ἐξ ἄλλου μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Μαρίας καὶ ἀπεμακρύνθηκαν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Κολωνακίου.—Ταραγμένοι καὶ οἱ δύο καὶ χωρὶς νὰ μιλάνε.

Ὁ Λάρτης ἐσταμάτησε τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο πού συνήνητησαν ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ περίμενε νὰ μῇ πρώτη ἡ γυναίκα του. Ὅταν ἡ Τούλα ἀνέβηκε, ἐκάθησε κι' αὐτὸς δίπλα τῆς κι' ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴν διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ των.

Ἐφθασαν ἐκεῖ χωρὶς ὁ Λάρτης νὰ προφέρῃ λέξη. Ἡ Τούλα τόλμησε στὴν ἀρχὴ νὰ τοῦ μιλήσῃ, καὶ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν παράδοξη σιᾶση του, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπῆντησε τίποτα.

Ἦταν ὠχρὸς, ἀλλὰ προσπαθοῦσε γὰ φαίνεται ἀτάραχος.

Τώρα δὲν ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸ ὅπως στὸ σπῆτι τῆς Μαρίας, ἀλλ' ἐν τούτοις τώρα τὴν ἐφόβιζε περισσότερο μὲ τὴν μεγαλοπρεπῇ σοβαρότητά του. Τί εἶχε στὸ νοῦ του, καὶ ποιά ἱκανοποίηση θὰ ζητοῦσε γι' αὐτὸ τὸ «μικρὸ ἐπεισόδιο»;

Προσπαθοῦσε κι' αὐτὴ νὰ χαμογελάῃ μὲ πικρία, γιὰ τὴ παρεξήγηση, ἀλλ' ἡ ἀνησυχία τῆς ἦτανε ὀλοφάνερη. Στὸ δρόμο δὲν θέλησε νὰ ἐπιμείνῃ, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐξευμενίσῃ. Σπῆτι θὰ εἶχε τὰ μέσα νὰ τὸν πείσῃ, νὰ τὸν ἐξευμενίσῃ, νὰ τὸν κάνῃ νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην γιὰ τὴν προσβολὴ πού τῆς ἔκανε.

Κατέβηκαν μπροστὰ στὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, πλήρωσαν κι' ἀνέβηκαν. Ἡ Τούλα, θυμωμένη δῆθεν μῆλκε στὴν κρεββατοκάμαρά τους, κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται. Ὁ ἄνδρας τῆς, ἔμεινε στὸ σαλόνι καὶ τὴν ἐπείριμε νὰ γυρίσῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε ν' ἀργῇ, πῆγε κι' αὐτὸς στὴν κρεββατοκάμαρα.

Ἐξέσπασε τότε σὲ βρυσιὲς καὶ φωνῆς ἡ Τούλα, καὶ μὲ τὴν ἀναίδειαν, ἡ ὁποία τὴν διέκρινε, ἄρχισε νὰ κατηγορεῖ τὸν ἄνδρα τῆς διὰ τὴν ζωὴν πού τῆς ἔκανε, διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τῆς φερώτανε, διὰ τὴν ἄπρεπὴ συμπεριφορὰ πούδειξε στὸ

σπῆτι τῆς Μαρίας, καὶ τὴν προσβολὴ πού τῆς ἔκανε ἐντελὼς ἀδικαιολόγητον, μπροστὰ στοὺς ξένους κυρίου.

Ἐκεῖνος ἄκουγε χωρὶς νὰ μιλά. Πάντοτε ὠχρὸς καὶ ἀκίνητος, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀτάραχος, τὴν ἄφηνε νὰ μιλά, τὴν παρατηροῦσε προσεκτικὰ, νόμιζε κανεὶς πὼς τὴν ἐσπούδαζε, τὴν ἀνέλυε, τὴν μελετοῦσε.

— Τώρα πού τέλειωσες, τῆς εἶπε—δταν ἐκείνη ἔπαψε, ἄκουσέ με καὶ μὲνα προσεκτικὰ καὶ ὑπομονητικὰ, ὅπως σ' ἄκουσα κι' ἐγώ.

Μὲ ὕφος ἀπότομο τοῦ ἀπῆντησε :

— Σ' ἀκούω.

— Ἐγὼ ὑποχρέωση νὰ σοῦ ἐξηγήσω γιὰ ποῖο λόγο θὰ σὲ σκοτώσω, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μάθης γιατί θὰ πεθάνης.

Ἡ Τούλα ἐφρίκλασε.

— Τρελλά'ηκες, ἐψιθύρισε.

— Δὲν εἶναι παράξενο, κι' αὐτὸ νὰ συμβαίη. Ὅπωςδὴποτε, ἄκουσέ με καλὰ, καὶ θὰ ἔχης ἔπειτα τὸ καιρὸ νὰ προσευχηθῇς γιὰ τὴν κολασμένη ψυχὴ σου.

— Νίκο! ἀνέκραξεν ἔντρομη ἡ Τούλα. Τί λόγια εἶναι αὐτὰ πού μοῦ λές;

Ἐκεῖνος ἐσύρτωσε τὴν πόρτα. τὴν ἀνάγκασε νὰ ἀποσυρθῇ πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, καὶ τὴν ὑποχρέωσε νὰ σταθῇ καὶ ν' ἀκούσῃ ὅλα ὅσα εἶχε νὰ τῆς εἴπῃ, ὅλα αὐτὰ πού τὸν ἀνάγκασαν νὰ λάβῃ τὴν τρομερὴ ἀπόφαση ἐκείνη πού ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ τώρα χωρὶς ἀναβολή.

— Πρὶν τελειώσω ἀκόμη τίς σπουδές μου, ἄρχισε νὰ λέῃ ἐκεῖνος, σ' ἐπῆρα γυναίκα μου γιατί σ' ἀγάπησα.

Ἡ Τούλα πῆγε νὰ κάνῃ μορφασμὸ εἰρωνικό, ἀλλὰ συγκρατήθηκε. Τὴ στιγμή πού ὁ ἄνδρας τῆς τὴ φoberίζει νὰ τὴ σκοτώσῃ, τὸ νὰ προκαλῇ τὸ θυμὸ του ἦταν ἐπικίνδυνον ἀνοησία, πού ἔπρεπε νὰ ἀποφύγῃ.

— Μέσα στὴ τρέλλα τοῦ πόθου καὶ τὸν πυρετὸ τῆς ἀγάπης, δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω τὸ λάθος, οὔτε νὰ καταλάβω ὅτι αὐτὸ πού μοῦ θάμπωνε τὰ μάτια, δὲν ἦτανε διαμάντι, ἀλλὰ ἓνα κοινὸ γυαλί, μάλιστα τῆς τελευταίας ποιότητος.

— Καὶ τὸ βρίσκεις λοιπόν ἀνδρικό ἐσὺ, εἶπεν ἡ Τούλα, νὰ καταχερᾷς τὴ δύναμή σου, νὰ μὲ βρίζης καὶ νὰ μὲ ἀπαγορεύεις νὰ σοῦ ἀπαντήσω κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο κι' ἐγώ;

— Σ' ἄφησα νὰ μιλήσῃς. Ἄκουσσε τίς ψευτιές, τίς ὑποκρισίες, τίς κακοήθειές σου, δὲν ἐθύμωσα μὲ τοὺς πρόστυχους μορφασμούς σου, εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ μὴ σὲ διακόψω στίς φρυαρίδες σου, σ' ἄφησα νὰ παρατάξῃς ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά σου χωρὶς νὰ προφέρῃς λέξη. Κάνε τώρα καὶ σὺ τὸ ἴδιο, ἀφ' οὗ ἄλλως τε τίποτα δὲν ἔχεις νὰ κερδίσης.

— Τίποτα;

— Ἀπολύτως. Καὶ σὺ κι' ἐγώ, ἔχουμε σχηματίσῃ τὴ γνῶμην καὶ τὴν πεποιθήσῃ μας, ἐπῆραμε τὴν ἀπόφασή μας. Σὺ νὰ μ' ἀτιμάζῃς καὶ τὸ ἔκανες. Ἐγὼ νὰ σὲ σκοτώσω, καὶ θὰ τὸ κάνω.

— Νίκο! ἀνέκραξεν ἔντρομη ἡ Τούλα. Τί κουταμάρες εἶναι αὐτές πού μοῦ λές!

— Κάθου καὶ ἄκουσε. Δὲν περιμένω φυσικὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὴν πράξιν μου. Ἄλλὰ, ἀπὸ ὅσα θὰ σοῦ εἴπῃ, θὰ καταλάβῃς, πιστεύω, πὼς μπορεῖ νὰ ἔκανα τὸ βλάκα, ἀλλ' ὅμως ὅτι δὲν ἤσουςα ἐξυπνότηρῃ μου ἐσὺ.

— Καὺμένε Νίκο, ἄφησέ τα πιά αὐτά. Τί σοῦρθε πάλι νὰ μοῦ φέρεσε ἔτσι;

— Σὲ πῆρα γυναίκα μου, ἐν ᾧ μποροῦσα νὰ σ' ἔχω ἐρωμένη μου. Μάλωσα γι' αὐτὸ μὲ τοὺς δικούς μου, πού ἤθελαν γιὰ τὸ παιδί τους μιὰ μεγάλη προίκα καὶ μιὰ καλὴ νοικοκυρά.

(Ἄκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΧΕΙΜΩΝΙΑΣ

Μὲ τὸ φτάσιμον τοῦ πρώτου κρύου βορῆ, γύρανε τὰ λουλουδιὰ στὸ παρὰθυρί. Κάθε κλώνος λές καὶ ράγισε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς παγωνιάς... Τὰ γιασεμιά ἀπὸ λευκὰ πῆρανε χλωμὸ χρῶμα, κι' ἡ ντάλια στὸ φύσημα τ' ἀνέμου ξεφύλλισε, στέλλοντας σὲ μακρινὰ ταξίδια τὰ κομμένα τας πέταλα. Μόνο τὰ χρυσάνθεμα στέκουν περήφανα, μὰ θάρρη βορῆς πὺ κρύος νὰ τὰ παγώσῃ κι' αὐτά. Καὶ θὰ μαδήσουν στρώνοντας τὸ πέτρινον πεζούλι τοῦ παραθυριοῦ, μὲ ἀνοιχτόχρωμο ἀπαλὸ σκέπασμα.

᾽Ω! Πόσο θὰ λυπᾷσαι βέβαια, γιὰ τὸ χαμὸ τῶν λουλουδιῶν σου. Εἶδα ἓνα δάκρυ σάν διαμάντι, νὰ ἀρροκυλᾷ κάτω ἀπ' τὰ μεταξένια σου βλέφαρα, σάν βγῆκες σήμερα νὰ τὰ ποτίσης καὶ τὰ εἶδες γυρτά.

Σὲ θυμάμαι, ὀλόχαρη, σάν τὰ πότιζες ἀνθισμένα τὸ καλοκαίρι. Μὰ ἔφτασε ἓνας κρύος ἀγέρας γιὰ νὰ τὰ θανατώσῃ καὶ νὰ σὲ κάνῃ νὰ λυπηθῇ τόσο.

᾽Ολα τὰ λουλουδιὰ τοῦ παραθυριοῦ σου μαράθηκαν κι' ὅσα ἀνθίζουν θὰ πεθάνουν σήμερα ἢ αὔριο, καὶ μόνο σὺ πάντα θ' ἀνθίζεις...

Γλυκό μου λουλουδί τῆς χειμωνιάς, τώρα πού εἶσαι σὺ μόνο ἀνθισμένο, νοιώθω πότερο τὴν ὠμορφιά σου καὶ σ' ἀγαπᾷ πὺ πολὺ...

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΟΥ

... Τὸν πόνο ἔκανες Θεὸ τὸ βόγγο σύντροφο πιστό. Κάποιον ροζιάρικο βλαστὸ κρατοῦσες...

Μ' ἓναν ἐσώκοσμο πλατὺ στὸ θλιβερό σου τὸ στρατὶ περπάταγες πάντα σκυφτὴ καὶ ζοῦσες.

Καὶ πέθανες κάποιαν αὐγὴ μὲ μ' ἄρρωστιάρικη κραυγὴ καὶ πρὶν ὁ ἥλιος καλοβγῇ πετοῦσες.

ΤΙΤΟΣ ΑΙΝΕΙΑΣ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Ἀνάλαφρα ἢ καταχνιά τὸ πέπλο τῆς [ἀπλώνει :

Ἵσχάζει τώρα πιά ἡ ζωὴ ἀπ' τὸ δαρμὸ τῆς μέρας.

Κι' ἐνῶ τ' ἀστέρια τρέμουνε σὰ νὰ τὰ [σβύνῃ ὁ ἀγέρας

Θαμπά, καὶ γλυκοφέγγουνε τὴ νύχτα [πὺ σιμώνει,

Τὸ φῶς πληθαίνει μέσα μου καινοιώνθω [τὴν ψυχὴ μου,

νὰ σιγολέῃ ψιθυριστὰ μιὰ κάποια προ[σευχὴ μου.

Γ. Α.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ

Συνεχίζοντες τὰς πρωτοτυπίας τὰς ὁποίας ἀρχίσαμεν ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο μας θὰ παρουσιάσωμε ἓνα Χριστουγεννιάτικο ὁμοιον τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε ἄλλοτε ἐγνώρισε ὁ τόπος μας. Πυκνοτάτῃ ἐλληνικῇ συνεργασίᾳ. Θαυμασίᾳ ἐμφάνισις χάρις εἰς τὰ τελειότατα μηχανήματα τῆς ΕΛΚΑ

Σ' ΕΝΑΝ ΦΡΑΧΤΗ

Ἐνας πυκνὸς μεγάλος φράχτης χάριζε δυὸ περιβόλια. Στὸ ἓνα, μέσα σὲ μιὰ γλάστρα, ἀνθοῦσε ἓνα κόκκινο γαρύφαλλο. Στ' ἄλλο, πάνω σὲ μιὰ σπῆνιαν τριαν. ἀφυλλιά, ἓνα ὀλόλευκο περήφανο τριαντάφυλλο.

Οἱ ἀσημένιες ἀχτίνες τοῦ ὀλόγιεμου φεγγαριοῦ, φιλοῦσαν τὰ μεταξένια φύλλα καὶ τῶν δυὸ λουλουδιῶν καὶ τ' ἀνάλαφρο ἀγέρι χάιδευσεν τὰ κορμιάτους.

— Ἐλα, καλὴ μου γαρυφαλλιά, κοντά μου, ἔλεγε παρακαλετὰ τὸ ὀλόλευκο τριαντάφυλλο.

— Δὲ μπορῶ : εἶσαι πολὺ μακριὰ μου, ἀπαντοῦσε ἡ κόκκινη γαρυφαλλιά κουνώντας τὸ λεπτὸ κορμάκι τῆς στὸ μυρῶμένο νυχτερινὸ ἀγέρι.

Κάποιο κλαδί δέντρον ἔτριξε καὶ φάνηκε μιὰ λευκοφόρα μὲ χρυσὰ μαλλιά. Ἦρθε καὶ στάθηκε κοντὰ στὴν κόκκινη γαρυφαλλιά. Ἀπὸ τ' ἄλλο περβόλι φάνηκε ἓνας νιὸς πού ἦρθε καὶ στάθηκε δίπλα στὸ τριαντάφυλλο.

Οἱ ἀσημένιες ἀχτίνες δειχνανε πὺ χρυσὰ τὰ μαλλιά τῆς κόρης καὶ πὺ χλωμὸ τὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

— Ἐλα, ἀγάπη μου, στὴν ἀγκαλιά μου, εἰς ἐκεῖνος μὲ κάποια τρεμούλα στὴ φωνή, ἀκουμπισμένους στὸ φράχτη.

— Ὁ φράχτης εἶναι πυκνὸς καὶ δὲ μπορῶ, τοῦ ἀπάντησε μελαγχολικά.

Κυττάχτηκαν λίγο στὰ μάτια. Ὑστερα ἐκείνη ἔσκυψε, ἔκοψε τὸ κόκκινο γαρύφαλλο καὶ τοῦ τὸ πρόσφερε :

— Πρῶτο : εἶναι φλογερὸ σάν τὴν ἀγάπην μου.

— Πᾶρε καὶ σὺ, γλυκεῖά μου, αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο, εἶπε ἐκεῖνος δίνοντας τῆς τὸ ὀλόλευκο τριαντάφυλλο, εἶνε ἀγνὸ σάν τὸν ἔρωτά μου. Σὲ περιμένω αὔριο βράδυ στὸ χορὸ τῆς ἐξαδέλφης — Θάρρω.

Χωρίσαν ἀφοῦ στείλανε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον πεταχτὰ φιλάκια.

Ἀῤριο θὰ σμίλωνε στὸ χορὸ. Κι' ἴσως καθὼς θὰ λικνίζονταν ἀγκαλιασμένοι μπορέσουν καὶ τὰ δυὸ λουλουδιὰ τὸ ἓνα καρφωμένο στὸ στήθος τῆς καὶ τ' ἄλλο περασμένο στὴν μπουτουviέρα του, νὰ φιληθοῦνε.

ΔΕΣΠΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Τὴν ὥρα πού φάνηκε ὁ ζητιάνος ἀπὸ μακριὰ, ἡ παγωνιά εἶχε στεγνώσει τὰ λιθάρια κι' εἶχε ἐρημώσῃ τὸ δρόμο.

Τὸ μανιασμένο σφύριγμα τοῦ βορρῆ φαινόταν σὰ διαμαρτυρία στοὺς ἀραιοὺς περαστικούς, πού τολμοῦσαν νὰ δειξοῦν πὼς ἀψηφοῦσαν τὸ φοβερὸ τοῦ κρύου. Ὅσο πλησίαζε, οἱ ἦχοι τῆς φισαρμόνικας φτάνανε πὺ ζωηροὶ ὡς τ' αὐτιά μας. Ἀπὸ τὸ γερασμένο του ὄργανο, ἓνα παράπονο ἐβγαίνει βαθρὺ, πού ἦτανε παράπονο δικό του. Ἐνα παιδί, ἴσως παιδί του, πού ἔτρεμε μέσ' ἀπ' τὰ κουρέλια του, τὸν τραβοῦσε πότε—πότε ἀπὸ τὸ μανίκι κι' ἄλλοτε τὸν ἄφηνε μονάχο κι' ἔτρεχε δταν ἔβλεπε κανένα διαβάτη βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ πιατάκι.

— Μιὰ ἐλεημοσύνη, κύριε, γιὰ τὸν τυφλὸ...

Ἄλλὰ τὰ χέρια, στὴ μεγάλη παγωνιά, βγαίνουν σπάνια ἀπὸ τίς τσέπες.

Κι' ὁ ζητιάνος τραβοῦσε τὸ δρόμο του, ἴσως γιὰτὶ ἐνοιώθε πὼς ἔπρεπε νὰ τραβῆξῃ πολὺ ἀκόμα, ἴσως γιὰτὶ σκεφτόταν πὼς ἐκεῖ κάτω, σὲ κάποια παράγκα—σαραβάλο, κάτι περιμέναν μὲ λαχτάρια, μερικά παγωμένα στοματάκια.

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠ.

ΝΥΧΤΙΑΤΙΚΟ

Ἦταν ἡ νύχτα ἔτσι γλυκεῖα καὶ τὸ φεγγάρι μόνο στῶν οὐρανῶν ταξίδευε τὰ πλάτια τὰ γλαυκά...

Πέρα — μακριὰ κανεὶς στὴ στράτα [τὴν πλατεῖα...

Κ' ἦταν ἡ νύχτα ἔτσι γλυκεῖα καὶ τὸ φεγγάρι μόνο...

Κ' ἔμοιας ἡ πλάση ὡς νᾶχε, ἀργά, βαθεῖα, λιγοθυμήσει

μεσ' στῆς νυχτιάς τὴν ἀγκαλιά...

—Κ' ἦταν ἡ νύχτα ἔτσι γλυκεῖα κ' ἤμουν στὴ νύχτα μόνος.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Ἐδῶ κοιμᾶται τὸν ἀξύπνητο κάποιου ξενύχτη τὸ κουφάρι : Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐμίσησε γιὰτὶ ἀγαποῦσε τὸ φεγγάρι,

Λ. Ρ.

ΕΝΑ ΜΟΝΟ

Εἶχα ἀτίμητα στολίδια στὴν καρδιά γιὰ σὲ κρυμμένα : Ἐθαυροῦς ἀγάπης εἶχα κι' ὅλα στάδωσα ἓνα—ἓνα.

Τώρα δὲ μ' ἀπόμεινε ἄλλο τίποτε νὰ σοῦ προσφέρω ἓνα μὲ ἔμεινε, ἓνα μόνο : μουσικὰ νὰ ὑποφέρω.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Γ. Ό ρ ί ν η ν.—Περάστε από τὸ γραφεῖο μου 6 1)2—7 1)2 νὰ τὰ ποῦμε. Α. Γ. Σ υ ρ ο υ.—Τὸ διηγηματάκι σας θὰ κέρδιζε ἂν μπορούσε νὰ γίνη τὸ ἐνα τρίτο. Γιὰ δοκιμάστε. Σ. Ν α τ σ.—Δὲν συμμορφωθήκατε μὲ τοὺς δρους μας. Λ α ἰ β.—Ἡ πρόζα σας ἔχει ἀρκετὲς ἀρετὲς, ἀλλὰ τὰ θέματα ποὺ διαλέξατε δὲν ἔχουν οὔτε πρωτοτυπία, οὔτε ποιικιλία καμβά, γιὰ νὰ κεντή-
σετε. Δοκιμάστε νὰ γράψετε κατὰ τὰ διηγηματάκια — μικρὸ πάν-
τως — μὲ υπόθεση, δράση καὶ λύση. Γ α ν. Χ. Ρ ο υ μ.—Οἱ «ἀκουαρέλλες» σας εἶναι λιγὰκι θαμπὲς σὲ τονισμοὺς. Κατέχετε
ὅμως ἀρκετὰ καλὰ τὴ γλώσσα, μέγα προτέρημα γιὰ ἐναν πού
θέλει νὰ γράψῃ. Μολονότι γράφετε πεζὸ, σὰς συμβουλεύω νὰ δια-
βάσετε ποιητὰς ὅσο πὺδ πολλὸ μπορεῖτε. Περιγράψτε μὴ οἰκογε-
νειακὴ σκηνὴ ἢ μιὰ σκηνὴ τοῦ δρόμου. Κάτι πού νάχῃ κίνηση
καὶ στείλτε μούτε το. Α ὕ ρ α Δ ε ἰ λ ι ν ο ὕ.—Ὁ κ. Ζ. χάρηκε
πολὺ καὶ σὰς γράφει. Τὸ πεζὸ σας ἔχει ἀπειρες ἀρετὲς καὶ ἓνα
ἐλάττωμα : εἶναι πολὺ μεγάλο. Στείλτε μου κατὰ συντομότερο
πὺδ σφιχτὸ στὶς ἐννοιας καὶ θὰ δημοσιεύῃ. Ἀ λ κ. Δ ὕ ρ η ν.—
Ἐνὼ τὸ «Φῶς στὸ σκοτάδι» προχωρεῖ τόσο καλὰ πού περι-
μένει κανεὶς ἓνα περίφημο τέλος ξαφνικὰ σκοντάβει σὲ μιὰ πα-
ραβολὴ πού τὸ καταστρέφει ὅλο. Κρίμα. Σ ἰ β υ λ λ α Α ρ η.—
Τὸ ψευδώνυμό σας συγγενεὺ μὲ τὸ ψευδώνυμο ἄλλου νέου
λογοτέχνη. Ἀλλάξτε το. Ὅσο γιὰ τὸ κομματάκι πού μου στεί-
λατε θὰ μπορούσε νὰ δημοσιευθῇ ἂν ἦταν συντομότερο καὶ ἂν
δὲν εἶχε μερικὲς εἰκόνες στερεότυπες σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ
παραμυθένια φιλοσοφήματα. Διορθώστε το, συντομώστε το καὶ
στείλτε το. Δ. Μ π έ ρ.—Εὐχάριστο, ἐπιγραμματικὸ καὶ καλὸ
γιὰ ἄλλον εἶδους περιοδικό. Στὶς στίχες μας δὲν ἔχει θέση.
Στείλτε τίποτε λιγότερο βακχικό Γ. Α. Γ α ρ.—Τὸ δεύτερο
καλλίτερο ἀπ' ὅλα, ἀλλὰ ἔχει πολὺ ρομαντισμὸ καὶ ἀρρω-
στημένο. Γράψτε τίποτε ἄλλο πὺδ ζωντανὸ μὲ περισσότερη δό-
νηση. Στὴν ἡλικία σας οἱ ἀναμνήσεις εἶναι πολὺ γριζέες. Μὴν
γυρίζετε πίσω. Τραβάτε μπρὸς κάτω ἀπὸ τὸν πυρωμένο ἥλιο
τῆς ζωῆς καὶ γράψτε φωτόχαρμα πράγματα. Χ ἄ ρ η ν Α ὕ γ ε-
ρ ἰ ν ο ὕ.—Μπράβο σας. Τὸ «Ἀπόψε» ἔχει μερικὲς στροφές
—ἐσω καὶ πεζὲς—γραμμένες μὲ λυρική διάθεση. Δυστυχῶς
εἶναι πολὺ προσωπικὸ, φαίνεται σὰ νάχε γράφῃ γιὰ νὰ δια-
βαστῇ... τυπωμένο ἀπὸ ἓνα
ὀρισμένο πρόσωπο γι' αὐτὸ
καὶ μόνο δὲν τὸ δημοσιεύω.
Ν. Α. Δ α ζ.—Πολὺ μεγάλο.
Στείλτε κατὰ συντομότερο.
Μ. Κ. Τ. Α.—Φαίνεται πὺς
ἔχετε τὴν συνήθεια νὰ γράφε-
τε καὶ μπορείτε νὰ γράψετε
πολὺ πὺδ ἀξιόλογα πράγματα
ἀπὸ τὸ μιὰ μικροῦλα πού-
φυγε, πὺδ θὰ τὸ προτιμοῦσα
λιγότερο θαμπό, περσιότερο
«στὸ πρῶτο πλάνο». Κ. Μ ο ν.
Οἱ στίχοι σας ἀνοητοί. Ι. Δ. Ν.
Κοζάνη.—Τὸ ἴδιο κι' οἱ δι-
κοί σας. Τὸ πεζὸ καλλίτερο,
ἀλλ' ὄχι καὶ δημοσιεύσιμο.
Ἐργασθῇτε καὶ ξαναστείλτε.

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει
δικαίωμα νὰ μᾶς στείλῃ ἔρ-
γα του—ὅσο τὸ δυνατόν συν-
τομότερα—μὲ πέντε δραχμὲς
ἀμεταχείριστα γραμματόσημα
γιὰ τὴν ἐγκριση. Ἀν τὸ ἔρ-
γο ἐγκριθῇ — ἢ κρίση θά-
ναι λίγο αἰσθητῇ βέβαια —
θὰ δημοσιεύεται στὴ σελίδα :
«Οἱ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕ-
ΧΝΕΣ». Κάθε μῆνα θὰ γί-
νεται ἐκλογή τοῦ καλτέ-
ρου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγρα-
φεὺς του θὰ καλῆται νὰ μᾶς
δώσῃ μιὰν ἐκτέλεση σελίδα
του, πὺδ θὰ δημοσιεύεται
τιμητικῶς μέσα στὴν ἄλλη
ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΟΡΕΣΤΗΝ. Ἀ-
λεξάνδρειαν. —
Ἐφ' ὅσον ἡ
θεραπεία εἰδι-
κῶν συναδελφῶν
μου δὲν σὰς ἔδω-
κεν ὡς μού γρά-
φεται ικανοποι-
ητικὰ μέχρι τοῦ-
δε ἀποτελέσμα-
τα, ἀμφιβάλλω
πολὺ ἂν θὰ δυ-
νηθῶ νὰ σὰς φα-
νῶ χρήσιμος εἰς τὴν περίπτωσιν
τῆς Κυρίας σας.
Συνιστῶ, τοῖς τῆς ἐβδομάδος
τὴν ἑξῆς ἐπάλλειψιν :
Goudron pur 15 gr.
Alcool à 90° 25 gr.
Τὰς δὲ ὑπολοίπους ἡμέρας τὴν
ἑξῆς ἀλοιρὴν :
Glycerolè d' Amidon 40 gr.
Lanoline 30 gr.
Résorcine 5 gr.
Acide chrysophanique 2 gr.
Acide Pyrogalique 1 gr.
Ν' ἀποφεύγῃ ἐπίσης τὸ τσάι
τὸν καφέν, καὶ οἰονοσπνευματώδη
ποτὰ καὶ τὰ αὐγά.
ΝΙΚΟΝ Χ. Ἐνταῦθα. — Κά-
θε πρωτὶ, καὶ σὲ ἴδια πάντοτε
ὥρα κάνετε ἓνα κλύσμα ἀπὸ
σκέτο νερό, πὺδ ἔχετε βράσῃ

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ
νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρὸν μας
γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια δική
του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα
τον πρέπει νάνα σύντομο, νὰ
περιγράψῃ λεπτομερέστατα τὰ
συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχῃ
δραχμὰς πέντε ἢ ἀμεταχείριστα
γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώ-
στης μας θέλει ἰδιαίτερη ἐπιστο-
λὴ ὡς ἀπάντησιν, ἀντὶ τῶν πέν-
τε δραχμῶν στέλνει πενήντα.
αὐτὴ πὺδ σὰς χρειάζεται.
ΠΕΡΙΚΛΗΝ Μ. Πειραιά.—
Γιατὶ τόση ἀπελπισία; Κρίμα
στὰ νεῖτα σας. Πάρτε 3 κουτα-
λάκια τοῦ καφέ τὴν ἡμέρα ἀπὸ
τὴν :
Nardobromine 2 Spes
Τὸ πρωτὶ, τ' ἀπόγευμα καὶ τὸ
βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου μέσα σὲ
λίγο νερό μὲ ἔλχαρι.
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ Σ. Ἐνταῦθα.—
γράψτε μου σαφέστερα πράγμα-
τα. Ἀν μπορούσα νὰ σὰς ἔβλε-
πα προσωπικῶς, θάταν ἀκόμη
καλλίτερα. Θὰ μὲ βοηθοῦσατε
πολὺ στὸ νὰ σὰς φανῶ χρή-
σιμος.
ΑΝΤ. Χ. ΑΣΙΜΗΣ

Main Cinenie Κο κλπ.—Δὲν μπορούμε δυστυχῶς.
Χρειάζεται εἰδικὴ ὑπηρεσία γι' αὐτὲς τὲς δουλειές, χωρὶς κανένα
πρακτικὸ ἀποτέλεσμα ἀφοῦ ὑπάρχουν εἰδικὰ περιοδικά. Ἀπο-
ταθῇτε σ' αὐτά. Γ ε ὡ ρ γ. Π α π.—Στίχοι χαλοῖ, γεμάτοι
χαρμαδιές. Γιατὶ ; Ἐγὼ ξέρω πὺς γράφετε καλὰ. Δημοσιεύω
τὸν «Ζητιάνο» σας. Μ. Κο ρ ν.—Ἡ ὑπόδειξή σας
εἶναι σωστὴ κι' ἐγὼ προσωπι-
κῶς συμφωνῶ ἀπολύτως μαζὺ
σας. Δυστυχῶς φαίνεται ἀπὸ τὰ
γράμματα πὺδ ἔλαβα ὅτι τὰ
99 ο)ο τῶν ἀναγνωστῶν προ-
τιμοῦν τοὺς κινηματογραφικοὺς
ἀστέρας. Ἀν ἔχετε σεῖς τίποτα σχετικὸ μ' αὐτὰ πὺδ γράφετε
στείλτε το. Θὰ προσπαθῇσω νὰ δημιουργήσω καμμιὰ στήλη.
Κ. Χ λ ω ρ.—Γιατὶ ἀποφεύγετε τὴν λογικὴ σειρὰ τῶν στίχων
καὶ τὰ τραγούδια σας γίνονται τόσο δυσνόητα, μ' ὅλο πὺδ
ἔχουν τόσες ἀρετὲς; Γράψτε κατὰ μὲ λιγότερη προσπάθεια συ-
νοτισίσεως τοῦ ἀναγνώστη καὶ στείλτε μού τε το. Μ ι κ ρ ο ν
Κ α λ λ ι τ έ χ η ν.—Θὰ δημοσιεύσω τὰ δύο πρῶτα τετρά-
στιχα πὺδ ἀποτελοῦν μόνον τοὺς τραγούδι ἂν μού τὰ ξαναστεί-
λετε ὑπογραμμένα μ' ἓνα λιγότερο παιδικὸ ψευδώνυμο. Σ. Κο κ-
ι ν., Ἀ λ. Π α π., Γ. Δ., Δ ε σ. Π α ν α γ., Τ ἄ κ η ν Δ ἰ-
τ σ ο ν.—Δημοσιεύω. Περάστε κανένα βράδυ ἀπὸ τὸ γραφεῖο στὶς
7 1)2. Γ. Κ. Ρ.—Δὲν πρόκειται νὰ γράψετε ποτέ. Σπάστε τὴν
πέννα σας. Δ. Γ α ρ.—Μάθετε πρῶτα πὺς ὁ στίχος δὲν
εἶναι λέξεις ἀραδιασμένες σὰ στρατωτάκια στὴν γραμμὴ κι'
ὕστερα τὰ ξαναλέμε. Ι. Π ε τ ρ ο π.—Σὰς ἀπάντησα στὸ ἄλλο
φύλλο. Γράψτε κατὰ συντομότερο, μὲ λίγο περισσότερη προσοχὴ
στὸ στίχο καὶ στείλτε το. Βλέπω πὺς ἔχετε ὑπομονή, κι' ἡ ἐπι-
μένουσα νικᾷ. Φ ο ἰ β ο ν Ἀ ἄ ρ α ν.—Εὐχαριστῶ. Θὰ τὸ
πληρώσῃ ἀκριβώτατα αὐτὸς ὁ κύριος. Δημοσιεύω τὸ «Δουλοῦδι
τῆς χειμωνιάς». Ἀ θ. Δ ι α κ.—Τί καθαρεύουσα εἶναι αὐτὴ ;
«Ἀμ τὸ ψευδώνυμο ; Λυπάμαι εἰλικρινῶς πὺδ στὰ 1933 βρί-
σκονται νεοὶ πὺδ ἀποφασίζουν νὰ γράφουν στὴ γλώσσα, πὺδ
δὲν ἔγραψαν οὔτε τὸ 1832. Ἡ «Νιόβη» θὰ «ἐξενίξῃ» καὶ τοὺς
ἀναγνώστες τῆς «Παλιγγενεσίας». Σ π. Δ ο ὕ β ρ.—«Ὁ κα-
ταποντισμὸς» εἶναι περισσό-
τερο ἐκδοσιὴ ἰδεῶν παρὰ
διήγημα. Δὲν ἔχει οὔτε δρᾶ-
ση οὔτε λύση. Ἀν εἴσαστε
στὴν Ἀθῆνα θὰ σὰς ἔλεγα
νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο γιὰ νὰ σὰς πῶ λεπτο-
μερῶς τὰ ἐλαττώματα, πὺδ
μπορεῖτε νὰ τὰ διορθώσετε,
γιατὶ φαίνεται πὺς ἡ ἔμ-
πνευση δὲν σὰς λείπει. Δ.
Σ. Κ α τ. Ἀ λ ε ξ.—Εὐχα-
ριστοῦμε γιὰ τὲς καλὲς σας
προθέσεις. Δυστυχῶς στὸ
μεταξὺ ἐκανονίσθη. Ἐπιφυ-
λασσόμεθα γιὰ ἀργότερα. Γ.
Β ο υ λ.—Πολὺ προσωπικὸ.
Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ



Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ
νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρὸν μας
γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια δική
του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα
τον πρέπει νάνα σύντομο, νὰ
περιγράψῃ λεπτομερέστατα τὰ
συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχῃ
δραχμὰς πέντε ἢ ἀμεταχείριστα
γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώ-
στης μας θέλει ἰδιαίτερη ἐπιστο-
λὴ ὡς ἀπάντησιν, ἀντὶ τῶν πέν-
τε δραχμῶν στέλνει πενήντα.
αὐτὴ πὺδ σὰς χρειάζεται.
ΠΕΡΙΚΛΗΝ Μ. Πειραιά.—
Γιατὶ τόση ἀπελπισία; Κρίμα
στὰ νεῖτα σας. Πάρτε 3 κουτα-
λάκια τοῦ καφέ τὴν ἡμέρα ἀπὸ
τὴν :
Nardobromine 2 Spes
Τὸ πρωτὶ, τ' ἀπόγευμα καὶ τὸ
βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου μέσα σὲ
λίγο νερό μὲ ἔλχαρι.
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ Σ. Ἐνταῦθα.—
γράψτε μου σαφέστερα πράγμα-
τα. Ἀν μπορούσα νὰ σὰς ἔβλε-
πα προσωπικῶς, θάταν ἀκόμη
καλλίτερα. Θὰ μὲ βοηθοῦσατε
πολὺ στὸ νὰ σὰς φανῶ χρή-
σιμος.
ΑΝΤ. Χ. ΑΣΙΜΗΣ

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ
νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρὸν μας
γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια δική
του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα
τον πρέπει νάνα σύντομο, νὰ
περιγράψῃ λεπτομερέστατα τὰ
συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχῃ
δραχμὰς πέντε ἢ ἀμεταχείριστα
γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώ-
στης μας θέλει ἰδιαίτερη ἐπιστο-
λὴ ὡς ἀπάντησιν, ἀντὶ τῶν πέν-
τε δραχμῶν στέλνει πενήντα.
αὐτὴ πὺδ σὰς χρειάζεται.
ΠΕΡΙΚΛΗΝ Μ. Πειραιά.—
Γιατὶ τόση ἀπελπισία; Κρίμα
στὰ νεῖτα σας. Πάρτε 3 κουτα-
λάκια τοῦ καφέ τὴν ἡμέρα ἀπὸ
τὴν :
Nardobromine 2 Spes
Τὸ πρωτὶ, τ' ἀπόγευμα καὶ τὸ
βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου μέσα σὲ
λίγο νερό μὲ ἔλχαρι.
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ Σ. Ἐνταῦθα.—
γράψτε μου σαφέστερα πράγμα-
τα. Ἀν μπορούσα νὰ σὰς ἔβλε-
πα προσωπικῶς, θάταν ἀκόμη
καλλίτερα. Θὰ μὲ βοηθοῦσατε
πολὺ στὸ νὰ σὰς φανῶ χρή-
σιμος.
ΑΝΤ. Χ. ΑΣΙΜΗΣ

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ
νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρὸν μας
γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια δική
του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα
τον πρέπει νάνα σύντομο, νὰ
περιγράψῃ λεπτομερέστατα τὰ
συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχῃ
δραχμὰς πέντε ἢ ἀμεταχείριστα
γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώ-
στης μας θέλει ἰδιαίτερη ἐπιστο-
λὴ ὡς ἀπάντησιν, ἀντὶ τῶν πέν-
τε δραχμῶν στέλνει πενήντα.
αὐτὴ πὺδ σὰς χρειάζεται.
ΠΕΡΙΚΛΗΝ Μ. Πειραιά.—
Γιατὶ τόση ἀπελπισία; Κρίμα
στὰ νεῖτα σας. Πάρτε 3 κουτα-
λάκια τοῦ καφέ τὴν ἡμέρα ἀπὸ
τὴν :
Nardobromine 2 Spes
Τὸ πρωτὶ, τ' ἀπόγευμα καὶ τὸ
βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου μέσα σὲ
λίγο νερό μὲ ἔλχαρι.
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ Σ. Ἐνταῦθα.—
γράψτε μου σαφέστερα πράγμα-
τα. Ἀν μπορούσα νὰ σὰς ἔβλε-
πα προσωπικῶς, θάταν ἀκόμη
καλλίτερα. Θὰ μὲ βοηθοῦσατε
πολὺ στὸ νὰ σὰς φανῶ χρή-
σιμος.
ΑΝΤ. Χ. ΑΣΙΜΗΣ

ΑΝΤ. Χ. ΑΣΙΜΗΣ

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Specialité éprouvée très efficace contre l'obésité, parfaitement inoffensive, préparée d'extraits végétaux avec sel thermal de Kissingen. Mode d'emploi : 1-2

KISSINGA
PASTILLES contre OBESITE

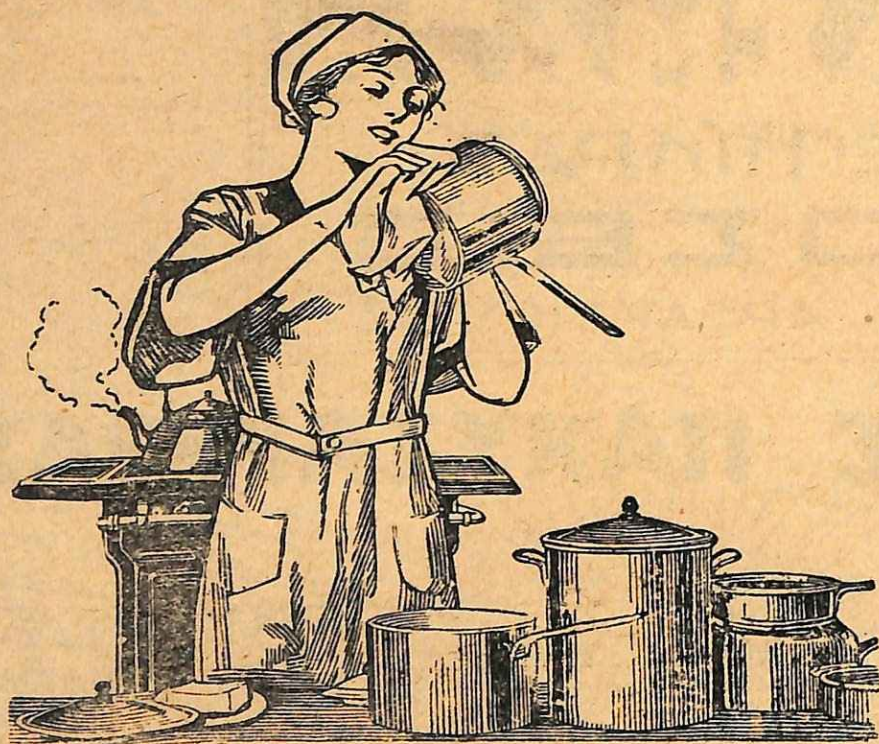
pastilles matin et soir. Exigez la marque
BOXBERGER
KISSINGEN-les-Bains
fondée en 1711

KISSINGA
PASTILLES contre OBESITE
BOXBERGER

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεία
Γεν. Ἀντιπρ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9
ΔΙΑΓ. ΦΟΙΝΙΚΑ

Π Ρ Ο Ι Ο Ν
ΕΡΓΟΣΓΑΣΙΟΥ
Χ Η Μ Ι Κ Ω Ν
Π Ρ Ο Ϊ Ο Ν Τ Ω Ν
Σ Α Π Ω Ν Ο Π Ο Ι Ϊ Α Σ

ΔΟΣ Σ. Ι. ΚΟΚΚΙΝΟΥ
Ε Ν Π Ε Ι Ρ Α Ε Ι



Ζητείτε από
τόν παντοπώλην σας
ΥΓΡΟΝ ΣΤΙΛΒΟΣΕΩΣ
ΜΕΤΑΛΛΩΝ
ὄχι σέ κουτιά ἀλλά
ΕΙΣ ΧΥΜΑ

Διαρκής παρακαταθήκη
Γενικοί ἀντιπρόσωποι
Δ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ & Δ. ΚΑΡΑΒΙΔΑΣ
Ἀθῆναι Κοραῆ 5

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

1839



ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ